

แม้เป็นเจ้าของร่วมก็ผิดบุกรุกได้

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๔๕/๒๕๕๒

ป.อาญา บุกรุก (ม.๓๖๒, ๓๖๔, ๓๖๕(๒), ๔๓)

แม้ผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ร่วมในที่ดินพิพาทอยู่ด้วยในฐานะทายาทโดยธรรมของผู้ตายคนหนึ่งก็ตาม แต่เมื่อผู้เสียหายยังคงครอบครองที่ดินพิพาทอยู่ในขณะเกิดเหตุและยังได้แย้งสิทธิตามสัญญาเช่ากันอยู่กับผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ถ้าผู้ต้องหาทั้งสองเข้าไปกระทำการใด ๆ อันเป็นการรบกวนการครอบครองของผู้เสียหายโดยปกติสุข ผู้ต้องหาทั้งสองก็มีความผิดฐานร่วมกันบุกรุกได้

ขณะที่ผู้ต้องหาที่ ๓-ที่ ๗ บุกรุกที่ดินพิพาท ไม่พบผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ อยู่ด้วยในที่เกิดเหตุกับไม่ปรากฏว่าผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ร่วมกระทำความผิดกับผู้ต้องหาที่ ๓-ที่ ๗ โดยแบ่งหน้าที่กันทำ จึงไม่ถือว่าผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ เป็นตัวการร่วมกับผู้ต้องหาที่ ๓-ที่ ๗ บุกรุกที่ดินพิพาท แต่การที่ผู้ต้องหาที่ ๒ ได้พูดว่า “คุณมีสิทธิอะไรที่มาบุกรุกที่ของผม ซึ่งผมไม่อนุญาต เดี่ยวแจ้งตำรวจจับให้หมดและอุปกรณ์ที่เตรียมมาล้อมรั้วทั้งหมดเป็นของตนเอง” ประกอบกับผู้ต้องหาที่ ๒ มีข้อพิพาทกับผู้เสียหายในที่ดินพิพาท และยอมรับว่าตนเองเป็นเจ้าของวัสดุอุปกรณ์รวมทั้งเครื่องมือที่ผู้ต้องหาที่ ๓ - ที่ ๗ ใช้ในการกระทำความผิด คดีจึงมีพยานหลักฐานรับฟังน่าเชื่อว่าผู้ต้องหาที่ ๒ เป็นผู้ก่อหรือผู้ใช้ จ้าง วานให้ผู้ต้องหาที่ ๓ - ที่ ๗ กระทำความผิดฐานร่วมกันบุกรุก

ข้อเท็จจริงได้ความว่า นาง พ. ในฐานะผู้จัดการมรดกของนาย ส. ตามคำสั่งศาลแพ่งได้ให้บริษัท อ. กรุงเทพ จำกัด ผู้เสียหายเช่าที่ดินมีโฉนดบางส่วนเนื้อที่ประมาณ ๒๐ ตารางวาที่เกิดเหตุคดีนี้เพื่อก่อสร้างอาคารโดยที่ดินที่เกิดเหตุยังมีข้อพิพาทในเรื่องการเป็นผู้จัดการ

มรดกกันอยู่ระหว่างนาง พ. ผู้ให้เข้ากับผู้ต้องหาที่ ๑ ขณะเกิดเหตุปรากฏว่า ได้มีชายไม่ทราบชื่อ และนามสกุล จำนวน ๕ คน มายังบริเวณที่ดินที่เกิดเหตุ โดยผู้ต้องหาที่ ๓ เป็นคนขับรถยนต์บรรทุกอุปกรณ์ที่ใช้ในการก่อสร้างซึ่งมีเสาซีเมนต์ จำนวน ๑๑ ต้น ลวดหนามจำนวน ๓ ม้วน ลวดมัดจำนวน ๑ ม้วน เสียมจำนวน ๓ ด้าม ผู้ต้องหาที่ ๔ เป็นผู้ควบคุมคนงาน ผู้ต้องหาที่ ๕ ผู้ต้องหาที่ ๖ และผู้ต้องหาที่ ๗ เป็นคนงานได้ช่วยกันนำอุปกรณ์ที่ใช้ในการก่อสร้างดังกล่าวลงจากรถยนต์แล้วได้ใช้เสียมที่เตรียมมาขุดหลุมในที่ดินบริเวณที่เกิดเหตุเพื่อจะปักเสาซีเมนต์กันเป็นแนวรั้ว คนงานของบริษัท อ. กรุงเทพ จำกัด ผู้เสียหายเห็นจึงได้ร้องห้ามมิให้กระทำการดังกล่าว แต่พวกผู้ต้องหาแจ้งว่า มีสิทธิที่จะกระทำการดังกล่าวได้ตามคำสั่งคุ้มครองชั่วคราวของศาลแพ่งในคดีที่ผู้ต้องหาที่ ๑ โดยผู้ต้องหาที่ ๒ ผู้รับมอบอำนาจเป็นโจทก์ฟ้องขับไล่บริษัท อ.กรุงเทพ จำกัด ผู้เสียหายออกจากที่ดินที่เกิดเหตุ ซึ่งศาลมีคำสั่งว่า “ห้ามชั่วคราวมิให้จำเลยทั้งสอง (ผู้เสียหายกับนาย พ.) ทุบหรือทำลายกำแพงรั้ว และทรัพย์สินอื่นของโจทก์ (ผู้ต้องหาที่ ๑) อันเป็นการรบกวนการครอบครองของโจทก์ (ผู้ต้องหาที่ ๑) ไว้ชั่วคราวจนกว่าศาลจะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น” จึงเกิดการโต้เถียงกัน ระหว่างนั้น ดาบตำรวจ จ. ได้ตรวจท้องที่ผ่านมา จึงเข้าระงับเหตุกับได้ให้ตัวแทนของทั้งสองฝ่ายไปตกลงกัน ที่สถานีตำรวจ ต่อมาบริษัท อ.กรุงเทพ จำกัด ผู้เสียหายได้ร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาที่ ๑-ที่ ๗ ร่วมกันบุกรุก

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ มีความผิดฐานร่วมกันบุกรุก หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีมีพยานหลักฐานฟังได้ว่าก่อนเกิดเหตุคดีนี้ นาง พ. ได้ยื่นคำร้องต่อศาลแพ่งขอให้คำสั่งแต่งตั้งผู้ร้องเป็นผู้จัดการมรดกของบิดาซึ่งถึงแก่กรรม ผู้ต้องหาที่ ๑ ซึ่งเป็นพี่สาวของนาง พ. ได้ยื่นคำร้องคัดค้าน ต่อมาศาลแพ่งมีคำสั่งแต่งตั้งให้นาง พ. เป็นผู้จัดการมรดกของผู้ตาย หลังจากนั้นนาง พ. ในฐานะผู้จัดการมรดกได้นำที่ดินพิพาทซึ่งเป็นทรัพย์สินมรดกไปให้บริษัท อ.กรุงเทพ จำกัด ผู้เสียหายในคดีนี้เข้าเพื่อก่อสร้างอาคาร หลังจากทำสัญญาเช่าแล้ว ผู้เสียหายได้เข้าไปในที่ดินพิพาทและขุดหลุมเพื่อปักเสาซีเมนต์

กันแน่วร้ว ผู้ต้องหาที่ ๑ จึงมอบอำนาจให้ผู้ต้องหาที่ ๒ ซึ่งเป็นสามีเป็นโจทก์ฟ้องผู้เสียหายฐาน ละเมิด ขับไล่ และเรียกค่าเสียหาย โดยกล่าวหาว่าผู้เสียหายบุกรุกเข้าไปในที่ดินพิพาท ซึ่งโจทก์เป็นเจ้าของร่วมและทำลายทรัพย์สินได้รับความเสียหาย ดังนี้ แม้ผู้ต้องหาที่ ๑ จะเป็น เจ้าของกรรมสิทธิ์ร่วมในที่ดินพิพาทอยู่ด้วยในฐานะทายาทโดยธรรมของผู้ตายคนหนึ่งก็ตาม แต่เมื่อผู้เสียหายยังคงครอบครองที่ดินพิพาทอยู่ในขณะเกิดเหตุคดีนี้และยังได้แย่งสิทธิตาม สัญญาเช่ากันอยู่กับผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ถ้าผู้ต้องหาทั้งสองเข้าไปกระทำการใด ๆ อันเป็น การรบกวนการครอบครองของผู้เสียหายโดยปกติสุข ผู้ต้องหาทั้งสองก็มีความผิดฐานร่วมกัน บุกรุก ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๖๕ (๒) ได้ เมื่อคดีมีดาบตำรวจ จ. เป็น ประจักษ์พยานให้การยืนยันว่า ขณะเข้าไประงับเหตุพบผู้ต้องหาที่ ๓ – ที่ ๗ อยู่ในที่ดินพิพาท โดยนำเสาซีเมนต์ลวดหนามพร้อมอุปกรณ์เครื่องมือทำการขุดดินเป็นหลุมเพื่อปักเสาซีเมนต์ กันเป็นแน่วร้วโดยไม่พบผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ อยู่ในบริเวณที่เกิดเหตุ ประกอบกับไม่ปรากฏ ข้อเท็จจริงว่าผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ได้ร่วมกระทำผิดกับผู้ต้องหาที่ ๓ – ที่ ๗ โดยแบ่งหน้าที่ กันทำ การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ จึงไม่ถือเป็นตัวการร่วมกับผู้ต้องหาที่ ๓ – ที่ ๗ ใน การบุกรุกที่ดินพิพาท แต่การที่ผู้ต้องหาที่ ๒ ได้พูดกับดาบตำรวจ จ. และ ผู้กล่าวหา ซึ่งเป็น พนักงานของผู้เสียหายว่า “คุณมีสิทธิอะไรที่มาบุกรุกที่ของผมซึ่งผมไม่อนุญาต เดี่ยวแจ้งตำรวจ จับให้หมดและอุปกรณ์ที่เตรียมมาล้อมรั้วทั้งหมดเป็นของผมเอง” เมื่อรับฟังประกอบกับการที่ ผู้ต้องหาที่ ๒ มีข้อพิพาทกับผู้เสียหายในที่ดินพิพาทเป็นคดีอยู่ในศาลและยอมรับว่าตนเองเป็น เจ้าของวัสดุอุปกรณ์รวมทั้งเครื่องมือที่ผู้ต้องหาที่ ๓ – ที่ ๗ ใช้ในการกระทำผิด คดีจึงมี พยานหลักฐานรับฟังน่าเชื่อว่าผู้ต้องหาที่ ๒ เป็นผู้ก่อหรือผู้ใช้ จ้าง วานให้ผู้ต้องหาที่ ๓ – ที่ ๗ กระทำผิดคดีนี้ ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๒ ฐานใช้ จ้าง วานให้ผู้อื่นกระทำความผิดฐานร่วมกัน บุกรุก ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๖๒, ๓๖๕ (๒), ๘๔ และชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ฐานร่วมกันบุกรุก ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๖๒, ๓๖๕ (๒), ๘๓

มอปรถจักรยานยนต์ให้นายจ้างยึดเป็นประกัน ไม่เป็นยกยก

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๔๘/ ๒๕๕๒

ป.อาญา ยักยก (ม.๓๕๒)

ผู้กล่าวหาหมอบรถจักรยานยนต์คันที่เพิ่งเช่าซื้อและผ่อนชำระค่างวดไปเพียง ๓ งวด ให้ผู้ต้องหาซึ่งเป็นนายจ้างยึดเป็นประกัน พยานหลักฐานไม่พอให้รับฟังว่า ผู้ต้องหาเจตนาเบียดบังรถจักรยานยนต์ไปเป็นของตน หรือบุคคลที่สามโดยทุจริต

ข้อเท็จจริงได้ความว่า นาย อ. ผู้กล่าวหาซึ่งซื้อรถจักรยานยนต์ ราคา ๕๖,๒๒๑ บาท จากบริษัท ล. เมื่อวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๔๓ ผ่อนชำระ ๒๕ งวด เริ่มผ่อนชำระวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๔๔ ครบกำหนดผ่อนชำระงวดสุดท้ายวันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๔๓ และมีการผ่อนชำระค่าเช่าซื้อเพียง ๓ งวด ผู้กล่าวหาทำงานเป็นพนักงานของร้านผู้ต้องหา ซึ่งอยู่ที่ห้าง มาบุญครอง โดยมีหน้าที่เก็บเงินค่าขายสินค้าส่งมอบให้ผู้ต้องหาทุกๆ วัน ต่อมาเดือนมีนาคม ๒๕๔๔ ผู้กล่าวหาไม่ได้ส่งมอบเงิน ๘,๐๐๐ บาท ให้แก่ผู้ต้องหา ผู้ต้องหาจึงไปตามผู้กล่าวหาที่บ้านพัก ผู้ต้องหาไม่ติดใจเอาเรื่อง แต่ผู้กล่าวหาต้องชำระเงินคืนโดยคุณธนิตกลงให้ผู้ต้องหานำรถจักรยานยนต์คันที่ผู้กล่าวหาเช่าซื้อดังกล่าวไปเป็นหลักประกัน หลังจากนั้นผู้กล่าวหาลาออกจากร้านผู้ต้องหา ต่อมาวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๔๔ ผู้กล่าวหาอ้างว่าได้ไปที่ร้านของผู้ต้องหาเอาเงินไปชดใช้คืน แต่ผู้ต้องหาไม่ยอมคืนรถจักรยานยนต์อ้างว่ารถจักรยานยนต์หายไปแต่ไม่บอกรายละเอียด ผู้กล่าวหาจึงแจ้งให้บริษัท ล. ทราบแล้วร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาฐานยกยก ชั้นสอบสวนไม่ได้ตัวผู้ต้องหามาดำเนินคดี

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานยกยกหรือไม่

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๒

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ผู้กล่าวหาขอบรรลัการยานยนต์คันพิพาทที่เพิ่ง
เช่าซื้อและผ่อนชำระค่างวดไปเพียง ๓ งวด ให้ผู้ต้องหาซึ่งเป็นนายจ้างยึดเป็นประกัน
เพื่อให้ผู้กล่าวหาชำระเงินจำนวน ๘,๐๐๐ บาท ที่ยกออกไปจากผู้ต้องหาชำระ จากนั้น
ผู้กล่าวหาถูกไล่ออกจากงาน และไม่เคยผ่อนชำระค่างวดรถจักรยานยนต์ให้แก่ผู้ให้เช่าซื้ออีกเลย
จนเวลาล่วงเลยไปเกือบปีจึงมาร้องทุกข์กล่าวหาว่าผู้ต้องหาขยอกรถจักรยานยนต์คันพิพาทไป
โดยไม่ปรากฏหลักฐานว่าผู้กล่าวหาได้ชำระเงินจำนวน ๘,๐๐๐ บาท ให้แก่ผู้ต้องหาแล้ว
พยานหลักฐานไม่พอให้รับฟังว่าผู้ต้องหาม่เจตนาเบียดบังรถจักรยานยนต์คันพิพาท
ไปเป็นของตน หรือบุคคลที่สามโดยทุจริต จึงชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหา ฐานยกยอก ตามประมวล
กฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๒

หนังสือมอบอำนาจ และเอกสารเกี่ยวกับการจดทะเบียนห้างหุ้นส่วน ไม่ใช่เอกสารสิทธิ

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๔๙/ ๒๕๕๒

ป.อาญา พลอมเอกสารสิทธิ ใช้เอกสารสิทธิปลอม (ม.๒๖๕, ๒๖๘)

การปลอมลายมือของผู้เสียหายในหนังสือมอบอำนาจ คำขอจดทะเบียน
ห้างหุ้นส่วน แบบ หส.๑ รายการจดทะเบียน แบบ หส.๒ รายละเอียดวัตถุที่ประสงค์
ของห้างหุ้นส่วนจำกัด ค. แบบ ว.๒ และสำเนาภาพถ่ายบัตรประจำตัวประชาชนของ
นางสาว ส. ผู้เสียหาย เป็นเพียงเอกสารที่ใช้ในการจดทะเบียนห้างหุ้นส่วนจำกัด ค.
ไม่ใช่เอกสารที่เป็นหลักฐานแห่งการก่อ เปลี่ยนแปลง โอน สงวน หรือระงับซึ่งสิทธิ
จึงไม่เป็นเอกสารสิทธิ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑(๙) การกระทำของผู้ต้องหา
ไม่เป็นความผิดฐานปลอมเอกสารสิทธิและใช้เอกสารสิทธิปลอม

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๒

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เดิมผู้เสียหายชื่อนางสาว ส. ต่อมาได้แต่งงานกับนาย พ.
จึงเปลี่ยนชื่อเป็น “ค” แล้วใช้นามสกุลสามี พร้อมกับทำบัตรประจำตัวประชาชนใหม่
ต่อมาผู้เสียหายได้รับแจ้งคำสั่งของพนักงานตรวจแรงงาน ให้ห้างหุ้นส่วนจำกัด ค. จ่ายค่าจ้าง
ให้แก่นางสาว ย. ลูกจ้าง โดยระบุว่าผู้เสียหายเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการของห้างหุ้นส่วนจำกัด ค.
ผู้เสียหายสงสัยเพราะไม่เคยเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการดังกล่าว จึงไปตรวจสอบที่สำนักงานทะเบียน
หุ้นส่วนบริษัท กรุงเทพมหานคร ก็พบว่าการปลอมลายมือชื่อของผู้เสียหายในเอกสารที่เกี่ยวข้อง
ในการจดทะเบียนตั้งห้างหุ้นส่วนจำกัด ค. ดังกล่าว โดยได้ความว่า มีการปลอมลายมือชื่อ
ผู้เสียหายในหนังสือมอบอำนาจให้นาย จ. ผู้ต้องหา ไปยื่นคำขอจดทะเบียนตั้งห้างหุ้นส่วน
จำกัด ค. โดยมีผู้ลงลายมือชื่อนาย จ. ในช่องผู้รับมอบอำนาจ ลงลายมือชื่อนางสาว ม.
และนาย อ. ในช่องพยาน ผู้เสียหายจึงร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับนาย จ.

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานปลอมเอกสารสิทธิ และใช้เอกสารสิทธิปลอม หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า หนังสือมอบอำนาจเป็นเพียงเอกสารซึ่งบุคคลหนึ่งเป็นผู้มอบอำนาจมอบหมายให้บุคคลอีกคนหนึ่งเป็นผู้รับมอบอำนาจให้มีอำนาจจัดการทำนิติกรรมแทน มิได้เป็นเอกสารที่เป็นหลักฐานแห่งการก่อ เปลี่ยนแปลง โอน สงวนหรือระงับซึ่งสิทธิ หนังสือมอบอำนาจจึงไม่เป็นเอกสารสิทธิตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑(๙) ทั้งนี้ตามนัยคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๔๔๘/๒๕๕๑ ส่วนคำขอจดทะเบียนห้างหุ้นส่วนแบบ หส.๑ รายการจดทะเบียนแบบ หส.๒ รายละเอียดวัตถุที่ประสงค์ของห้างหุ้นส่วนจำกัด ค. แบบ ว.๒ และสำเนาภาพถ่ายบัตรประจำตัวประชาชนของนางสาว ส. ผู้เสียหาย ที่ปรากฏลายมือชื่อของผู้เสียหายในการรับรองสำเนา ก็เป็นเพียงเอกสารที่ใช้ในการจดทะเบียนห้างหุ้นส่วนจำกัด ค. หาใช้เอกสารที่เป็นหลักฐานแห่งการก่อ เปลี่ยนแปลง โอน สงวน หรือระงับซึ่งสิทธิ จึงไม่เป็นเอกสารสิทธิตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑(๙) ชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหา ฐานปลอมเอกสารสิทธิและใช้เอกสารสิทธิปลอม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๕, ๒๖๘

ขณะเข้าตรวจสอบคลินิกพบทันตแพทย์ ถือว่าจัดให้มีผู้ประกอบวิชาชีพ ในสถานพยาบาลแล้ว

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๕๐/ ๒๕๕๒

พ.ร.บ. สถานพยาบาลฯ (ม.๓๕(๑))

ผู้ต้องหาได้รับใบอนุญาตให้ประกอบกิจการคลินิก ส. ทันตแพทย์ซึ่งเป็นสถานพยาบาลประเภทที่ไม่รับผู้ป่วยไว้ค้างคืน ซึ่งตามกฎหมายกระทรวง ว่าด้วยวิชาชีพและจำนวนผู้ประกอบวิชาชีพในสถานพยาบาล พ.ศ. ๒๕๔๕ ออกโดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖ มาตรา ๑๘(๔) และมาตรา ๓๕(๑) แห่งพระราชบัญญัติสถานพยาบาล พ.ศ. ๒๕๔๑ หมวด ๑ ข้อ ๑(๓) กำหนดให้ต้องมีผู้ประกอบวิชาชีพทันตกรรม จำนวนอย่างน้อยคนหนึ่ง เป็นผู้ให้บริการตลอดเวลาเปิดทำการ ดังนั้น เมื่อนาง อ. เจ้าหน้าที่กองการประกอบโรคศิลปะ นางสาว บ. นาย ร. และนาง ส. ได้ให้การว่า ขณะเข้าตรวจสอบคลินิกดังกล่าว ได้พบกับ ทันตแพทย์ บ. ซึ่งเป็นผู้ประกอบวิชาชีพทันตกรรมตรวจรักษาฟันอยู่ด้วย ผู้ต้องหาจึงไม่มีความผิดฐานเป็นผู้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการสถานพยาบาลไม่จัดให้มีผู้ประกอบวิชาชีพในสถานพยาบาลตามวิชาชีพและจำนวนที่กำหนดในกฎกระทรวงตลอดเวลาทำการ

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาเป็นแพทย์ประจำโรงพยาบาลรัฐ ได้รับใบอนุญาตให้ประกอบกิจการสถานพยาบาลประเภทไม่รับผู้ป่วยไว้ค้างคืน ลักษณะสถานพยาบาลเป็นคลินิกทันตกรรมชื่อ ส. ทันตแพทย์ ใบอนุญาตใช้ได้จนถึงวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๕๑ ส่วนทันตแพทย์ บ. บิดาของผู้ต้องหาได้รับใบอนุญาตให้เป็นผู้ประกอบโรคศิลปะแผนปัจจุบันสาขาทันตกรรมชั้นหนึ่ง และได้รับอนุญาตให้ดำเนินการสถานพยาบาล ณ สถานพยาบาลชื่อคลินิก ส. ทันตแพทย์ข้างต้น ใบอนุญาตใช้ได้จนถึงวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๕๑ โดยเป็นทันตแพทย์ประจำคลินิกดังกล่าว ในวันเกิดเหตุผู้กล่าวหาซึ่งรับราชการประจำกองการประกอบโรคศิลปะ กระทรวงสาธารณสุขกับร้อยตำรวจเอก ด. เจ้าหน้าที่ตำรวจ

สถานีตำรวจนครบาลทองหล่อ จับกุมนาง ช. มารดาของผู้ต้องหาซึ่งไม่ได้รับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบโรคศิลปะแผนปัจจุบัน สาขาทันตกรรม ฐานประกอบวิชาชีพทันตกรรมโดยไม่ได้รับอนุญาต เนื่องจากชุดหินปูนให้แก่นางสาว ย. ซึ่งเป็นสายของผู้กล่าวหาในการล่อให้นาง ช. กระทำความผิดข้างต้นในคลินิกที่เกิดเหตุ มีการดำเนินคดีกับนาง ช. และศาลจังหวัดพระโขนงมีคำพิพากษาลงโทษนาง ช. แล้ว ต่อมาผู้กล่าวหาจึงร้องทุกข์ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาในคดีนี้เป็นอีกคดีหนึ่ง

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหากระทำความผิดฐานเป็นผู้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการสถานพยาบาลไม่จัดให้มีผู้ประกอบวิชาชีพในสถานพยาบาลฯ หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คลินิก ส. ทันตแพทย์สถานที่เกิดเหตุเป็นสถานพยาบาลประเภทที่ไม่รับผู้ป่วยไว้ค้างคืน ซึ่งตามกฎหมายกระทรวง ว่าด้วยวิชาชีพและจำนวนผู้ประกอบวิชาชีพในสถานพยาบาล พ.ศ. ๒๕๔๕ ออกโดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖ มาตรา ๑๘ (๔) และมาตรา ๓๕(๑) แห่งพระราชบัญญัติสถานพยาบาล พ.ศ. ๒๕๔๑ หมวด ๑ ข้อ ๑(๓) กำหนดให้ต้องมีผู้ประกอบวิชาชีพทันตกรรม จำนวนอย่างน้อยคนหนึ่งเป็นผู้ให้บริการตลอดเวลาเปิดทำการ ดังนั้น เมื่อนาง อ. เจ้าหน้าที่กองการประกอบโรคศิลปะให้การว่าในวันเกิดเหตุ ขณะเข้าตรวจสบที่เกิดเหตุ ได้พบกับทันตแพทย์ บ. ซึ่งเป็นผู้ประกอบวิชาชีพทันตกรรมอยู่ในที่เกิดเหตุด้วย ทั้งยังมี นางสาว บ. นาย ร. และนาง ส. ให้การยืนยันว่าในวันเกิดเหตุทันตแพทย์ บ. ได้อยู่และรักษาฟันให้ผู้ป่วยในที่เกิดเหตุ คดีจึงฟังได้ว่าผู้ต้องหาซึ่งเป็นผู้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการสถานพยาบาลที่เกิดเหตุ ได้จัดให้มีผู้ประกอบวิชาชีพทันตกรรมตามจำนวนที่กำหนดในกฎกระทรวงตลอดเวลาทำการ ตามพระราชบัญญัติสถานพยาบาล พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๓๕(๑) แล้ว ผู้ต้องหาจึงไม่มีความผิด ชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาฐานเป็นผู้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการสถานพยาบาลไม่จัดให้มีผู้ประกอบวิชาชีพในสถานพยาบาลตามวิชาชีพและจำนวนที่กำหนดในกฎกระทรวงตลอดเวลาทำการ ตามพระราชบัญญัติสถานพยาบาล พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๔, ๓๕ (๑), ๖๕ กฎกระทรวงว่าด้วยวิชาชีพและจำนวนผู้ประกอบวิชาชีพในสถานพยาบาล พ.ศ. ๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๔๕ ข้อ ๑

พฤติการณ์ร่วมขบวนการลักลอบส่งซากของสัตว์ป่าคุ้มครอง

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๕๓/ ๒๕๕๒

พ.ร.บ. สงวนและคุ้มครองสัตว์ป่าฯ (ม. ๑๙, ๒๐, ๔๓, ๕๕, ๕๘)

ป.อาญา ตำรวจ (ม. ๘๓, ๓๒)

เจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมผู้ต้องหาที่ ๑ ได้พร้อมเกล็ดตัวนิ่มหรือลื่นพันธุ์มลายู จำนวน ๑๐๐ กิโลกรัม ของกลาง ซึ่งเป็นซากของสัตว์ป่าคุ้มครอง อยู่ในความครอบครองของผู้ต้องหาที่ ๑ พฤติการณ์ของผู้ต้องหาที่ ๑ ที่ขับรถไปรับของกลางจากคลังสินค้าในท่าอากาศยานดอนเมืองในเวลา ๐๔.๐๐ นาฬิกา ผิดปกติวิสัยของการปฏิบัติงานในหน้าที่พนักงานขับรถที่ไปรับของในยามวิกาล โดยไม่ปรากฏตัวตนผู้ส่ง เป็นพฤติการณ์ที่แสดงให้เห็นได้ว่ามีขบวนการลักลอบส่งซากของสัตว์ป่าของกลางมา กรุงเทพมหานครโดยทางเครื่องบิน น่าเชื่อว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ขับรถไปรับซากของสัตว์ป่าของกลางโดยรู้อยู่แล้วว่าเป็นซากของสัตว์ป่าคุ้มครองที่ได้มาโดยการกระทำผิด จึงเป็นการมีไว้ในครอบครองซึ่งซากของสัตว์ป่าคุ้มครองโดยไม่ได้รับอนุญาตและช่วยซ่อนเร้น ช่วยพาเอาไปเสีย หรือรับไว้ด้วยประการใดๆ ซึ่งซากของสัตว์ป่าคุ้มครองอันได้มาโดยการกระทำผิด แต่ไม่ปรากฏพยานหลักฐานว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ค้าซากของสัตว์ป่าคุ้มครองของกลาง จึงไม่มีความผิดฐานค้าซากสัตว์ป่าคุ้มครอง

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ร้อยตำรวจเอก อ. ผู้กล่าวหา ซึ่งรับราชการประจำกองบังคับการตำรวจปฏิบัติการพิเศษ ได้รับแจ้งจากสายลับว่า จะมีการลักลอบนำเกล็ดตัวนิ่มหรือลื่น ซึ่งเป็นซากสัตว์ป่าคุ้มครอง ตามกฎกระทรวงกำหนดให้สัตว์ป่าบางชนิดเป็นสัตว์ป่าคุ้มครอง พ.ศ. ๒๕๔๖ ซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ ปรากฏตามบัญชีท้ายกฎกระทรวงดังกล่าว ลำดับ ๑๕๓ โดยสายลับแจ้งรายละเอียดว่า ซากสัตว์คุ้มครองดังกล่าวจะส่งมาทางเครื่องบิน ลงที่ท่าอากาศยานกรุงเทพ (ดอนเมือง) แล้ว

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

จะนำไปส่งที่ซอยรัชดาภิเษก ๓ แขวงและเขตดินแดง กรุงเทพมหานคร โดยใช้รถยนต์คันหมายเลขทะเบียนกรุงเทพมหานคร เป็นยานพาหนะ ผู้กล่าวหา กับพวกจึงชุมนุมอยู่ครั้นเวลา ๐๔.๓๐ นาฬิกาของวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๑ ผู้กล่าวหาพบรถยนต์คันหมายเลขทะเบียนข้างต้นแล่นออกมาจากท่าอากาศยานดอนเมืองมุ่งหน้าไปทางถนนวิภาวดีรังสิต (ขาเข้า) จึงได้ติดตามและเรียกให้รถคันดังกล่าวหยุดที่บริเวณหน้าร้านเจ้เล้งปลาซ่าแล้วเข้าตรวจค้น พบเกล็ดตัวนิ่มหรือลื่นบรรจุกล่องโฟม ๔ กล่อง (น้ำหนักรวม ๑๐๐ กิโลกรัม) ซุกซ่อนในถุงปุ๋ยวางอยู่ในกระบะของรถยนต์คันดังกล่าว จึงยึดเกล็ดตัวนิ่มหรือลื่น และรถยนต์เป็นของกลาง พร้อมจับกุมผู้ต้องหาที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้ขับรถยนต์คันดังกล่าว แจ้งข้อหาว่ามีไว้ในครอบครองซึ่งสัตว์ป่าคุ้มครอง คำซากสัตว์ป่าคุ้มครอง โดยไม่ได้รับอนุญาต ผู้ต้องหาที่ ๑ ให้การรับสารภาพ

คดีมีปัญหาให้ัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นความผิดฐานมีไว้ในครอบครองซึ่งซากสัตว์ป่าคุ้มครองโดยไม่ได้รับอนุญาตและช่วยซ่อนเร้น ช่วยพาเอาไปเสียหรือรับไว้ด้วยประการใด ๆ ซึ่งซากของสัตว์ป่าอันได้มาโดยการกระทำผิด และคำซากของสัตว์ป่าคุ้มครอง หรือไม่

ัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีมีร้อยตำรวจเอก น. และดาบตำรวจ ก. เป็นพยานยืนยันว่าจับกุมผู้ต้องหาที่ ๑ ได้พร้อมเกล็ดตัวนิ่มหรือลื่นพันธุ์มลายู จำนวน ๑๐๐ กิโลกรัมของกลาง ซึ่งเป็นซากของสัตว์ป่าคุ้มครอง อยู่ในความครอบครองของผู้ต้องหาที่ ๑ ตรงตามที่สายลับแจ้งให้ทราบก่อนการจับกุมและในชั้นจับกุมผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ให้การรับสารภาพ แม้ในชั้นสอบสวนจะให้การปฏิเสธ แต่พฤติการณ์ของผู้ต้องหาที่ ๑ ที่ขับรถไปรับของกลางจากคลังสินค้าในท่าอากาศยานดอนเมืองในเวลา ๐๔.๐๐ นาฬิกา ซึ่งผิดปกติวิสัยของการปฏิบัติงานในหน้าที่พนักงานขับรถที่ไปรับของในยามวิกาล ซึ่งหากเป็นของที่ส่งตามปกติมิใช่ของผิดกฎหมาย ย่อมมิใช่เรื่องเร่งด่วนที่ผู้ต้องหาที่ ๑ จะต้องขับรถไปรับมาในยามวิกาลดังกล่าว ถึงแม้จะมีนาง ว. พนักงานบริษัท อ. ให้การเป็นพยานว่าของกลางเป็นของที่ลูกค้าจ้างให้บริษัท อ. สาขาหาดใหญ่เป็นผู้จัดส่งและพยานได้โทรศัพท์แจ้งให้ผู้ต้องหาที่ ๑ ขับรถไปรับ แต่คำให้การของพยานดังกล่าว มีข้อพิรุธที่พยานได้รับส่งของกลางโดยระบุแต่เพียงชื่อ

และหมายเลขโทรศัพท์ของบุคคลผู้ส่ง โดยมีได้มีการตรวจสอบบัตรประจำตัวประชาชนของผู้ส่งแต่อย่างใด ทั้งยังมิได้ระบุที่อยู่ของบุคคลที่จะรับของกลางไว้ในใบรับส่งสินค้าด้วย ประกอบกับผลการตรวจสอบชื่อของผู้ส่งก็ไม่มีตัวตนตามที่ระบุไว้ในใบรับส่งสินค้าเป็นพฤติการณ์ที่แสดงให้เห็นได้ว่ามีขบวนการลักลอบส่งซากของสัตว์ป่าของกลางมากรุงเทพมหานครโดยทางเครื่องบิน ซึ่งน่าจะเชื่อว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ขับรถไปรับซากของสัตว์ป่าของกลางโดยรู้อยู่แล้วเป็นซากของสัตว์ป่าคุ้มครองที่ได้มาโดยการกระทำความผิด และเหตุที่ขับรถไปรับในยามวิกาลก็เพื่อหลบเลี่ยงการตรวจจับของเจ้าพนักงาน การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑ จึงเป็นการมิไว้ในครอบครองซึ่งซากของสัตว์ป่าคุ้มครองโดยไม่ได้รับอนุญาตและช่วยซ่อนเร้น ช่วยพาเอาไปเสีย หรือรับไว้ด้วยประการใด ๆ ซึ่งซากของสัตว์ป่าคุ้มครองอันได้มาโดยการกระทำความผิด แต่ไม่ปรากฏพยานหลักฐานว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ค้าซากของสัตว์ป่าคุ้มครองของกลาง จึงไม่เป็นความผิดฐานค้าซากสัตว์ป่าคุ้มครอง ซ้ำขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ฐานร่วมกันมิไว้ในครอบครองซึ่งซากของสัตว์ป่าคุ้มครองโดยไม่ได้รับอนุญาตและช่วยซ่อนเร้น ช่วยพาเอาไปเสีย หรือรับไว้ด้วยประการใด ๆ ซึ่งซากของสัตว์ป่าอันได้มาโดยการกระทำความผิด และขอริบซากเกล็ดตัวนิ่มหรือลิ้นของกลาง ตามพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๑๙, ๔๗, ๕๕, ๕๘ กฎกระทรวงกำหนดให้สัตว์ป่าบางชนิดเป็นสัตว์ป่าคุ้มครอง พ.ศ. ๒๕๔๖ ลงวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๔๖ ข้อ ๒ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๒, ๘๓ และชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ฐานร่วมกันค้าซากของสัตว์ป่าคุ้มครองโดยไม่ได้รับอนุญาต ตามพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๒๐, ๔๗ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

พฤติการณ์ร่วมกันหลอกลวงโดยแบ่งแยกหน้าที่กันทำ

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๖๔/ ๒๕๕๒

พ.ร.บ. จัดหางานและคุ้มครองคนหางานฯ (ม. ๙๑ตรี)

ป.อาญา ร่วมกันฉ้อโกง, กรรณเดียว (ม.๓๔๑, ๘๓, ๙๐)

ผู้ต้องหาที่ ๑ และนาย ช. สามีของผู้ต้องหาที่ ๒ ได้ร่วมกันหลอกลวงนาง ว. ผู้เสียหาย ไปทำงานร้านอาหารที่ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ โดยผู้ต้องหาที่ ๑ และนาย ช. ไม่ได้รับอนุญาตให้จัดหางานให้คนหางานไปทำงานต่างประเทศ เป็นเหตุให้ผู้เสียหายหลงเชื่อให้เงินแก่ผู้ต้องหาที่ ๑ ไปจำนวน ๙,๔๐๐ บาท ให้แก่นาย ช. ไปจำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท และโอนเงินเข้าบัญชีเงินฝากของผู้ต้องหาที่ ๒ จำนวน ๔๕,๐๐๐ บาท เห็นว่า การที่ผู้เสียหายโอนเงินเข้าบัญชีเงินฝากของผู้ต้องหาที่ ๒ และผู้ต้องหาที่ ๒ ได้หลบหนีไปภายหลังเกิดเหตุอันเป็นการล่อลวง ตามพฤติการณ์ฟังได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ผู้ต้องหาที่ ๒ และนาย ช. ได้ร่วมกันกระทำความผิดโดยลักษณะแบ่งแยกหน้าที่กันทำการกระทำของผู้ต้องหาที่ ๒ จึงเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติจัดหางานและคุ้มครองคนหางาน พ.ศ. ๒๕๒๔ มาตรา ๙๑ ตรี และเป็นกรรณเดียวกับความผิดฐานฉ้อโกงตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๑

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ ติดต่อกับนางสาว ว. ผู้เสียหาย ให้ไปทำงานร้านอาหารที่ประเทศสวิตเซอร์แลนด์อ้างว่าได้ค่าจ้าง ๓-๔ หมื่นบาทต่อเดือน โดยผู้ที่จะจัดส่งไปชื่อนาย ช. (ขณะนี้ยังไม่ทราบว่าเป็นผู้ใด) หากตกลงใจจะไปต้องเสียค่าใช้จ่าย ๖๐,๐๐๐ บาท ผู้เสียหายตกลงใจจะไปทำงานดังกล่าวโดยจ่ายเงินให้แก่ผู้ต้องหาที่ ๑ รวม ๙,๔๐๐ บาท จากนั้นได้จ่ายเงินสดอีก ๒๐,๐๐๐ บาท ให้แก่นาย ช. ที่บ้านเลขที่ ๖ หมู่ ๑ ตำบลฝาง อำเภอเกษตรวิสัย จังหวัดร้อยเอ็ด ตามที่นาย ช.

ได้โทรศัพท์นัดเรียกเก็บเงินค่าบริการดังกล่าว แต่ไม่ปรากฏหลักฐานการรับเงินจากนาย ช. ต่อมานาย ช. โทรศัพท์แจ้งให้ผู้เสียหายชำระเงินอีก ๔๕,๐๐๐ บาท ในวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๖๖ โดยให้โอนเงินเข้าบัญชี ธนาคารกรุงเทพ สาขาราชดำเนิน ร้อยเอ็ด อันเป็นบัญชีของผู้ต้องหาที่ ๒ ซึ่งเป็นภรรยาของนาย ช. ในวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๖๖ ผู้เสียหาย จึงได้โอนเงินเข้าบัญชีเงินฝากของผู้ต้องหาที่ ๒ จำนวน ๔๕,๐๐๐ บาทตามที่นาย ช. แจ้ง ต่อมาปรากฏว่าสถานทูต สวิสเซอร์แลนด์ประเทศไทยไม่ออกวีซ่าให้แก่ผู้เสียหาย ผู้เสียหายจึงขอเงินคืน แต่ไม่ได้คืนและไม่สามารถติดต่อผู้ต้องหาที่ ๑ และนาย ช. ได้ จึงร้องทุกข์ต่อกรมการ จัดหางาน ต่อมากรมการ จัดหางานโดยผู้กล่าวหาได้แจ้งความร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาที่ ๑, ๒

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๒ เป็นความผิดฐาน ร่วมกันหลอกลวงผู้อื่นว่าสามารถหางานในต่างประเทศได้ และร่วมกันฉ้อโกง หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีมีพยานหลักฐานฟังได้ว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ และนาย ช. สามีมของผู้ต้องหาที่ ๒ ได้ร่วมกันหลอกลวงนาง ว. ผู้เสียหาย ไปทำงานร้านอาหาร ที่ประเทศสวิสเซอร์แลนด์ อ้างว่ามีรายได้ดี และเรียกเก็บเงินค่าใช้จ่ายในการพาไปทำงาน ดังกล่าว โดยผู้ต้องหาที่ ๑ และนาย ช. ไม่ได้รับอนุญาตให้จัดหางานให้คนหางานไปทำงาน ต่างประเทศเป็นเหตุให้ผู้เสียหายหลงเชื่อให้เงินแก่ผู้ต้องหาที่ ๑ ไปจำนวน ๙,๔๐๐ บาท ให้แก่นาย ช. ไปจำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท และโอนเงินเข้าบัญชีเงินฝากของผู้ต้องหาที่ ๒ จำนวน ๔๕,๐๐๐ บาท การที่ผู้เสียหายมอบเงินให้ผู้ต้องหาที่ ๑ และนาย ช. กับโอนเงินให้ผู้ต้องหาที่ ๒ ก็เพราะผู้เสียหายเชื่อตามที่ผู้ต้องหาที่ ๑ และ นาย ช. หลอกลวงนั่นเอง แม้จะได้ความว่าผู้เสียหายไม่เคยพบกับผู้ต้องหาที่ ๒ แต่เงินได้โอนเข้าบัญชีเงินฝากของผู้ต้องหาที่ ๒ และผู้ต้องหาที่ ๒ ได้หลบหนีไปภายหลังเกิดเหตุอันเป็นการส่อพิรุณ ตามพฤติการณ์ฟังได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ผู้ต้องหาที่ ๒ และนาย ช. ได้ร่วมกันกระทำความผิด โดยลักษณะแบ่งแยกหน้าที่กันทำ การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๒ จึงเป็นความผิดตาม พระราชบัญญัติจัดหางานและคุ้มครองคนหางาน พ.ศ. ๒๕๒๔ มาตรา ๙๑ ตรี และเป็นกรรมเดียว กับความผิดฐานฉ้อโกง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๑ คดีมีพยานหลักฐานพอพ้อง

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

ชี้ขาดควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ ๒ ฐานร่วมกันหลอกลวงผู้อื่นว่าสามารถหางานในต่างประเทศได้ และโดยการหลอกลวงดังว่านั้นได้ไปซึ่งเงินหรือทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดจากผู้ถูกหลอกลวงและร่วมกันฉ้อโกง ตามพระราชบัญญัติจัดหางานและคุ้มครองคนหางาน พ.ศ. ๒๕๒๔ มาตรา ๙๑ ตี๋ พระราชบัญญัติจัดหางานและคุ้มครองคนหางาน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๓ มาตรา ๓๔ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๑, ๘๓, ๙๐ กับขอให้ศาลสั่งให้ผู้ต้องหาที่ ๒ ร่วมกับผู้ต้องหาที่ ๑ คืนเงินจำนวน ๓๔,๔๐๐ บาท แก่ผู้เสียหาย ให้แจ้งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติจัดการให้ได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๒ มาดำเนินคดีภายในอายุความ ๑๕ ปี นับแต่วันกระทำความผิด

หลอกหลวงว่าค้าขายกับต่างชาติได้ เป็นฉ้อโกง

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๖๓/๒๕๕๒

ป. อาญา ฉ้อโกง (ม. ๓๔๑)

ผู้ต้องหาชักชวนให้ผู้เสียหายร่วมลงทุนกับบริษัทประกอบกิจการส่งข้าวไปขายต่างประเทศ ซึ่งผู้ต้องหาเป็นกงสุลกิตติมศักดิ์ประเทศสาธารณรัฐกานาประจำประเทศไทย มีสิทธิพิเศษด้านการค้า และประเทศสาธารณรัฐกานามีโครงการจะสั่งซื้อข้าว ๑ แสนตัน สามารถดำเนินการโดยง่ายไม่ต้องผ่านขั้นตอนอนุมัติ หากธุรกิจนี้สำเร็จจะได้กำไร ๙๐ ล้านบาท โดยผู้ต้องหาจะเดินทางไปเจรจาการค้าที่ประเทศสาธารณรัฐกานาซึ่งมีค่าใช้จ่าย ๖๐๐,๐๐๐ บาท ผู้เสียหายสนใจจึงนำที่ดินไปขายฝากได้เงินมา ๔๐๐,๐๐๐ บาท มอบให้พวกของผู้ต้องหาใช้เป็นค่าใช้จ่าย แต่เมื่อผู้ต้องหาไปพบพวกกลับมากลับมาไม่มีการสั่งซื้อข้าวตามที่อ้างแต่อย่างใด การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานฉ้อโกง

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้เสียหายได้รู้จักกับผู้ต้องหา, นาย ส. และนางสาว ว. กับพวกอีกหลายคน โดยบุคคลดังกล่าวได้ชักชวนผู้เสียหายให้ร่วมลงทุนกับบริษัท ธ. โดยบริษัทดังกล่าวประกอบกิจการส่งข้าวไปขายต่างประเทศและทำโครงการบ้านเอื้ออาทร และผู้ต้องหาอ้างว่าตนเป็นกงสุลกิตติมศักดิ์ประเทศสาธารณรัฐกานาประจำประเทศไทย ซึ่งมีสิทธิพิเศษด้านการค้าและประเทศสาธารณรัฐกานามีโครงการจะสั่งซื้อข้าว ๑ แสนตัน สามารถดำเนินการโดยง่ายไม่ต้องผ่านขั้นตอนอนุมัติ หากธุรกิจนี้สำเร็จจะได้รับผลตอบแทน ๙๐ ล้านบาท โดยผู้ต้องหาจะเดินทางไปเจรจาการค้าข้าวที่ประเทศสาธารณรัฐกานา แต่จะต้องมีค่าใช้จ่ายในการเดินทางในครั้งนี้นับรวม ๖๐๐,๐๐๐ บาท ผู้เสียหายสนใจจึงนำที่ดินไปขายฝากได้เงินมาจำนวน ๔๐๐,๐๐๐ บาท มอบให้นาย ส. พวกของผู้ต้องหาเป็นค่าใช้จ่าย แต่เมื่อผู้ต้องหาไปพบพวกกลับมากลับมาไม่มีการสั่งซื้อข้าวตามที่อ้าง ซึ่งจากการตรวจสอบจากประเทศสาธารณรัฐกานาแล้วไม่พบว่ามีการให้สิทธิพิเศษรับซื้อข้าวแก่ผู้ต้องหา

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานฉ้อโกง หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า การที่ผู้ต้องหา นำความเท็จมาอวดอ้างแก่ผู้เสียหาย ว่าผู้ต้องหาเป็นกงสุลกิตติมศักดิ์ของประเทศสาธารณรัฐกานาประจำประเทศไทย มีสิทธิพิเศษ ด้านการค้าสามารถดำเนินการค้าข้าวโดยไม่ต้องผ่านขั้นตอนอนุมัติต่างๆ และประเทศสาธารณรัฐ กานามีโครงการสั่งซื้อข้าวจากไทยจำนวน ๑๐๐,๐๐๐ ตัน หากธุรกิจการค้าข้าวดังกล่าวสำเร็จ จะได้ผลตอบแทนประมาณ ๙๐ ล้านบาท และผู้ต้องหาต้องเดินทางไปเจรจาการค้าข้าว ที่ประเทศสาธารณรัฐกานามีค่าใช้จ่ายจำนวน ๖๐๐,๐๐๐ บาท ซึ่งไม่เป็นความจริง เนื่องจาก ไม่มีธุรกิจการค้าข้าวดังกล่าว และผู้ต้องหาไม่ได้รับสิทธิพิเศษในการค้าข้าวดังที่กล่าวอ้าง โดยผู้ต้องหาไม่เจตนาทุจริตมาแต่แรกที่จะหลอกลวงเอาทรัพย์สินจากผู้เสียหาย และจากการ หลอกลวงดังกล่าวทำให้ผู้เสียหายหลงเชื่อและมอบเงินให้แก่ผู้ต้องหาไปจำนวน ๔๐๐,๐๐๐ บาท เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการลงทุนค้าข้าวกับผู้ต้องหา การกระทำของผู้ต้องหาจึงเป็นความผิด ฐานฉ้อโกง มิใช่ผิดสัญญาทางแพ่ง ผู้เสียหายได้ร้องทุกข์ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาภายในกำหนด อายุความแล้ว คดีมีพยานหลักฐานพอพ้อง ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหา ฐานฉ้อโกง ตามประมวล กฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๑ กับขอให้ศาลสั่งให้ผู้ต้องหาคืนเงินจำนวน ๔๐๐,๐๐๐ บาท แก่ผู้เสียหายด้วย

พฤติการณ์และพยานแวดล้อมรับฟังได้ว่าเป็นผู้กระทำผิด

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๓/๐/ ๒๕๕๒

ป.อาญา หลักทรัพย์ที่เป็นของนายจ้างในเวลากลางคืน (ม.๓๓๕ (๑) (๑๑))

แม้จะไม่มีประจักษ์พยานรู้เห็นยืนยันว่าผู้ต้องหาเป็นคนร้ายลักทรัพย์ของผู้เสียหายซึ่งเป็นนายจ้าง แต่การที่ผู้ต้องหาเข้าไปทำความสะอาดในบริษัทของผู้เสียหาย และทำความสะอาดในห้องนอนของผู้เสียหาย แล้วหลบหนีไป ผู้เสียหายสำรวจพบว่าทรัพย์สินหายไป ดังนี้ พฤติการณ์แห่งคดีและพยานแวดล้อมมีน้ำหนักและเหตุผลฟังได้ว่าผู้ต้องหาเป็นคนร้ายลักทรัพย์ของผู้เสียหายไป

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้เสียหายรับผู้ต้องหาเป็นพนักงานในตำแหน่งแม่บ้านจากห้างหุ้นส่วนจำกัด อ. ซึ่งจัดส่งมาให้ระบุว่าชื่อ นาง ล. ต่อมาผู้เสียหายสั่งให้นาง ล. คนงานตำแหน่งแม่บ้านซึ่งอยู่กับผู้เสียหายมาก่อนแล้ว กับผู้ต้องหาไปทำความสะอาดในบริษัท ท. ของผู้เสียหาย ซึ่งเป็นช่วงเวลาของบริษัท ปิดทำการแล้วต่อมาเมื่อบุคคลทั้งสองทำงานเสร็จแล้วได้กลับมาที่บ้านพักของผู้เสียหาย จนกระทั่งเวลา ๑๙.๐๐ นาฬิกา ผู้ต้องหาได้เข้าไปทำความสะอาดในห้องนอนของผู้เสียหาย วันรุ่งขึ้นผู้ต้องหาได้ออกจากบ้านพักผู้เสียหาย แล้วไม่กลับมาทำงานอีกเลย วันต่อมาผู้เสียหายพบว่าโทรศัพท์มือถือ ๑ เครื่อง ราคา ๔,๐๐๐ บาท กระเป๋าใส่เงิน ๑ ใบราคา ๑,๐๐๐ บาท พร้อมเงินในกระเป๋าจำนวน ๑,๕๐๐ บาท ที่เก็บไว้ในห้องนอนของตนหายไป และโทรศัพท์มือถือ ๑ เครื่อง ราคา ๔,๐๐๐ บาทที่วางไว้ในบริษัท ท. ได้หายไปเช่นกัน จึงเข้าร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานลักทรัพย์ที่เป็นของนายจ้างในเวลากลางคืน หรือไม่

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ข้อเท็จจริงฟังได้ว่านาง สล. ผู้ต้องหาคดีนี้ เดิมมีชื่อว่า นาง สร. ได้สวมรอยเป็นนาง สล. แล้วทำบัตรประจำตัวประชาชนในนามของนาง สล. ซึ่งต่อมาทางราชการได้ตรวจสอบพบว่า เป็นการจัดทำบัตรประจำตัวประชาชนให้ผิดตัวบุคคล จึงยกเลิกบัตรประจำตัวประชาชนที่ออกผิดพลาดดังกล่าว ก่อนเกิดเหตุคดีนี้ผู้ต้องหาถูกพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรพระประแดงและสถานีตำรวจนครบาลลุมพินีดำเนินคดีในข้อหาลักทรัพย์ โดยผู้ต้องหาไม่พยานหลักฐาน ในการกระทำความผิดในทำนองเดียวกัน กล่าวคือ ผู้ต้องหาจะไปสมัครรับจ้างทำงานตามบ้าน โดยใช้บัตรประจำตัวประชาชนที่ทางราชการออกให้ผิดพลาดในนามของนาง สล. เป็นหลักฐานในการสมัครงาน หลังจากนั้นผู้ต้องหาจะถือโอกาสลักทรัพย์ของนายจ้างแล้วหลบหนีไป สำหรับคดีนี้ แม้จะไม่มีประจักษ์พยานรู้เห็นยืนยันว่าผู้ต้องหาเป็นคนร้ายลักทรัพย์ของผู้เสียหาย ซึ่งเป็นนายจ้างแต่การที่ผู้ต้องหาเข้าไปทำความสะอาดในบริษัท ท. ของผู้เสียหายร่วมกับนาง ล. คนงานในตำแหน่งแม่บ้านของผู้เสียหายในช่วงเวลาที่บริษัท ปิดทำการแล้ว หลังจากนั้นผู้ต้องหาเพียงลำพังได้เข้าไปทำความสะอาดในห้องนอนของผู้เสียหาย ต่อมาวันรุ่งขึ้นผู้ต้องหาได้หลบหนีไปเมื่อผู้เสียหายได้สำรวจทรัพย์สินพบว่าโทรศัพท์มือถือ ๑ เครื่อง ราคา ๔,๐๐๐ บาท ที่เก็บไว้ที่บริษัท ท. และโทรศัพท์มือถือ ๑ เครื่อง ราคา ๔,๐๐๐ บาท กระเป๋าใส่เงิน ๑ ใบราคา ๑,๐๐๐ บาท พร้อมเงินในกระเป๋าจำนวน ๑,๕๐๐ บาท ที่เก็บไว้ในห้องนอนของตนหายไป ดังนี้ พฤติการณ์แห่งคดีและพยานแวดล้อมกรณีมีน้ำหนักและเหตุผลฟังได้ว่าผู้ต้องหาเป็นคนร้ายลักทรัพย์ของผู้เสียหายไป ซึ่งขาดควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาฐานลักทรัพย์ที่เป็นของนายจ้างในเวลากลางคืนตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ (๑) (๑๑) พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๒๕ มาตรา ๑๑ และขอให้ศาลสั่งให้ผู้ต้องหาคืนหรือใช้ราคาทรัพย์สินที่ยังไม่ได้คืนจำนวน ๑๐,๕๐๐ บาทแก่ผู้เสียหาย และเนื่องจากยังไม่ได้ตัวผู้ต้องหาให้แจ้งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติจัดการให้ได้ตัวผู้ต้องหามาดำเนินคดีภายในอายุความ ๑๐ ปี นับแต่วันกระทำความผิด

ปิ่นมรดก

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๗/๑/๒๕๕๒

พ.ร.บ. อารูธปิ่นฯ (ม.๓๗, ๓๗๒)

อารูธปิ่นของกลางเป็นของบิดาผู้ต้องหาซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้อารูธปิ่น (ป.๔) จากนายทะเบียนโดยถูกต้องตามกฎหมาย เมื่อบิดาของผู้ต้องหาถึงแก่ความตาย โดยไม่ได้ทำพินัยกรรมไว้ อารูธปิ่นของกลางย่อมเป็นมรดกตกทอดแก่ทายาทโดยธรรมของผู้ตาย ผู้ต้องหาในฐานะทายาทโดยธรรมของผู้ตาย ซึ่งเป็นผู้ครอบครองอารูธปิ่นของกลางจึงมีสิทธิและหน้าที่เกี่ยวกับทรัพย์สินมรดกดังกล่าวตามมาตรา ๑๖๒๐ และ ๑๗๔๕ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ โดยต้องแจ้งการตายของเจ้ามรดกต่อนายทะเบียนท้องที่ภายในกำหนด ๓๐ วัน นับแต่วันที่ทราบการตายของบิดาซึ่งเป็นผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๖๔ แห่งพระราชบัญญัติอารูธปิ่นฯ เพื่อขอใบอนุญาตใหม่และครอบครองอารูธปิ่นของกลางต่อไป หากผู้ต้องหาฝ่าฝืนต้องระวางโทษปรับไม่เกิน ๑,๐๐๐ บาท ตามมาตรา ๘๓ การที่ผู้ต้องหาใช้อารูธปิ่นของกลางไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและไม่ได้ดำเนินการตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ จึงเป็นกรณีที่พระราชบัญญัติอารูธปิ่น เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอารูธปิ่น พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๖๔, ๘๓ บัญญัติความผิดไว้โดยเฉพาะแล้ว การกระทำของผู้ต้องหาจึงไม่เป็นความผิดฐานมีอารูธปิ่นและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาถูกจับขณะเดินอยู่บริเวณหน้าหอพักที่เกิดเหตุ โดยมีอารูธปิ่นพกวีวอลเวอร์ ขนาด .๓๘ จำนวน ๑ กระบอก เครื่องหมายทะเบียน กท xxxx มีกระสุนปืน ๕ นัด บรรจุอยู่ในลูกไม้ พร้อมซองพกหนัง ๑ ซอง เหน็บอยู่ที่ขอบกางเกงขาสั้น

ผู้ต้องหาสวมใส่อยู่เป็นของกลาง ผู้ต้องหาทราบว่าอาวุธปืนและกระสุนปืนเป็นของบิดาของผู้ต้องหา โดยผู้ต้องหาพกพาติดตัวมาโดยไม่ได้รับอนุญาต จากการสอบสวนอาวุธปืนของกลางเป็นของ บิดาของผู้ต้องหา ตามใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน (ป.๔) แต่บิดาของผู้ต้องหาได้ถึงแก่ความตาย โดยไม่ได้ทำพินัยกรรมไว้

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานมีอาวุธปืนและ เครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า อาวุธปืนของกลางเป็นของบิดาผู้ต้องหาซึ่งได้รับ ใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน (ป.๔) จากนายทะเบียนโดยถูกต้องตามกฎหมาย ต่อมาบิดาของผู้ต้องหาถึงแก่ความตายโดยไม่ได้ทำพินัยกรรมไว้ อาวุธปืนของกลางย่อมเป็นมรดกตกทอดแก่ ทายาทโดยธรรมของผู้ตาย ผู้ต้องหาในฐานะทายาทโดยธรรมของผู้ตายซึ่งเป็นผู้ครอบครองอาวุธ ปืนของกลางจึงมีสิทธิและหน้าที่เกี่ยวกับทรัพย์สินมรดกดังกล่าวตามมาตรา ๑๖๒๐ และ ๑๗๔๕ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ โดยต้องแจ้งการตายของเจ้ามรดกต่อนายทะเบียน ท้องที่ภายในกำหนด ๓๐ วัน นับแต่วันที่ทราบการตายของบิดาซึ่งเป็นผู้รับใบอนุญาต ตาม มาตรา ๖๔ แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่ง เทียมอาวุธปืน พ.ศ.๒๔๙๐ เพื่อขอใบอนุญาตใหม่และครอบครองอาวุธปืนของกลางต่อไป หากผู้ต้องหาฝ่าฝืนต้องระวางโทษปรับไม่เกิน ๑,๐๐๐ บาท ตามมาตรา ๘๓ การที่ผู้ต้องหา มี อาวุธปืนของกลางไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและไม่ได้ดำเนินการตามที่กฎหมาย บัญญัติไว้ จึงเป็นกรณีที่พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.๒๔๙๐ มาตรา ๖๔, ๘๓ บัญญัติความผิดไว้โดยเฉพาะแล้ว การ กระทำของผู้ต้องหาจึงไม่เป็นความผิดฐานมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครอง โดยไม่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่ ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.๒๔๙๐ มาตรา ๗, ๗๒ อีก คดีมี พยานหลักฐานไม่พอฟ้อง ชี้ขาดไม่พ้องผู้ต้องหา ฐานมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ใน ครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่ ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.๒๔๙๐ มาตรา ๗, ๗๒ คำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ ๔๔ ลงวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๑๙ ข้อ ๖

แม้จะตรวจไม่พบสารเสพติดในตัวอย่างปัสสาวะ แต่พบขณะกำลังเสพยาเสพติด ก็ฟังได้ว่าเสพยาเสพติดให้โทษ

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๓/๕/๒๕๕๒

พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (ม.๔,๓,๘,๕๓,๙๑,๑๐๒)

แม้ผลการตรวจวิเคราะห์หาสารเสพติดในตัวอย่างปัสสาวะของผู้ต้องหาไม่พบสารเมทแอมเฟตามีน (ในชั้นยืนยันผล) แต่ก่อนการจับกุมผู้กล่าวหาได้เห็นผู้ต้องหา กำลังล้อมวงเสพยาบ้าโดยวิธีใช้ไฟลนกระดาษของนอกของบุหรีที่ห่อพันยาบ้าแล้ว สุดดมควันเข้าสู่ร่างกาย จึงแสดงตัวเข้าจับกุมพร้อมยึดยาบ้า ๑ ชิ้น (ปริมาณ ๑ ใน ๔ เม็ด) ที่เหลือจากการเสพ กระดาษของนอกของบุหรีที่ผู้ต้องหากับนาย จ.ใช้พันสำหรับสูบยาบ้า และไฟแช็คเป็นของกลาง ผู้ต้องหาให้การรับสารภาพทั้งในชั้นจับกุมและสอบสวน พยานหลักฐานฟังได้ว่าผู้ต้องหาเสพยาบ้า

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๒

ข้อเท็จจริงฟังได้ความว่า ตามวันเวลาเกิดเหตุขณะที่ผู้กล่าวหาและพยานกับพวก กำลังปฏิบัติหน้าที่สายตรวจจรดชนต้อออกตรวจพื้นที่รับผิดชอบได้รับแจ้งว่ามีกลุ่มวัยรุ่นกำลัง มั่วสุมกันเสพยาเสพติดอยู่ที่เกิดเหตุ จึงได้พร้อมกับพวกเดินทางไปยังบริเวณที่ได้รับแจ้งดังกล่าว พบวัยรุ่นสองคนคือนาย จ. และผู้ต้องหา กำลังนั่งล้อมวงเสพยาบ้าโดยวิธีใช้ไฟลนด้านล่าง ของกระดาษของนอกของบุหรีที่ห่อพันยาบ้าแล้วสุดดมเอาควันเข้าสู่ร่างกายทางปากและ จมูกอยู่บนกระท่อมนา ผู้กล่าวหา กับพวกจึงได้แสดงตัวเป็นเจ้าพนักงานเข้าทำการตรวจค้น ผลการตรวจค้นปรากฏว่าพบยาบ้าปริมาณ ๑ ใน ๔ ของเม็ดบรรจุอยู่ในซองบุหรี จำนวน ๑ ชิ้น กระดาษของนอกของบุหรียี่ห้อกรองทิพย์สำหรับใช้พันสูบยาบ้า จำนวน ๑ อัน และไฟแช็ค ๑ อัน วางอยู่บนพื้นกระท่อมระหว่างผู้ต้องหากับพวก โดยอยู่ห่างจากตัวผู้ต้องหาประมาณ ๑ ฟุต จึงได้แจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ต้องหาทั้งสองทราบ ว่า ร่วมกันมียาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (ยาบ้า) ไว้ในครอบครองและเสพยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (ยาบ้า) โดยผิดกฎหมาย ผู้ต้องหาและ นาย จ.ให้การรับสารภาพตลอดข้อกล่าวหา จากนั้นได้ควบคุมตัวผู้ต้องหากับนาย จ.พร้อมยึดยาบ้า

กระดาศของนอกของบุหรี และไฟแช็ค ที่อยู่ในที่เกิดเหตุเป็นของกลาง และนำตัวผู้ต้องหาและนาย จ.ไปสถานีตำรวจแล้วทำการตรวจปัสสาวะของผู้ต้องหากับนาย จ.ด้วยชุดน้ำยาตรวจหาสารเสพติดแบบรู้ผลทันทีเพื่อหาสารเสพติดเบื้องต้น ผลการตรวจปัสสาวะเบื้องต้นของผู้ต้องหากับนาย จ.ปรากฏว่าน้ำยาชั้นล่างเปลี่ยนจากสีเหลืองเป็นสีม่วง มีผลเป็นบวก มีความเป็นไปได้ว่าได้มีการเสพยาบ้ามาก่อน และได้แจ้งผลตรวจเบื้องต้นให้ผู้ต้องหาทราบว่ามีผลเป็นบวก จากนั้นได้นำตัวผู้ต้องหาและนาย จ. พร้อมด้วยของกลางทั้งหมดและตัวอย่างปัสสาวะของผู้ต้องหาและนาย จ. ส่งพนักงานสอบสวนดำเนินคดี พนักงานสอบสวนได้ส่งยาบ้าของกลางที่ตรวจยึดได้ในที่เกิดเหตุ และตัวอย่างปัสสาวะของผู้ต้องหาและนาย จ.ไปตรวจพิสูจน์ ผลการตรวจพิสูจน์ยาบ้าของกลางเป็นยาเสพติดให้โทษชนิดเมทแอมเฟตามีน และผลการตรวจวิเคราะห์หาสารเสพติดในตัวอย่างปัสสาวะของนาย จ. ปรากฏว่าตรวจพบสารเมทแอมเฟตามีน (ในชั้นยืนยันผล) แต่ตรวจไม่พบสารเมทแอมเฟตามีน (ในชั้นยืนยันผล) ในตัวอย่างปัสสาวะของผู้ต้องหา

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหากระทำความผิดฐานเสพยาเสพติดให้โทษ ประเภท ๑ หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีมีผู้กล่าวหา และพยานผู้จับกุมเป็นประจักษ์พยานให้การสอดคล้องกันยืนยันว่าก่อนการจับกุมได้เห็นผู้ต้องหาและนาย จ. กำลังล้อมวงเสพยาบ้า โดยวิธีใช้ไฟลนกระดาศของนอกของบุหรีที่ห่อพันยาบ้าแล้วสูดดมควันเข้าสู่ร่างกาย จึงแสดงตัวเข้าจับกุมพร้อม ยึดยาบ้า ๑ ชื้น (ปริมาณ ๑ ใน ๔ เม็ด) ที่เหลือจากการเสพ กระดาศของนอกของบุหรีที่ผู้ต้องหากับนาย จ.ใช้พันสำหรับสูบยาบ้าและไฟแช็คเป็นของกลาง และนำตัวผู้ต้องหากับนาย จ. ไป สถานีตำรวจภูธรจตุรพักตรพิมานแล้วทำการตรวจปัสสาวะด้วยชุดน้ำยาตรวจหาสารเสพติดแบบรู้ผลทันทีเพื่อหาสารเสพติดเบื้องต้น ซึ่งผลการตรวจปรากฏว่าน้ำยาชั้นล่างเปลี่ยนเป็นสีม่วง มีผลเป็นบวก มีความเป็นไปได้ว่าผู้ต้องหาได้มีการเสพยาบ้ามาก่อน นอกจากนี้พนักงานสอบสวนได้ส่งยาบ้า ๑ ชื้น (ปริมาณ ๑ ใน ๔ เม็ด) ของกลาง ที่ผู้ต้องหารับว่าเหลือจากการเสพไปตรวจพิสูจน์ ผลการตรวจพิสูจน์ปรากฏว่าเป็นยาเสพติดให้โทษชนิดเมทแอมเฟตามีน อีกทั้งจากการสอบสวนเพิ่มเติมปรากฏผลการตรวจพิสูจน์กระดาศของนอกของบุหรีที่ใช้พันสำหรับสูบยาบ้าของกลางว่าพบคราบยาเสพติดให้โทษชนิดเมทแอมเฟตามีน

ซึ่งเป็นอนุพันธ์ของแอมเฟตามีนไฮโดรคลอไรด์ที่กระดาชของกลาง พยานหลักฐานจึงรับฟังได้ว่าผู้ต้องหาได้เสพยาเสพติดชนิดเมทแอมเฟตามีน แม้ผลการตรวจวิเคราะห์หาสารเสพติดในตัวอย่างปัสสาวะของผู้ต้องหาไม่พบสารเมทแอมเฟตามีน (ในชั้นยืนยันผล) แต่จากการสอบสวนเพิ่มเติมก็ได้รับความจากเจ้าพนักงานวิทยาศาสตร์การแพทย์ชำนาญการโรงพยาบาลร้อยเอ็ดว่า เหตุที่ตรวจไม่พบสารเสพติดในน้ำปัสสาวะ (ในชั้นยืนยันผล) อาจเป็นเพราะปริมาณของสารเสพติด (เมทแอมเฟตามีน) ที่เจือปนอยู่ในน้ำปัสสาวะมีปริมาณน้อยกว่า ๑ ไมโครกรัม หรือเพราะเสพยาเสพติด (เมทแอมเฟตามีน) มายังไม่ถึง ๒๔ ชั่วโมงแล้วถูกตรวจเก็บปัสสาวะมาตรวจก็อาจตรวจไม่พบสารเมทแอมเฟตามีน (ในชั้นยืนยันผล) เนื่องจากร่างกายดูดซึมสารเสพติดได้ยังไม่เต็มที่ จึงทำให้มีปริมาณของสารเสพติดในปัสสาวะน้อย จึงตรวจไม่พบก็เป็นได้ ประกอบกับคดีนี้ผู้ต้องหาให้การรับสารภาพทั้งในชั้นจับกุมและสอบสวนโดยให้รายละเอียดถึงวิธีการเสพยาบ้าได้สอดคล้องกับคำให้การของประจักษ์พยานผู้จับกุม คดีมีพยานหลักฐานพอพ้อง ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหา ฐานเสพยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (เมทแอมเฟตามีน) โดยฝ่าฝืนต่อกฎหมาย ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.๒๕๒๒ มาตรา ๔, ๓, ๘, ๕๓, ๙๑, ๑๐๒ พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๒๘ มาตรา ๔ ประกาศกระทรวงสาธารณสุข ฉบับที่ ๑๓๕ (พ.ศ.๒๕๒๙) เรื่องระบุชื่อและประเภทยาเสพติดให้โทษ ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.๒๕๒๒ ลงวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๓๙ ข้อ ๒ บัญชีท้ายประกาศกระทรวงสาธารณสุข ฉบับที่ ๑๓๕ (พ.ศ.๒๕๓๙) ประเภทยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ ลำดับที่ ๒๐

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๒

รับจ้างถางป่า โดยไม่ตรวจสอบเอกสารสิทธิ ต้องรับผิดชอบ

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๘๑/๒๕๕๒

พ.ร.บ. ป่าไม้ฯ (ม. ๕๔, ๓๒ ตรี, ๓๔ ทวิ)

พ.ร.บ. ป่าสงวนแห่งชาติฯ (ม. ๔, ๑๔, ๓๑, ๓๕)

ผู้ต้องหารับจ้างนาย ด. ไถโค่นต้นไม้ในเขตป่า เพื่อปลูกยาง โดยนาย ด. อ้างว่ามีสิทธิทำกิน แต่ผู้ต้องหาไม่ได้ตรวจสอบเอกสารสิทธิดังกล่าว และสภาพพื้นที่ก็เป็นป่า ทั้งผู้ต้องหาอยู่ในบริเวณใกล้เคียงที่ดังกล่าว จึงยอมทราบดีว่าที่ดังกล่าวเป็นป่า ผู้ต้องหาจึงมีความผิดตาม พ.ร.บ.ป่าไม้ฯ และ พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติฯ

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ที่เกิดเหตุเป็นป่าสงวนแห่งชาติตามกฎหมายกระทรวง ฉบับที่ ๘๐๙ (พ.ศ. ๒๕๒๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ และได้ปิดประกาศกฎหมายกระทรวงดังกล่าวพร้อมแผนที่ท้ายกฎหมายกระทรวงไว้ ณ ที่ทำการต่างๆ ตามที่กำหนดในกฎหมายครบถ้วนแล้ว สภาพพื้นที่มีต้นไม้ทั่วไป สภาพเป็นป่าทั่วไปนาย ด. ว่าจ้างผู้ต้องหาให้ไถดิน แล่นถางป่าเพื่อปลูกยางพารา โดยอ้างว่ามีเอกสารสิทธิทำกิน แต่ผู้ต้องหาไม่ได้ตรวจสอบว่ามีเอกสารดังกล่าวจริงหรือไม่ ซึ่งผู้ต้องหาไม่อาจอ้างไถดิน และมีภูมิลำเนาอยู่ใกล้ที่เกิดเหตุ ผู้ต้องหาอ้างว่านาย ด. มีสิทธิทำกินจึงเข้าใจว่าทำได้ ในวันเกิดเหตุผู้ต้องหาถูกจับพร้อมรถแบคโฮเป็นของกลาง

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหา มีความผิดฐานร่วมกันกันสร้าง แล่นถางกระทำด้วยประการใดๆ อันเป็นการทำลายป่าหรือยึดถือครอบครองป่าเพื่อตนเองหรือผู้อื่น โดยไม่ได้รับอนุญาต ทำไม้หรือทำอันตรายแก่ไม้หวงห้ามโดยไม่ได้รับอนุญาต ยึดถือครอบครองหรือทำประโยชน์หรือทำด้วยประการใดอันเป็นการเสื่อมเสียแก่สภาพป่าสงวนแห่งชาติ หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีมีพยานหลักฐานฟังได้ว่าบริเวณที่เกิดเหตุเป็นป่าสงวนแห่งชาติชื่อป่าควนแม่เขานา ซึ่งการกำหนดเขตป่าสงวนดังกล่าวได้ออกเป็นกฎกระทรวงและประกาศในราชกิจจานุเบกษา ทั้งได้ปิดประกาศให้ประชาชนทั่วไปทราบแล้ว ก่อนเกิดเหตุ นาย ด. ได้ว่าจ้างผู้ต้องหา ให้แผ้วถางที่ดินบริเวณที่เกิดเหตุเพื่อปลูกยางพารา โดยอ้างว่าที่ดินดังกล่าวมีเอกสารสิทธิทำกิน วันเกิดเหตุผู้ต้องหาได้นำรถแทรกเตอร์ (รถแบคโฮ) ของกลางไปแผ้วถางที่ดินบริเวณที่เกิดเหตุได้รับความเสียหายเป็นเนื้อที่ ๑ ไร่ ๓ งาน ๕๖ ตารางวา โดยไม่ได้ตรวจสอบถึงเอกสารสิทธิทำกินจากนาย ด. แต่อย่างใด และตามภาพถ่ายบริเวณที่เกิดเหตุเห็นได้ว่ามีลักษณะเป็นเนินเขามีต้นไม้อายุหลายชนิดขึ้นปกคลุมไปทั่วสามารถมองเห็นได้ง่ายว่าบริเวณดังกล่าวเป็นพื้นที่ป่า ผู้ต้องหาประกอบอาชีพรับจ้างขุดตัดดินและปรับแต่งพื้นที่รวมทั้งมีภูมิลำเนาอยู่ใกล้เคียงบริเวณที่เกิดเหตุมานาน ย่อมรู้หรือควรรู้ว่าบริเวณที่เกิดเหตุเป็นพื้นที่ป่าและอยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ การที่ผู้ต้องหาบุกรุกเข้าไปตัดโค่นต้นไม้และแผ้วถางที่ดินบริเวณที่เกิดเหตุ ซึ่งเป็นพื้นที่ป่าและอยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติโดยไม่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่จึงเป็นความผิดตามข้อกล่าวหา ผู้ต้องหาจะอ้างความสำคัญผิดในข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๙ วรรคสาม ว่าไม่ได้กระทำโดยเจตนาเพื่อให้หลุดพ้นความรับผิดชอบได้ไม่ คดีมีพยานหลักฐานพอพ้อง ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหา ร่วมกันก่อสร้างแผ้วถาง หรือกระทำด้วยประการใด ๆ อันเป็นการทำลายป่า หรือเข้ายึดถือหรือครอบครองป่าเพื่อตนเองหรือผู้อื่นและยึดถือครอบครองทำประโยชน์ ก่อสร้าง แผ้วถาง ทำไม้ หรือกระทำด้วยประการใด ๆ อันเป็นการเสื่อมเสียแก่สภาพป่าสงวนแห่งชาติ ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ มาตรา ๕๔, ๗๒ ตี, ๗๔ ทวิ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๐๓ มาตรา ๑๘ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๑๔ มาตรา ๒๒ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๗ พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ มาตรา ๔, ๑๔, ๓๑, ๓๕ พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๓ พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๒๔ มาตรา ๔ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓, ๘๓, ๙๐ และขอให้ศาลริบรถแทรกเตอร์ (รถแบคโฮ) ของกลาง

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

เมื่อการครอบครองของผู้ต้องหาไม่ใช่เป็นการครอบครองทรัพย์สินของผู้เสียหายฯ จึงไม่ใช่เป็นการเบียดบังเอาทรัพย์สิน

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๘๒/๒๕๕๒

ป.อาญา ยักยกอก (ม.๓๕๒)

ผู้เสียหายเป็นแต่เพียงมีชื่อเป็นผู้เช่าซื้อในสัญญาเช่าซื้อแทนผู้ต้องหา โดยไม่ปรากฏว่าผู้เสียหายได้เข้าเกี่ยวข้องครอบครองรถชุดแต่อย่างใด ทั้งผู้ต้องหามีส่วนได้เสียอยู่ด้วยโดยเป็นผู้ค้าประกันในการเช่าซื้อชำระค่าเช่าซื้อและครอบครองรถชุดมาโดยตลอด กรรมสิทธิ์ในรถชุดยังเป็นของผู้ให้เช่าซื้ออยู่ การครอบครองรถชุดของผู้ต้องหาจึงไม่ใช่เป็นการครอบครองทรัพย์สินของผู้เสียหายหรือผู้เสียหายเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วย การที่ผู้ต้องหานำรถชุดที่เช่าซื้อไปปรับจำหาเงินและไม่นำมาคืนให้ผู้เสียหาย จึงไม่ใช่เป็นการเบียดบังเอาทรัพย์สินนั้นไว้โดยทุจริต ไม่เป็นความผิดฐานยักยกอก

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้เสียหายได้ทำสัญญาเช่าซื้อรถชุดกับบริษัท ส. จำนวน ๑ คัน ในราคา ๗,๕๔,๐๐๓.๖๘ บาท ระยะเวลาผ่อนชำระ ๒๔ เดือน ผ่อนชำระเดือนละ ๓๓,๖๑๖ บาท เริ่มผ่อนชำระงวดแรกในวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๔๗ ในการนี้ผู้ต้องหาได้ทำหนังสือค้ำประกันการเช่าซื้อรายนี้ แต่หลังจากทำสัญญาเช่าซื้อและผู้เสียหายได้รับรถที่เช่าซื้อแล้ว ผู้ต้องหาได้พูดขอในฐานะผู้ค้ำประกันว่า ขอนำรถไปทำประโยชน์เพื่อนำเงินไปดูแลบิดาที่ป่วยอยู่ที่จังหวัดนครราชสีมา ประมาณ ๘-๙ เดือน แล้วจะนำรถมาคืนให้ ด้วยความที่รู้จักกันมานาน ประกอบกับทราบว่าบิดาของผู้ต้องหาป่วยจริง ผู้เสียหายจึงได้มอบรถชุดให้ผู้ต้องหานำไปทำประโยชน์ได้ตามที่ร้องขอ ต่อมาต้นปี พ.ศ.๒๕๔๘ ผู้ต้องหาโทรศัพท์แจ้งให้ผู้เสียหายทราบว่า บิดาผู้ต้องหายังป่วยหนักอยู่ ขอใช้รถชุดรับจ้างชุดดินชุดทรายหารายได้มาดูแลบิดาอีกสักกระยะหนึ่ง ผู้เสียหายยินยอม ต่อมากลางปี พ.ศ.๒๕๔๙ ผู้เสียหายเห็นว่า เวลาได้ล่วงเลยมานานมากแล้ว ผู้เสียหายจึงได้ทวงถามบอกให้ผู้ต้องหานำรถไปคืนผู้เสียหาย ผู้ต้องหารับว่าจะนำรถไปคืน

ให้แก่ผู้เสียหายประมาณต้นเดือนมกราคม ๒๕๕๐ ผู้เสียหายแจ้งให้ผู้ต้องหาหารถไปคืนให้แก่ผู้เสียหายโดยเร็ว ในวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ แต่ถึงวันกำหนดนัดผู้ต้องหาไม่ได้นำรถไปคืนให้แก่ผู้เสียหาย ผู้เสียหายจึงเชื่อว่าผู้ต้องหาไม่เจตนาทุจริตเบียดบังเอารถของผู้เสียหายไป จึงร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน ในวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๕๐ ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหา โดยผู้เสียหายไม่ได้รับมอบอำนาจจากบริษัท ส. ในระหว่างที่ผู้ต้องหา ยืมรถของผู้เสียหายไปใช้นั้น ผู้ต้องหาเป็นผู้ผ่อนชำระค่าเช่าซื้อ และรถที่เช่าซื้อ บริษัท ส. ได้ยึดคืนไปแล้ว

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหา มีความผิดฐานยักยอก หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า รถชุดที่ผู้เสียหายเช่าซื้อจากบริษัท ส. นั้น ผู้เสียหาย เป็นแต่เพียงมีชื่อเป็นผู้เช่าซื้อในสัญญาเช่าซื้อแทนผู้ต้องหา โดยไม่ปรากฏว่าผู้เสียหายได้เข้า เกี่ยวข้องครอบครองรถชุดแต่อย่างใด ทั้งผู้ต้องหามีส่วนได้เสียอยู่ด้วยโดยเป็นผู้ค้าประกัน ในการเช่าซื้อชำระค่าเช่าซื้อและครอบครองรถชุดมาโดยตลอด กรรมสิทธิ์ในรถชุดยังเป็นของ ผู้ให้เช่าซื้ออยู่ การครอบครองรถชุดของผู้ต้องหาจึงไม่ใช่เป็นการครอบครองทรัพย์สิน ซึ่งเป็นของ ผู้เสียหายหรือซึ่งผู้เสียหายเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วย ตามความหมายแห่งประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๒ การที่ผู้ต้องหานำรถชุดที่เช่าซื้อไปรับจ้างหาเงินและไม่นำมาคืนให้ผู้เสียหาย จึงไม่ใช่เป็นการเบียดบังเอาทรัพย์สินนั้นไว้โดยทุจริต คดีมีพยานหลักฐานไม่พอพ้อง ชี้ขาดไม่พ้องผู้ต้องหา ฐานยักยอก ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๒

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

เปิดดูภาพลามกโดยเรียกข้อมูลจากคอมพิวเตอร์เครื่องแม่

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๘๕/ ๒๕๕๒

ป.อาญา มีสื่อวัสดุลามกอนาจารไว้เผยแพร่ต่อสาธารณชน (ม. ๒๔๓/ (๑) (๒))

ขณะเข้าตรวจสอบร้านเกิดเหตุ พบผู้ต้องหาเป็นผู้ดูแลร้าน มีเด็ก ๒ คน ซึ่งเป็นลูกค้าในร้านกำลังเปิดดูภาพลามกบนจอคอมพิวเตอร์ ซึ่งมีใช้เป็นการดูภาพลามกจากการเปิดอินเทอร์เน็ต เป็นการดูโดยการเรียกข้อมูลภาพลามกจากเครื่องคอมพิวเตอร์เครื่องแม่ที่อยู่ใต้โต๊ะของผู้ต้องหา ซึ่งเป็นผู้ควบคุมดูแลการใช้บริการของเด็กทั้งสองในร้านเกิดเหตุ ประกอบกับ ร้อยตำรวจโท ส. และดาบตำรวจ ร. ต่างก็ยืนยันว่าได้สืบทราบมาก่อนเข้าตรวจสอบว่า ร้านเกิดเหตุได้ให้เช่าเครื่องคอมพิวเตอร์โดยคิดค่าบริการเป็นรายชั่วโมงและมีการเผยแพร่วัสดุลามกอนาจาร การกระทำของผู้ต้องหาจึงเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๔๓/ (๑) (๒)

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ร้อยตำรวจโท ส. ผู้กล่าวหาเกี่ยวกับพวกสืบทราบที่ร้าน อ. ซึ่งเปิดเป็นร้านให้เช่าเครื่องบริการคอมพิวเตอร์ เล่นอินเทอร์เน็ต เล่นเกมส์ คิดค่าบริการเป็นรายชั่วโมง มีการเผยแพร่วัสดุลามกอนาจารภายในร้าน ขณะเดียวกันมีนาย ม. ตัวแทนบริษัท จ. ซึ่งได้รับมอบอำนาจช่วงจากบริษัท จ. ได้มาแจ้งความร้องทุกข์ว่าร้าน อ. ละเมิดลิขสิทธิ์เพลงของบริษัทฯ ผู้กล่าวหาเกี่ยวกับพวกจึงได้ทำการตรวจสอบ ผู้ต้องหารับว่าเป็นผู้ดูแลร้านพบเพลงที่ละเมิดลิขสิทธิ์ และพบลูกค้าที่เป็นเด็ก ๒ คน กำลังเปิดภาพลามกอนาจารในจอคอมพิวเตอร์ จึงได้ทำการตรวจ เครื่องคอมพิวเตอร์ พบว่ามีการจัดเก็บภาพและภาพยนตร์ลามกในคอมพิวเตอร์ ๔ เครื่อง เป็นเครื่องแม่ข่าย ๑ เครื่อง เครื่องลูกข่าย เครื่องเชื่อมต่อกันเป็นระบบแลน ลูกค้าสามารถดูข้อมูลได้ทุกเครื่อง

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานมีภาพลามกอนาจารและภาพยนตร์ลามกอนาจารซึ่งเป็นสื่อวัสดุลามกอนาจารไว้เพื่อเผยแพร่ต่อสาธารณชน หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีมีร้อยตำรวจโท ส. ดาบตำรวจ ร. และนาย ม. ให้การยืนยันว่าขณะเข้าตรวจสอบร้านเกิดเหตุ พบผู้ต้องหาเป็นผู้ดูแลร้าน มีเด็ก ๒ คน ซึ่งเป็นลูกค้าในร้านกำลังเปิดดูภาพลามกบนจอคอมพิวเตอร์ ชื่อเครื่อง IQ1 และ IQ11 ซึ่งมีใช่เป็นการดูภาพลามกจากการเปิดอินเทอร์เน็ต ตรวจสอบพบภาพลามก (ภาพนิ่ง) และภาพยนตร์ลามกที่เก็บอยู่ในเครื่องคอมพิวเตอร์ จำนวน ๒ เครื่อง ได้แก่ เครื่องคอมพิวเตอร์เครื่องลูก ชื่อเครื่อง IQ6 มีการจัดเก็บภาพลามก (ภาพนิ่ง) ไว้จำนวน ๑๑ ภาพ ชื่อ รวม น.ศ. และหลุดดารา และเครื่องคอมพิวเตอร์เครื่องแม่ มีการจัดเก็บภาพลามก (ภาพนิ่ง) ไว้ในโฟลเดอร์ D จำนวน ๑๑๐ ภาพ ในโฟลเดอร์ F จำนวน ๑,๗๐๐ ภาพ ภาพยนตร์ลามกเก็บไว้ในโฟลเดอร์ E จำนวน ๘ ไฟล์ ในโฟลเดอร์ F จำนวน ๗๘ ไฟล์ ในโฟลเดอร์ D จำนวน ๕๕ ไฟล์ ซึ่งเป็นการจัดเก็บภาพลามกอย่างเป็นระบบ ไม่กระจัดกระจาย และเป็นการจัดเก็บภาพลามก (ภาพนิ่ง) และภาพยนตร์ลามกไว้ในเครื่องคอมพิวเตอร์เครื่องแม่เป็นจำนวนมาก จึงได้ถ่ายภาพลามกดังกล่าวไว้เป็นหลักฐาน ซึ่งเมื่อพิจารณาถึงการให้เช่าเครื่องคอมพิวเตอร์ในร้านที่เกิดเหตุ ที่มีเครื่องคอมพิวเตอร์เครื่องแม่เป็นเครื่องควบคุมการทำงานของเครื่องลูก ผู้เช่าเครื่องคอมพิวเตอร์เครื่องลูกสามารถเปิดดูภาพลามก (ภาพนิ่ง) และภาพยนตร์ลามกโดยระบบแลนจากเครื่องคอมพิวเตอร์เครื่องแม่ที่ตั้งอยู่ที่โต๊ะผู้ต้องหาซึ่งเป็นเครื่องคอมพิวเตอร์ที่มีได้ให้ลูกค้าเช่าใช้ จึงน่าจะเชื่อได้ว่าเด็ก ๒ คนที่กำลังดูภาพลามกบนจอคอมพิวเตอร์เครื่องลูก IQ1 และ IQ11 ในขณะที่เจ้าพนักงานเข้าตรวจสอบ โดยมิได้เปิดดูจากอินเทอร์เน็ต และภายในเครื่องคอมพิวเตอร์เครื่องลูกทั้งสองเครื่องก็ได้มีการจัดเก็บภาพลามกไว้ เป็นการดูโดยการเรียกข้อมูลภาพลามกจากเครื่องคอมพิวเตอร์เครื่องแม่ที่อยู่โต๊ะผู้ต้องหาซึ่งเป็นผู้ควบคุมดูแลการใช้บริการของเด็กทั้งสองในร้านเกิดเหตุ ประกอบกับร้อยตำรวจโท ส. และดาบตำรวจ ร. ต่างก็ยืนยันว่าได้สืบทราบมาก่อนเข้าตรวจสอบในร้านเกิดเหตุว่าร้านเกิดเหตุได้ให้เช่าเครื่องคอมพิวเตอร์โดยคิดค่าบริการเป็นรายชั่วโมง และมีการเผยแพร่วัสดุลามกอนาจาร คดีจึงมีพยานหลักฐานพอพ้อง ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาฐานเพื่อประสงค์แห่งการค้า หรือประกอบการค้า หรือมีส่วนเข้าเกี่ยวข้องในการค้า มีไว้ ทำให้แพร่หลายโดยประการใด ๆ จำเลยแจกหรือแสดงอวดแก่ประชาชนซึ่งรูปภาพ รูปถ่าย ภาพยนตร์ หรือสิ่งอื่นใดอันลามก ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๘๗ (๑) (๒) พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม

ประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๒๕ มาตรา ๖ ขอบริเวณคอมพิวเตอร์ ๔ เครื่อง
ของกลาง ซึ่งเป็นทรัพย์สินที่ผู้ต้องหาได้ใช้ในการกระทำความผิด ตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา ๓๓ ผู้ต้องหาเป็นเพียงลูกจ้าง ส่วนนาย อ. เป็นเจ้าของและผู้ประกอบการค้า
นำเชื่อว่านาย อ. ร่วมกระทำความผิดกับผู้ต้องหาด้วย ให้พนักงานสอบสวนดำเนินคดีกับ
นาย อ. ตามระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ
พ.ศ. ๒๕๔๓ ข้อ ๖๒

ผู้กระทำผิดฐานฝ่าฝืนคำสั่ง คชก.

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๙๐/๒๕๕๒

พ.ร.บ. การเช่าที่ดินเพื่อเกษตรกรรมฯ (ม.๖๒)

ผู้กระทำผิดฐานฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง คชก. ตำบล หรือ คชก. จังหวัด คือผู้ที่ คชก. ตำบล หรือ คชก. จังหวัดมีคำสั่งห้ามขัดขวางการทำนาของผู้มีสิทธิหรือมีคำสั่งให้ออกจากนาเท่านั้น เมื่อผู้ต้องหาที่ ๑ เข้าร่วมประชุมในฐานะผู้ให้เช่านา และจำจังหวัดได้แจ้งมติ คชก. จังหวัดที่ห้ามมิให้ขัดขวางการทำนาของผู้เช่านาให้ผู้ต้องหาที่ ๑ ทราบในที่ประชุมแล้ว ถือว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ทราบคำสั่ง คชก. จังหวัดแล้ว การที่ผู้ต้องหาที่ ๑ เข้าทำนาในที่ดินอันเป็นการขัดขวางการทำนาของผู้เช่านาตามที่ คชก. จังหวัดมีคำสั่งห้ามไว้ จึงเป็นความผิดฐานฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของ คชก. จังหวัด

ข้อเท็จจริงได้ความว่า นาย บ. เช่าที่ดินของผู้ต้องหาที่ ๓ ทำนา ต่อมา คชก. ตำบล ดอนมะเกลือ มีมติให้นาย บ. คืนที่ดินที่เช่าให้ผู้ต้องหาที่ ๓ นาย บ. อุทธรณ์มติของ คชก. ดอนมะเกลือต่อ คชก. จังหวัดสุพรรณบุรี คชก. จังหวัดสุพรรณบุรีมีมติว่ามติของ คชก. ตำบล ดอนมะเกลือ ออกโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ให้เพิกถอนมติดังกล่าว และให้ผู้เช่านาทำนาต่อไปได้ตามระยะเวลาที่เหลืออยู่และห้ามมิให้ผู้ให้เช่าที่ดินขัดขวางการทำนาของผู้เช่านา ซึ่งในการประชุม คชก. จังหวัดสุพรรณบุรี ปรากฏว่าผู้ต้องหาที่ ๑ บุตรชายของผู้ต้องหาที่ ๓ เข้าร่วมประชุมด้วยในฐานะผู้ให้เช่านา และจำจังหวัดได้แจ้งมติของ คชก. จังหวัดสุพรรณบุรีที่ห้ามมิให้ผู้ให้เช่าที่ดินขัดขวางการทำนาของผู้เช่านาให้ผู้ต้องหาที่ ๑ ทราบในที่ประชุมแล้ว ครั้นผู้ว่าราชการจังหวัดสุพรรณบุรีมีหนังสือถึงนายอำเภออุทธรณ์ให้แจ้งคู่กรณีทราบถึงมติของ คชก. จังหวัดสุพรรณบุรี นายอำเภออุทธรณ์ไม่ได้แจ้งให้คู่กรณีทราบโดยตรง แต่มีหนังสือถึงประธาน คชก. ตำบลดอนมะเกลือให้แจ้งคู่กรณี กำนันตำบลดอนมะเกลือและเป็นประธาน คชก. ตำบล ดอนมะเกลือ ไม่ได้ออกหนังสือในฐานะ คชก. ตำบลดอนมะเกลือ แต่ใช้สำเนาหนังสือของ ปลัดอำเภอผู้รักษาราชการแทนนายอำเภอและสำเนามติ คชก. จังหวัดส่งให้ผู้ต้องหาที่ ๑ รับไป

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

โดยไม่ได้ลงชื่อรับหนังสือ และไม่ได้นำส่งถึงผู้ต้องหาที่ ๓ เจ้าของที่ดินคูกรณี ต่อมา นาย บ. ผู้เช่า นานารถจะเข้าไปไถนาแต่ถูกผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ชัดขวางไม่ให้เข้าทำนา ผู้ว่าราชการจังหวัด สุพรรณบุรีมีหนังสือถึงนายอำเภออุททอง ให้แจ้งแก่ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ให้ปฏิบัติตามมติของ คชก. จังหวัดสุพรรณบุรี นายอำเภออุททองมีหนังสือถึงผู้ต้องหาที่ ๓ ให้มาพบ ผู้ต้องหาที่ ๓ ไม่ได้ไปพบแต่ผู้ต้องหาที่ ๓ ได้เข้าร่วมประชุม คชก. ตำบลดอนมะเกลือ ที่ประชุมเห็นชอบให้ทุก ฝ่ายปฏิบัติตามมติ คชก. จังหวัดสุพรรณบุรี ขณะนั้นต้นข้าวของผู้ต้องหาที่ ๑ ขึ้นอยู่ในนาแล้ว แต่ยังไม่ได้ออกรวง นาย บ. จึงมีหนังสือถึงนายอำเภออุททองให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาที่ ๑ กับพวกที่ขัดขวางมิให้นาย บ. ได้เข้าทำนา ต่อมาผู้ต้องหาทั้งสามถูกดำเนินคดีเป็นคดีนี้

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๑, ที่ ๒ และที่ ๓ มีความผิดฐาน ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของ คชก. จังหวัด หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า พระราชบัญญัติการเช่าที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ.๒๕๒๔ มาตรา ๖๒ บัญญัติว่า “ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของ คชก. ตำบล หรือ คชก. จังหวัด ที่ห้ามมิให้ผู้หนึ่งขัดขวางการทำนาของผู้มีสิทธิในนาหรือที่ให้ผู้หนึ่งออกจากนาโดยไม่มีเหตุอันสมควร..” ดังนั้น ผู้กระทำความผิดจึงต้องเป็นผู้ที่ คชก. ตำบล หรือ คชก. จังหวัด มีคำสั่งห้ามขัดขวางการทำนาของผู้มีสิทธิหรือมีคำสั่งให้ออกจากนาเท่านั้น คดีนี้ คชก. จังหวัด สุพรรณบุรีมีมติให้ผู้เช่านาทำนาต่อไปได้ตามระยะเวลาที่เหลืออยู่ และห้ามมิให้ผู้ให้เช่าที่ดิน ขัดขวางการทำนาของผู้เช่านา ถือว่าผู้ที่ คชก. จังหวัดสุพรรณบุรีมีคำสั่งห้ามมิให้ขัดขวางการ ทำนาของผู้เช่านาคือผู้ให้เช่านา และตามพระราชบัญญัติการเช่าที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ.๒๕๒๔ มาตรา ๕๖ วรรคแรกไม่ได้บัญญัติวิธีการในการแจ้งให้ทราบถึงคำวินิจฉัย คชก. ว่าจะต้องปฏิบัติตามอย่างไร หรือจะต้องทำเป็นหนังสือทางการหรือไม่ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ใน การประชุม คชก. จังหวัดสุพรรณบุรี ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้เข้าร่วมประชุมในฐานะผู้ให้เช่านาด้วย และจำจังหวัดได้แจ้งมติ คชก. จังหวัดสุพรรณบุรี ที่ห้ามมิให้ขัดขวางการทำนาของผู้เช่านาให้ ผู้ต้องหาที่ ๑ ทราบในที่ประชุมแล้ว จึงถือว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ได้รับทราบคำสั่งของ คชก.จังหวัด สุพรรณบุรีแล้ว ตามนัยคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๔๓๒/๒๕๓๘ และคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๓๐๑/๓๕๓๘ และเมื่อคำสั่งของ คชก. จังหวัดสุพรรณบุรี ไม่ได้ระบุเวลาที่ห้ามมิให้ผู้ให้เช่า

ที่ดินขัดขวางการทำนาของผู้เช่าไว้ ต้องถือว่าคำสั่งดังกล่าวมีผลใช้บังคับกับผู้ต้องหาที่ ๑ ในทันที แต่อย่างไรก็ตาม ตามมาตรา ๕๖ แห่งพระราชบัญญัติการเช่าที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ.๒๕๒๔ กำหนดว่า การที่ คชก. จังหวัดมีคำวินิจฉัยกลับคำวินิจฉัยของ คชก. ตำบลนั้น ไม่เป็นเหตุที่จะนำมาฟ้องร้องกันได้และให้ฝ่ายที่ลงมือทำนาไปตามคำวินิจฉัยของ คชก. ตำบล นั้น ได้ทำนานั้นต่อไปจนกว่าจะเสร็จการเก็บเกี่ยว ซึ่งเมื่อผู้ต้องหาที่ ๑ ทำการเก็บเกี่ยวแล้วจะต้อง ปฏิบัติตามคำสั่งของ คชก. จังหวัดสุพรรณบุรีที่ห้ามมิให้ผู้ให้เช่าที่ดินขัดขวางการทำนาของผู้เช่าในทันที ดังนั้น เมื่อภายหลังจากผู้ต้องหาที่ ๑ เก็บเกี่ยวเสร็จแล้วยังคงเช่าทำนาต่อไป อันเป็นการขัดขวางการทำนาของผู้เช่าตามที่ คชก. จังหวัดได้มีคำสั่งห้ามไว้ การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑ จึงเป็นความผิดฐานฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของ คชก. จังหวัดที่ห้ามมิให้ผู้นั้นขัดขวางการทำนาหรือให้ผู้นั้นออกจากนาโดยไม่มีเหตุอันสมควรตามข้อกล่าวหา สำหรับ ผู้ต้องหาที่ ๒ ภรรยาของผู้ต้องหาที่ ๑ และเป็นบุตรของผู้ต้องหาที่ ๓ และผู้ต้องหาที่ ๓ เจ้าของที่ดินซึ่งเป็นผู้ให้เช่านั้น ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าได้รับทราบคำสั่งของ คชก.จังหวัดสุพรรณบุรีดังกล่าวแต่อย่างใด กรณีจึงไม่อาจถือว่าผู้ต้องหาที่ ๒ และผู้ต้องหาที่ ๓ มีเจตนา ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของ คชก. จังหวัดที่ห้ามมิให้ผู้นั้นขัดขวางการทำนา หรือให้ผู้นั้น ออกจากนาโดยไม่มีเหตุอันสมควร การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๒ และที่ ๓ จึงขาดองค์ประกอบ ความผิด ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ฐานฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของ คชก. จังหวัดที่ ห้ามมิให้ผู้นั้นขัดขวางการทำนา หรือให้ผู้นั้นออกจากนาโดยไม่มีเหตุอันสมควร ตาม พระราชบัญญัติการเช่าที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ.๒๕๒๔ มาตรา ๖๒ ชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๒ และผู้ต้องหาที่ ๓ ฐานร่วมกันฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของ คชก. จังหวัดที่ห้ามมิให้ผู้นั้น ขัดขวางการทำนาหรือให้ผู้นั้นออกจากนาโดยไม่มีเหตุอันสมควร ตามพระราชบัญญัติการเช่า ที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ.๒๕๒๔ มาตรา ๖๒ ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓

ไม่เป็นการแสดงความคิดเห็นหรือข้อความโดยสุจริต

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๙๕/๒๕๕๒

ป.อาญา ดุหมื่นเจ้าพนักงาน, ดุหมื่นชิงหน้า (ม.๑๓๖, ๓๙๓)

ผู้ต้องหาที่ ๑ ที่ ๓ ที่ ๔ ได้ร่วมกับกลุ่มผู้ค้าแผงลอยทำการชุมนุมประท้วงผู้เสียหายที่สำนักงานเขต โดยผลัดเปลี่ยนใช้เครื่องขยายเสียงกล่าวปราศรัยโจมตีการทำงานของผู้เสียหายว่าทำให้ประชาชนได้รับความเดือดร้อนพร้อมขับไล่ผู้เสียหายให้ออกไปจากพื้นที่ และใช้แผ่นป้ายผ้าเขียนข้อความโจมตีผู้เสียหายว่าใช้กฎหมายฆ่าประชาชนผู้บริสุทธิ์ รีดไถ ชูเชิญ และใช้อำนาจแสวงหาผลประโยชน์โดยไม่สุจริต ดังนี้ ถ้อยคำและข้อความที่ผู้ต้องหาทั้งสามร่วมกับพวกกล่าวปราศรัยและเขียนบนป้ายผ้าจึงเป็นการใส่ความผู้เสียหายต่อเจ้าหน้าที่สำนักงานเขต รวมทั้งประชาชนที่มาติดต่อราชการและสัญจรผ่านไปมาบริเวณดังกล่าว ซึ่งเป็นบุคคลที่สามโดยประการที่น่าจะทำให้ผู้เสียหายเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น หรือถูกเกลียดชังได้ และถือไม่ได้ว่าเป็นการแสดงความคิดเห็นหรือข้อความโดยสุจริตเพื่อความชอบธรรมป้องกันส่วนได้เสียเกี่ยวกับตนหรือดิ้นรนด้วยความเป็นธรรมอันเป็นวิสัยของประชาชนพึงกระทำการกระทำของผู้ต้องหาทั้งสามจึงเป็นการหมิ่นประมาท

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้กล่าวหาข้าราชการเป็นผู้อำนวยการเขตตรวจพบว่าห้างสรรพสินค้า บ. ก่อสร้างดัดแปลงอาคารโดยตั้งเต็นท์ถาวรบนที่ว่างรอบอาคารข้างห้างฯ บริเวณด้านที่ติดกับริมถนน โดยให้ผู้ค้าเช่าอาคาร (เต็นท์) ดังกล่าวขายสินค้า ซึ่งเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ.๒๕๖๒ จึงมีหนังสือแจ้งให้บริษัท บ. เจ้าของห้างฯ บ. รื้อถอนเต็นท์ดังกล่าวและให้ปิดพื้นที่บริเวณดังกล่าวห้ามทำการค้าเพราะผิดกฎหมาย หากผู้ค้าคนใดฝ่าฝืน ให้ปรับตามกฎหมายและหากกระทำผิดซ้ำอีกให้ปรับเพิ่มแต่ไม่เกินกฎหมายกำหนด กลุ่มผู้ค้าดังกล่าวรวมตัวกันร้องเรียนต่อผู้ต้องหาที่ ๒ ซึ่งเป็นสมาชิกสภาเขต

มีการนำเรื่องเข้าประชุมในสภาเขตแต่ไม่อาจแก้ไขอะไรได้เพราะการกระทำของผู้ค้าฝ่าฝืนกฎหมาย ต่อมาวันเกิดเหตุตั้งแต่ช่วงเช้าผู้ต้องหาที่ ๑ และ ผู้ต้องหาที่ ๓ ซึ่ง เป็นญาติกับกลุ่มผู้ค้ากับผู้ต้องหาที่ ๔ ซึ่งเป็นกลุ่มผู้ค้าในบริเวณที่พิพาทได้รวมตัวกับกลุ่มผู้ค้าประมาณ ๑๕๐ คน ไปพบผู้ต้องหาที่ ๒ เพื่อให้ช่วยเจรจากับผู้กล่าวหา แต่ผู้กล่าวหาไม่ลงมาเจรจาด้วยจึงได้เข้าเจรจากับ รองผู้อำนวยการเขต ระหว่างนั้นผู้ต้องหาที่ ๑, ที่ ๓, และที่ ๔ กับพวกผู้ชุมนุมได้ผลัดกันใช้เครื่องขยายเสียง (โทรโข่ง) พูดยุติการรวมตัวของผู้กล่าวหาที่ทำให้พวกตนเดือดร้อน และขับไล่ผู้กล่าวหาให้ออกไปจากพื้นที่ โดยกลุ่มผู้ชุมนุมถือป้ายผ้าที่เขียนข้อความโจมตีผู้กล่าวหาหลายผืน ที่มีข้อความว่า ๑. “ส. มึงใช้กฎหมายฆ่าประชาชนผู้บริสุทธิ์” ๒. “ที่ไหนมีผลประโยชน์ ที่นั่นมี ผอ.ส.” ๓. “ตำแหน่ง ผอ.เขตได้แต่โศก ก็ได้มาจากการรีดไถพ่อค้าแม่ค้าตาต้อ” ๔. “ส.มันบอกมันซื้อตำแหน่งมา ๔ ล้านบาท จึงมาถอนทุนคืน” ครั้นเวลาประมาณ ๑๖.๐๐ น. กลุ่มผู้ชุมนุมจึงแยกย้ายกันกลับ

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ ที่ ๓ และที่ ๔ มีความผิดฐานดูหมิ่นเจ้าพนักงานซึ่งกระทำการตามหน้าที่หรือเพราะได้กระทำการตามหน้าที่ ดูหมิ่นผู้อื่นด้วยการโฆษณา และหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาด้วยเอกสารและโดยการกระจายเสียง หรือไม่

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ผู้เสียหายรับราชการในตำแหน่งผู้อำนวยการเขตได้รับมอบหมายจากผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครให้จัดระเบียบความเรียบร้อยภายในเขตรับผิดชอบ ผู้เสียหายตรวจพบว่าห้างสรรพสินค้า บ. ดัดแปลงอาคารผิดไปจากแบบแปลนที่ได้รับอนุญาต โดยตั้งเต็นท์ถาวรบนที่ว่างรอบอาคารข้างห้างสรรพสินค้า และให้ผู้ค้าแผงลอยเช่าเต็นท์ดังกล่าวขายสินค้า ซึ่งเป็นการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ผู้เสียหายจึงมีหนังสือแจ้งให้ห้างสรรพสินค้า รื้อถอนเต็นท์และมีคำสั่งปิดการใช้พื้นที่บริเวณดังกล่าว ห้ามมิให้ทำการค้า หากผู้ค้าคนใดฝ่าฝืน ให้ฝ่ายเทศกิจดำเนินการตามกฎหมาย การกระทำของผู้เสียหายจึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่ในฐานะเจ้าพนักงานโดยชอบด้วยกฎหมายเพื่อมิให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ การที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ที่ ๓ ที่ ๔ ได้รวมกับกลุ่มผู้ค้าแผงลอยทำการชุมนุมประท้วงผู้เสียหายที่สำนักงานเขต โดยผลัดเปลี่ยน

ใช้เครื่องขยายเสียงกล่าวปราศรัยโจมตีการทำงานของผู้เสียหายว่าทำให้ประชาชนได้รับความเดือดร้อนพร้อมขับไล่ผู้เสียหายให้ออกไปจากพื้นที่ และใช้แผ่นป้ายผ้าเขียนข้อความโจมตีผู้เสียหายว่าใช้กฎหมายฆ่าประชาชนผู้บริสุทธิ์ รีดไถ ชูเชื้อ และใช้อำนาจแสวงหาผลประโยชน์โดยไม่สุจริต ดังนี้ ถ้อยคำและข้อความที่ผู้ต้องหาทั้งสามร่วมกับพวกกล่าวปราศรัยและเขียนบนป้ายผ้า จึงเป็นการใส่ความผู้เสียหายต่อเจ้าหน้าที่สำนักงานเขต รวมทั้งประชาชนที่มาติดต่อราชการและสัญจรผ่านไปมาบริเวณดังกล่าว ซึ่งเป็นบุคคลที่สามโดยประการที่น่าจะทำให้ผู้เสียหายเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น หรือถูกเกลียดชังได้ และถือไม่ได้ว่าเป็นการแสดงความคิดเห็นหรือข้อความโดยสุจริตเพื่อความชอบธรรมป้องกันส่วนได้เสียเกี่ยวกับตน หรือติชมด้วยความเป็นธรรมอันเป็นวิสัยของประชาชนพึงกระทำ การกระทำของผู้ต้องหาทั้งสามจึงเป็นการหมิ่นประมาทและละเมิดต่อผู้เสียหาย คดีมีพยานหลักฐานพอพ้อง ชี้ขาดให้ฟ้อง ผู้ต้องหาที่ ๑ ที่ ๓ และที่ ๔ ร่วมกันดูหมิ่นเจ้าพนักงานซึ่งกระทำการตามหน้าที่หรือเพราะได้กระทำการตามหน้าที่ดูหมิ่นผู้อื่นด้วยการโฆษณา หมิ่นประมาทโดยการโฆษณาด้วยเอกสารและโดยการกระจายเสียงตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๓๖, ๓๒๖, ๓๒๘, ๓๙๓, ๘๓ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ.๒๕๓๕ มาตรา ๓, ๔ คำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ ๔๑ ข้อ ๓, ๙ แผ่นวิดิทัศน์ของกลางเป็นของผู้กล่าวหาที่ต้องใช้เป็นพยานหลักฐานในชั้นพิจารณาของศาล ให้แจ้งพนักงานสอบสวนจัดการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๘๕ เมื่อคดีถึงที่สุด

กรณีเป็นเหตุสุจริตยัย ย่อมไม่ผิดประมาท

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๔๐๐/๒๕๕๒

พ.ร.บ. จราจรทางบกฯ (ม.๔๓ (๔), ๗๘, ๑๕๓, ๑๖๐)

ป.อาญา กระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย (ม.๒๙๑)

ในเวลากลางคืนบริเวณที่เกิดเหตุค่อนข้างมืดมาก หากขับรถเลี้ยวเข้าหมู่บ้านในระยะประมาณ ๔ - ๕ เมตร จากปากทางเข้าจะมองไม่เห็นสิ่งกีดขวางอยู่กลางถนน ผู้ต้องหาขับรถเลี้ยวขวาเข้าถนนที่เกิดเหตุเพื่อเข้าหมู่บ้านตามปกติด้วยความระมัดระวังตามวิสัยและพฤติการณ์แล้ว แต่ผู้ตายนอนขวางถนนตรงบริเวณปากทางเข้าหมู่บ้าน ซึ่งเป็นที่มืดโดยไม่ทราบสาเหตุ ผู้ต้องหาขับรถเลี้ยวเข้ามาจึงมองไม่เห็น เมื่อรถตั้งตรงแสงไฟรถส่องไปที่ถนนจึงเห็นสิ่งกีดขวางซึ่งมีผ้าห่มคลุมอยู่ในระยะกระชั้นชิด ไม่สามารถหลบได้ทันจึงแล่นทับผู้ตายถึงแก่ความตาย กรณีจึงเป็นเหตุสุจริตยัย ที่ผู้ต้องหาไม่อาจป้องกันได้ ผู้ต้องหาไม่ได้ขับรถด้วยความประมาทและเมื่อผู้ต้องหาไม่รู้ว่าสิ่งที่ตนขับรถแล่นทับเป็นคนที่ไม่มีเหตุที่จะต้องหยุดรถช่วยเหลือและแสดงตัวต่อเจ้าหน้าที่ การที่ผู้ต้องหาขับรถต่อไปโดยไม่หยุดรถให้ความช่วยเหลือผู้ตายทั้งไม่แสดงตัวและแจ้งเหตุต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ใกล้เคียงทันที จึงเป็นการขาดเจตนากระทำผิด

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๒

ข้อเท็จจริงได้ความว่าตามวันเวลาเกิดเหตุ ผู้ต้องหาขับรถยนต์กระบะมีนาง จ. ภรรยา นั่งมาด้วยที่เบาะหน้าด้านซ้าย เมื่อขับมาถึงบริเวณที่เกิดเหตุปากทางเข้าหมู่บ้านได้เลี้ยวขวาเข้าหมู่บ้านเพื่อกลับบ้านพัก เมื่อเลี้ยวไปได้ประมาณ ๔ เมตร ตัวรถตั้งตรงแสงไฟรถส่องไปที่ถนนเห็นถุงผ้าสีดำวางขวางถนนจึงหักพวงมาลัยรถหลบไปทางซ้ายก็เห็นมีสิ่งของซึ่งมีผ้าห่มสีขาวคลุมปิดหัว - ทำยปูขวางถนน ผู้ต้องหาจึงหักพวงมาลัยรถหลบอีกครั้งแต่หลบไม่พ้นเนื่องจากเป็นระยะกระชั้นชิด ล้อหลังข้างขวาได้แล่นทับวัตถุคล้ายกับท่อนไม้ที่มีผ้าห่มสีขาวคลุมอยู่ดังกล่าว ผู้ต้องหาขับรถต่อไปได้ประมาณ ๒๐ เมตร เห็นมีกลุ่มวัยรุ่นประมาณ ๓ - ๔ คนนั่งอยู่ด้านหลังบ้านพักหลังหนึ่งจึงหยุดรถบอกกับกลุ่มวัยรุ่นว่ามีวัตถุสิ่งของวางกีดขวางการจราจรให้ออกไปดู

และช่วยเคลื่อนย้ายออกจากถนนด้วย จากนั้นผู้ต้องหาขับรถเข้าบ้านพัก แต่นาย ส. และนาย อ. กลุ่มวัยรุ่นดังกล่าวไม่ได้ออกไปดูตามที่ผู้ต้องหาบอก เนื่องจากก่อนเกิดเหตุประมาณ ๕ นาที นาย อ.ได้ขับซิ่งจักรยานยนต์เลี้ยวเข้าหมู่บ้านได้พบเห็นถุงสัมภาระเสื้อผ้าวางกองอยู่ด้านขวาของถนนและวัตถุมีผ้าสีขาวปกคลุมวางอยู่กลางถนนจึงจอดรถลงไปดูพบว่าใต้ผ้าคลุมสีขาวเป็นชายไทยนอนหลับอยู่กลางถนนได้ปลุกให้ลุกไปนอนที่อื่น แต่ชายดังกล่าวไม่เคลื่อนไหว จึงขับซิ่งจักรยานยนต์ไปแจ้งให้เพื่อนทราบและโทรศัพท์แจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจ ต่อมาประมาณ ๕ นาที ผู้ต้องหามาจอดรถบอกเหตุดังกล่าวให้ทราบ ต่อมาพนักงานสอบสวนได้รับแจ้งเหตุออกไปตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุพบศพชายไทยนอนหงายเสียชีวิตอยู่ในที่เกิดเหตุ สภาพสถานที่เกิดเหตุค่อนข้างมืดมาก โกลัที่เกิดเหตุมีไฟฟ้าข้างทางแต่อยู่หลังป้ายชื่อหมู่บ้านทำให้แสงไฟไม่สามารถส่องสว่างมาถึงบริเวณที่เกิดเหตุ จากการชันสูตรพลิกศพผู้ตายถึงแก่ความตายจากกล้ามเนื้อหัวใจขาดจากแรงกระแทกหรือกดทับบริเวณทรวงอก จากการสอบสวนทราบว่าผู้ต้องหาเป็นผู้ขับรถที่ผู้ตาย จึงดำเนินคดีกับผู้ต้องหา

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหากระทำความผิดฐานขับรถโดยประมาทหรือน่าหวาดเสียวอันอาจเกิดอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สินเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายไม่หยุดรอให้ความช่วยเหลือตามสมควรไม่แสดงตัวและแจ้งเหตุต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ โกลัเคียงทันที หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีนี้เหตุเกิดเวลากลางคืนไม่มีประจักษ์พยานรู้เห็น ยืนยันว่าผู้ต้องหาได้ขับรถด้วยความประมาทแล่นทับผู้ตายจนถึงแก่ความตายอย่างไร ขณะเกิดเหตุมีเพียงผู้ต้องหาและนาง จ. ภรรยาของผู้ต้องหาอยู่ในเหตุการณ์ โดยมีร้อยตำรวจโท ก. พนักงานสอบสวน และดาบตำรวจ ป. ซึ่งพักอาศัยอยู่ในหมู่บ้านที่เกิดเหตุให้การสอดคล้องกับผู้ต้องหาและนาง จ. ว่าในเวลากลางคืนบริเวณที่เกิดเหตุค่อนข้างมืดมาก หากขับรถเลี้ยวเข้าหมู่บ้านในระยะประมาณ ๔ – ๕ เมตร จากปากทางเข้าจะมองไม่เห็นสิ่งที่วางกีดขวางอยู่กลางถนน ทั้งผู้ต้องหาและนาง จ. ให้การด้วยว่าไม่รู้ว่ามีสิ่งกีดขวางถนนเป็นคนเพราะมี ผ้าสีขาวคลุมอยู่ ซึ่งสอดคล้องกับคำให้การ ของนาย อ.ว่าก่อนหน้าเกิดเหตุได้ขับซิ่งจักรยานยนต์ผ่านมาเห็นวัตถุลักษณะมีผ้าสีขาวคลุมอยู่กลางถนน เมื่อจอดรถเข้าไปดูใกล้ ๆ จึงพบว่าเป็นผู้ชายไทยนอนอยู่ พฤติการณ์แห่งคดีน่าเชื่อว่าผู้ต้องหาได้ขับรถเลี้ยวขวาเข้าถนนที่เกิดเหตุเพื่อเข้าหมู่บ้าน

ตามปกติด้วยความระมัดระวังตามวิสัยและพฤติการณ์แล้ว แต่ผู้ตายนอนขวางถนนตรงบริเวณปากทางเข้าหมู่บ้านซึ่งเป็นที่มืดโดยไม่ทราบสาเหตุ ผู้ต้องหาขับรถเลี้ยวเข้ามาจึงมองไม่เห็นเมื่อรถตั้งตรงแสงไฟรถส่องไปที่ถนนจึงเห็นสิ่งกีดขวางซึ่งมีผ้าห่มคลุมอยู่ในระยะกระชั้นชิดไม่สามารถหลบได้ทันจึงแล่นทับผู้ตายถึงแก่ความตาย กรณีจึงเป็นเหตุสุดวิสัยที่ผู้ต้องหาไม่อาจป้องกันได้ ผู้ต้องหาไม่ได้ขับรถด้วยความประมาทปราศจากความระมัดระวังแต่อย่างใด และเมื่อผู้ต้องหาไม่รู้ว่าสิ่งที่ตนขับรถแล่นทับเป็นคนก็ไม่มีเหตุที่จะต้องหยุดรถช่วยเหลือและแสดงตัวต่อเจ้าหน้าที่ การที่ผู้ต้องหาขับรถต่อไปโดยไม่หยุดรถให้ความช่วยเหลือผู้ตายทั้งไม่แสดงตัวและแจ้งเหตุต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ใกล้เคียงทันที จึงเป็นการขาดเจตนาในการกระทำความผิด คดีมีพยานหลักฐานไม่พอฟ้อง ชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหา ฐานขับรถโดยประมาทหรือน่าหวาดเสียวอันอาจเกิดอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สินเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ไม่หยุดรถให้ความช่วยเหลือตามสมควร ไม่แสดงตัวและแจ้งเหตุต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ใกล้เคียงทันที ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๑, ๙๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔ พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔๓ (๔), ๓/๘, ๑๕๓, ๑๖๐ พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๓๐ พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

คำขัดทอของผู้กระทำผิดเพื่อให้ตนเองพ้นผิด มีน้ำหนักน้อย

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๔๐๖/๒๕๕๒

ป.อาญา พยายามฆ่า (ม.๒๔๘, ๘๐)

คดีไม่มีประจักษ์พยานเห็นใบหน้าคนร้ายที่ใช้อาวุธปืนยิงเข้าไปในรถคันที่ผู้เสียหายกับพวกนั่งอยู่ คงมีแต่เพียงผู้ต้องหาที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้ร่วมกระทำผิดกับคนร้ายให้การว่าผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นคนร้ายที่ใช้อาวุธปืนยิง แม้ผู้ต้องหาที่ ๒ จะให้การในฐานะพยานก่อนที่จะตกเป็นผู้ต้องหา แต่ก็ถือว่าเป็นคำขัดทอของผู้ที่กระทำผิดเพื่อให้ตนเองพ้นจากการเป็นผู้ต้องหาทำให้ระวางสงสัยได้ว่ก่อนให้การผู้ต้องหาที่ ๒ อาจได้รับคำมั่นหรือคำชักจูงจากบุคคลใดให้ให้การดังกล่าว เพื่อพนักงานสอบสวนจะได้กันผู้ต้องหาที่ ๒ ไว้เป็นพยานเพื่อบอกความปรักปรำผู้ต้องหาที่ ๑ ในชั้นศาล ซึ่งหลังจากที่ผู้ต้องหาที่ ๒ ให้การดังกล่าวแล้ว ก็ไม่ปรากฏว่าพนักงานสอบสวนผู้สอบสวนผู้ต้องหาที่ ๒ ในฐานะพยานดังกล่าวได้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาที่ ๒ แต่อย่างใด แต่เมื่อมีการเปลี่ยนตัวพนักงานสอบสวนแล้ว จึงได้มีการดำเนินคดีกับผู้ต้องหาที่ ๒ ในฐานะผู้ร่วมกระทำผิด ดังนั้น คำให้การของผู้ต้องหาที่ ๒ ดังกล่าว จึงมีน้ำหนักน้อย

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ก่อนเกิดเหตุ กลุ่มผู้กล่าวหา มีนาย ศ. นาย ว. ผู้กล่าวหาที่ ๓ นางสาว ร. ผู้กล่าวหาที่ ๒ และนางสาว น. ผู้กล่าวหาที่ ๔ ได้ไปเที่ยวที่ร้านก๊วกกับกุ้ง แล้วผู้กล่าวหาที่ ๓ ได้ทะเลาะวิวาทกับกลุ่มของนางสาว ณ. ที่ร้านดังกล่าวแล้วได้เลิกกันไป ต่อมาไม่นานทั้งสองกลุ่มก็ได้เกิดเหตุทะเลาะวิวาทกันอีกที่ปั้มน้ำมันใกล้กับร้านดังกล่าว หลังจากนั้นนางสาว ณ. ได้ขับรถยนต์ออกจากปั้มน้ำมันโดยมีเพื่อนอีกหลายคนนั่งไปด้วย นาย ศ. ได้ขับรถยนต์ตามไปโดยผู้กล่าวหาที่ ๒ นั่งหน้าคู่กับคนขับ ส่วนผู้กล่าวหาที่ ๓ และที่ ๔ นั่งด้านหลัง ต่อมารถทั้งสองคันได้ขับปาดกัน นางสาว ณ. เกรงจะมีเรื่องจึงได้โทรศัพท์บอกผู้ต้องหาที่ ๒ ซึ่งเป็นคนรักให้มาช่วยเหลือ ผู้ต้องหาที่ ๒ จึงได้โทรศัพท์ชวนผู้ต้องหาที่ ๑

กับพวกให้ตามไปด้วยกัน โดยเพื่อนของผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นคนขับรถยนต์ ต่อมาขณะที่นางสาว ณ. กำลังจอดรถอยู่บริเวณถนนสมเด็จพระเจ้าตากสินมุ่งหน้าไปแยกมไหสวรรค์ ผู้ต้องหาที่ ๒ จึงโทรศัพท์บอกให้นางสาว ณ. จอดรถข้างทาง เมื่อจอดรถแล้ว นาย ศ. ซึ่งขับรถตามมาจึงได้จอดรถต่อท้ายรถนางสาว ณ. เวลาต่อมาเพื่อนของผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ขับรถมาจอดหลังรถยนต์นาย ศ. ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ กับพวกได้ลงจากรถเดินเข้าไปทางด้านซ้ายของรถยนต์ที่นาย ศ. ขับขึ้นแล้วคนร้ายได้ชักอาวุธปืนพกสั้นยิงเข้าไปที่กระจกรถยนต์ด้านหลังที่นาย ศ. ขับจำนวน ๔-๕ นัด กระสุนปืนถูกผู้กล่าวหาที่ ๔ ที่บริเวณใต้ตาซ้ายทะลุไปฝังในสมองแพทย์ไม่สามารถผ่าตัดเอาหัวกระสุนออกได้ หากไม่ได้รับการรักษาทันอาจถึงแก่ความตายได้ กระสุนปืนถูกผู้กล่าวหาที่ ๓ บริเวณไหล่ซ้ายใช้เวลารักษาประมาณสองสัปดาห์และกระสุนเฉียดหลังศีรษะ ผู้กล่าวหาที่ ๒ เป็นบาดแผลรักษาประมาณ ๓ วัน หลังเกิดเหตุ คนร้ายทั้งหมดได้ขับรถหลบหนีไป หลังเกิดเหตุเวลาบ่ายผู้ต้องหาที่ ๒ ได้เข้าพบพนักงานสอบสวนและให้การในฐานะพยานชัดทอดว่าผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นคนร้ายรายนี้โดยใช้อาวุธปืนยิงผู้กล่าวหาทั้งสามกับพวกในคืนเกิดเหตุ ต่อมาวันรุ่งขึ้นผู้ต้องหาที่ ๑ ได้เข้ามาพบกับ ร.ต.อ. อ. โดยให้การรับสารภาพว่าได้ใช้อาวุธปืนยิงผู้กล่าวหาทั้งสามกับพวกและได้นำอาวุธปืนที่ใช้ในการกระทำความผิดไปซ่อนไว้ที่โรงน้ำแข็งในซอยอิสระภาพ ๔๖ และได้้นำเจ้าพนักงานไปยึดอาวุธปืนพร้อมเครื่องกระสุนป็นดังกกล่าวมาเป็นของกลางและเจ้าพนักงานได้ยึดหัวกระสุนปืนจำนวน ๒ หัวในรถที่ผู้กล่าวหากับพวกนั่งนำไปตรวจสอบกับอาวุธปืนของกลาง ปรากฏว่าหัวกระสุนป็นดังกกล่าวมายังมาจากอาวุธปืนของกลาง

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ มีความผิดฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต และพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัวและโดยไม่มีเหตุสมควร หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีไม่มีประจักษ์พยานเห็นใบหน้าคนร้ายที่ใช้อาวุธปืนยิงเข้าไปในรถคันที่ผู้เสียหายกับพวกนั่งอยู่ คงมีแต่เพียงผู้ต้องหาที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้ร่วมกระทำผิดกับคนร้ายให้การว่าผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นคนร้ายที่ใช้อาวุธปืนยิง แม้ผู้ต้องหาที่ ๒ จะให้การในฐานะพยานก่อนที่จะตกเป็นผู้ต้องหา แต่ก็ถือว่าเป็นคำชัดทอดของผู้ที่กระทำผิดเพื่อให้ตนเอง

พ้นจากการเป็นผู้ต้องหาทำให้ระวางสงสัยได้วก่อนให้การผู้ต้องหาที่ ๒ อาจได้รับคำมั่นหรือ คำชักจูงจากบุคคลใดให้ให้การดังกล่าว เพื่อพนักงานสอบสวนจะได้กับผู้ต้องหาที่ ๒ ไว้เป็นพยานเพื่อเบิกความปรักปรำผู้ต้องหาที่ ๑ ในชั้นศาล ซึ่งหลังจากที่ผู้ต้องหาที่ ๒ ให้การดังกล่าวแล้ว ก็ไม่ปรากฏว่าพนักงานสอบสวนผู้สอบสวน ผู้ต้องหาที่ ๒ ในฐานะพยาน ดังกล่าว ได้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาที่ ๒ แต่อย่างใด แต่เมื่อมีการเปลี่ยนตัวพนักงานสอบสวนแล้ว จึงได้มีการดำเนินคดีกับผู้ต้องหาที่ ๒ ในฐานะผู้ร่วมกระทำความผิด ดังนั้น คำให้การของผู้ต้องหาที่ ๒ ดังกล่าว จึงมีน้ำหนักน้อย (เทียบเคียงนัยคำพิพากษาฎีกาที่ ๑๒๔๗/๒๕๓๑) ส่วนกรณี คำรับสารภาพของผู้ต้องหาที่ ๑ ที่รับต่อร้อยตำรวจเอก อ. ผู้ร่วมจับกุมว่าผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นผู้ก่อเหตุใช้อาวุธปืนยิงและนำอาวุธปืนไปซุกซ่อนตามที่ร้อยตำรวจเอก อ. ได้ให้การไว้ นั้น เป็นถ้อยคำซึ่งเป็นคำรับสารภาพของผู้ถูกจับต่อผู้จับว่าตนได้กระทำความผิด ต้องห้ามมิให้รับฟัง เป็นพยานหลักฐาน ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๘๔ วรรคท้าย สำหรับอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนของกลางที่พบในโรงน้ำแข็ง แม้ว่าผู้ต้องหาที่ ๑ จะเป็น พยาเจ้าพนักงานตำรวจไปตรวจค้นแต่ผู้ต้องหาที่ ๑ ก็ได้ให้การว่าเหตุที่ทราบว่ามีอาวุธปืนอยู่ที่ โรงน้ำแข็งดังกล่าวเพราะได้รับทราบทางโทรศัพท์จากผู้ต้องหาที่ ๒ ว่าเมื่อผู้ต้องหาที่ ๒ ใช้ยิงแล้ว ผู้ต้องหาที่ ๒ ได้นำไปฝากนาย จ. ลูกจ้างโรงน้ำแข็ง เจื่อมกับคำให้การของนาย พ. ผู้ที่เคยร่วมทำงานกับนาย จ. ที่โรงน้ำแข็งดังกล่าวที่ให้การว่านาย จ. เคยบอก言านาย จ. เป็นคนเอาอาวุธปืนดังกล่าวไปซ่อนเองและกลัวความผิดนาย จ. จึงหลบหนีไป กรณีจึงมีเหตุ สงสัยตามสมควรว่าผู้ต้องหาที่ ๑ อาจมิได้เป็นผู้นำอาวุธปืนของกลางไปซุกซ่อนไว้ ประกอบกับ มีนางสาว พ. ให้การยืนยันว่าในวันเกิดเหตุเวลาประมาณ ๐๑.๓๐ นาฬิกา ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้กลับไปบ้าน และนอนอยู่ที่บ้านจนกระทั่งเวลา ๑๒.๐๐ นาฬิกา ผู้ต้องหาที่ ๑ จึงตื่นขึ้น คดีจึงมีพยานหลักฐานไม่เพียงพอที่จะพิสูจน์ว่าผู้ต้องหาที่ ๑ กระทำความผิดตามที่ ถูกกล่าวหา ซ้ำขาดไม่พ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่น มีอาวุธปืนและ เครื่องกระสุนปืนไว้ในความครอบครองโดยมิได้รับใบอนุญาตและพาอาวุธปืนติดตัว ไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยมิได้รับใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัวและ โดยไม่มีเหตุสมควร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๔๔, ๔๐, ๓๗/๑, ๔๓, ๙๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ.๒๕๒๖ มาตรา ๔ พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.๒๔๙๐ มาตรา ๗, ๘ ทวิ, ๗๒, ๗๒ ทวิ คำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ ๔๔ ลงวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๑๙ ข้อ ๓, ๖, ๗

ผู้เสียหายมีเจตนาช่วยเหลือให้ผู้ต้องหาพ้นผิด

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๔๐๓/๒๕๕๒

ป.อาญา ลักทรัพย์ในเคหสถานในเวลากลางคืน (ม.๓๓๕(๑)(๘))

ในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนผู้ต้องหาให้การรับสารภาพโดยให้การในรายละเอียดว่าได้ลักทรัพย์และพยายามลักทรัพย์ของผู้เสียหาย ทั้งยังแสดงท่าทางให้ถ่ายภาพรับรองแผ่นวีซีดีภาพยนตร์ของกลางที่ลักมาประกอบคำรับสารภาพ กรณีจึงฟังได้ว่าผู้ต้องหาได้ให้การรับสารภาพในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนโดยสมัครใจตามความสัตย์จริง ส่วนที่ผู้เสียหายให้การเพิ่มเติมภายหลังเกิดเหตุนานประมาณหนึ่งเดือนเศษว่าแผ่นวีซีดีภาพยนตร์ของกลางไม่ได้ถูกผู้ต้องหาลักไป แต่ได้ให้ผู้ต้องหาขโมยไปนั้น น่าเชื่อว่าผู้เสียหายมีเจตนาช่วยเหลือให้ผู้ต้องหาพ้นผิดผู้ต้องหาจึงมีความผิดฐานลักทรัพย์ในเคหสถานในเวลากลางคืน

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้เสียหายพักอาศัยอยู่ที่หอพักเดียวกันกับผู้ต้องหา แต่อยู่กันคนละห้อง วันเกิดเหตุผู้เสียหายกับเพื่อนสาวได้ออกจากห้องพักเพื่อไปซื้อของ โดยก่อนออกจากห้องพักได้ปิดประตูใส่กุญแจห้องพักไว้ จากนั้นประมาณ ๕ นาที ผู้เสียหายและเพื่อนสาวได้กลับมาที่ห้องพักของตนและขณะที่ผู้เสียหายกำลังจะไขกุญแจประตูห้องพัก ผู้ต้องหาได้เปิดประตูห้องพักดังกล่าวออกมา ผู้เสียหายจึงเข้าควบคุมตัวผู้ต้องหา ผู้ต้องหายอมรับว่าในช่วงเวลาที่ผู้เสียหายกับเพื่อนสาวออกจากห้องพักไป ผู้ต้องหาได้เข้ามาในห้องพักของผู้เสียหาย จำนวน ๒ ครั้ง โดยครั้งแรก ได้ลักเอาแผ่นวีซีดีภาพยนตร์ จำนวน ๑ แผ่น จากนั้นได้ย้อนกลับเข้ามาในห้องพักของผู้เสียหายอีกครั้งหนึ่งเพื่อจะลักเอาแผ่นวีซีดีภาพยนตร์อีกซ์ แต่ผู้เสียหายกับเพื่อนสาวได้กลับมาพบเสียก่อน

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานลักทรัพย์ในเคหสถานในเวลากลางคืน หรือไม่

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๒

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีมีผู้เสียหาย และเพื่อนของผู้เสียหาย เป็นพยานให้การยืนยันสอดคล้องกันว่า ขณะที่พยานทั้งสองกลับมาที่ห้องพักได้พบผู้ต้องหา ซึ่งพักอยู่ที่หอพักเดียวกันกำลังเปิดประตูออกมาจากห้องพักของผู้เสียหาย จากการสอบถามผู้ต้องหาพบว่าขณะที่พยานทั้งสองไม่อยู่ในห้องพัก ผู้ต้องหาได้ใช้บัตรโทรศัพท์เติมเงินสดต้นลูกบิดประตูห้องพักของผู้เสียหายจนเปิดออกแล้วเข้าไปในห้องพักของผู้เสียหายรวมสองครั้ง โดยครั้งแรกได้ลักเอาแผ่นวีซีดีภาพยนตร์ของกลาง จำนวน ๑ แผ่น ของผู้เสียหายไป ต่อมาได้ย้อนกลับเข้าไปในห้องพักของผู้เสียหายอีกเพื่อจะลักวีซีดีหนังแอ็กชันของผู้เสียหาย แต่พยานทั้งสองกลับมาพบเสียก่อนจึงลักทรัพย์ของผู้เสียหายไม่ได้ จากนั้นผู้ต้องหาได้พาพยานทั้งสองไปที่ห้องพักและนำแผ่นวีซีดีภาพยนตร์ของกลาง มอบให้ผู้เสียหายรับคืนไป ประกอบกับในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนผู้ต้องหาให้การรับสารภาพโดยให้การในรายละเอียดว่าได้ลักทรัพย์และพยายามลักทรัพย์ดังกล่าวของผู้เสียหายจริง ทั้งยังแสดงท่าทางให้ถ่ายภาพรับรองแผ่นวีซีดีภาพยนตร์ของกลางที่ลักมาประกอบคำรับสารภาพ กรณีจึงฟังได้ว่าผู้ต้องหาได้ให้การรับสารภาพในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนโดยสมัครใจตามความสัตย์จริง ส่วนที่ผู้เสียหายให้การเพิ่มเติมภายหลังเกิดเหตุนานประมาณหนึ่งเดือนเศษว่า แผ่นวีซีดีภาพยนตร์ของกลางไม่ได้ถูกผู้ต้องหาลักไป หากแต่ได้ให้ผู้ต้องหาเฝ้าไปคืนนั้น น่าเชื่อว่าผู้เสียหายมีเจตนาช่วยเหลือให้ผู้ต้องหาพ้นผิด คำให้การของผู้เสียหายดังกล่าวจึงไม่มีน้ำหนักน่าเชื่อถือ พฤติการณ์ของผู้ต้องหาเป็นการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ในเคหสถานในเวลากลางคืน (แผ่นวีซีดีภาพยนตร์ของกลาง) และพยายามลักทรัพย์ในเคหสถานในเวลากลางคืน (แผ่นวีซีดีหนังแอ็กชัน) อันเป็นการกระทำความผิดต่างกรรมต่างวาระกัน คดีมีพยานหลักฐานพอพ้อง แต่เนื่องจากผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติมีความเห็นแย้งคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาเฉพาะความผิดฐานลักทรัพย์ในเวลากลางคืน (แผ่นวีซีดีภาพยนตร์ของกลาง) กรณีย่อมถือว่าคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาฐานลักทรัพย์ในเคหสถานได้เสร็จเด็ดขาดไปแล้ว ซึ่งขาดให้ฟ้องผู้ต้องหา ฐานลักทรัพย์ในเวลากลางคืน (แผ่นวีซีดีภาพยนตร์ของกลาง) ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ (๑) พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๕) พ.ศ.๒๕๒๕ มาตรา ๑๑ และสำหรับกรณีพยายามลักแผ่นวีซีดีหนังแอ็กชัน พนักงานสอบสวนยังไม่ได้สอบสวนดำเนินคดีกับผู้ต้องหาในข้อหานี้ จึงสั่งฟ้องผู้ต้องหาฐานพยายามลักทรัพย์ในเคหสถานในเวลากลางคืน (แผ่นวีซีดีหนังแอ็กชัน) ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ (๑) (๘), ๙๑, ๘๐ พระราชบัญญัติ

แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๒๕ มาตรา ๑๑ พระราชบัญญัติ
แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔ โดยให้พนักงาน
สอบสวนทำการแจ้งข้อหาและสอบคำให้การผู้ต้องหาเพิ่มเติมก่อนยื่นฟ้อง

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

ปล่อยกระแสไฟฟ้าตามแนวรั้วเป็นประมาท

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๔๐๘/ ๒๕๕๒

ป.อาญา กระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย (ม.๒๙๑)

การที่ผู้ต้องหาทำรั้วไฟฟ้าโดยใช้เส้นลวดเปลือยซึ่งล้อมที่นาของผู้ต้องหา ซึ่งอยู่ติดกับถนนสาธารณะที่ประชาชนใช้ร่วมกัน แล้วต่อกระแสไฟฟ้าซึ่งเป็นสิ่งที่มีอันตรายโดยสภาพสามารถทำอันตรายบุคคลอื่นให้ถึงแก่ความตายได้ผ่านเครื่องควบคุมรั้วไฟฟ้าเข้าสู่เส้นลวดเปลือยเพื่อป้องกันไม่ให้วัวที่เลี้ยงไว้ออกไปนอกเขตที่นา นั้น การกระทำของผู้ต้องหาเป็นการกระทำโดยปราศจากความระมัดระวังตามวิสัย และพฤติการณ์อันถือได้ว่าเป็นการกระทำด้วยความประมาท เมื่อผู้ตายถูกกระแสไฟฟ้า ดูดถึงแก่ความตาย ความตายเป็นผลโดยตรงที่เกิดจากความประมาทของผู้ต้องหา

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาได้ใช้สายไฟเส้นลวดเปลือยล้อมที่นาของผู้ต้องหา ป้องกันไม่ให้วัวที่เลี้ยงไว้ออกไป โดยปล่อยกระแสไฟฟ้าขนาด ๒๒๐ โวลต์ ผ่านเครื่องควบคุม ตามแนวรั้วตั้งแต่วเวลา ๐๘.๐๐ – ๑๗.๐๐ นาฬิกา โดยใช้ถุงพลาสติกสีขาวขุ่นผูกตามเส้นลวด เปลือยเป็นระยะเพื่อเตือนให้ผู้ที่ผ่านมาทราบว่ามีกระแสไฟฟ้าเดินอยู่ ปรากฏว่า นาง จ. ชาวบ้านบริเวณใกล้เคียงออกมาหาปลาและถูกรั้วไฟฟ้าดูดถึงแก่ความตาย

คดีมีปัญหาคำชี้ขาดให้ศาลสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานกระทำ โดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า การที่ผู้ต้องหาทำรั้วไฟฟ้าโดยใช้เส้นลวดเปลือย ซึ่งล้อมที่นาของผู้ต้องหาซึ่งอยู่ติดกับถนนสาธารณะที่ประชาชนใช้ร่วมกัน แล้วต่อกระแสไฟฟ้า ซึ่งเป็นสิ่งที่มีอันตรายโดยสภาพสามารถทำอันตรายบุคคลอื่นให้ถึงแก่ความตายได้ผ่านเครื่อง

ควบคุมรั่วไฟฟ้าเข้าสู่เส้นลวดเปลือยเพื่อป้องกันไม่ให้รั่วที่เลี้ยงไว้ออกไปนอกเขตที่นานั้น แม้ผู้ต้องหาใช้ถุงพลาสติกสีขาวขุ่นผูกตามเส้นลวดเปลือยเป็นระยะเพื่อเตือนผู้คนที่ผ่านไปมา แต่ผู้ต้องหา ก็ได้ติดตั้งป้ายเตือนอันตรายจากกระแสไฟฟ้าให้บุคคลทั่วไปสามารถสังเกตเห็นได้ง่ายไว้ตามแนวรั่วไฟฟ้า รวมทั้งมิได้ตรวจสอบเครื่องควบคุมรั่วไฟฟ้าจนเกิดการชำรุด ทำให้กระแสไฟฟ้าลัดวงจร การกระทำของผู้ต้องหาจึงเป็นการเสี่ยงภัยและเป็นการกระทำโดยปราศจากความระมัดระวังตามวิสัยและพฤติการณ์อันถือได้ว่าเป็นการกระทำด้วยความประมาท เมื่อผู้ตายไปหาปลาใกล้แนวรั่วไฟฟ้าและมีมือไปสัมผัสกับเส้นลวดเปลือยดังกล่าว ทำให้ถูกกระแสไฟฟ้าดูดถึงแก่ความตาย ย่อมถือว่าความตายของผู้ตายเป็นผลโดยตรงที่เกิดจากความประมาทของผู้ต้องหา คดีมีพยานหลักฐานพอพ้อง ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๑

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

ฝ่าฝืนระเบียบและประกาศทางราชการโดยให้เด็กเล่นเกมออนไลน์

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๔๑๒/ ๒๕๕๒

พ.ร.บ. คู่ปกครองเด็กฯ (ม.๒๖ (๓), ๓/๘)

การที่ผู้ต้องหายินยอมให้เด็กชาย ๕. กับพวกรวม ๖ คน ซึ่งเป็นเด็กอายุต่ำกว่า ๑๘ ปี เข้าไปเล่นเกมอินเทอร์เน็ตและเกมออนไลน์ในร้านของผู้ต้องหาในวันเกิดเหตุ ซึ่งมีใช้วันหยุดราชการตั้งแต่วันที่ ๑๒.๐๐ นาฬิกา ซึ่งเป็นเวลาก่อนเวลาที่ทางราชการกำหนดไว้ ๒ ชั่วโมง โดยเก็บเงินค่าใช้บริการชั่วโมงละ ๑๐ บาท แม้วันเกิดเหตุจะเป็นวันปิดภาคเรียนก็ไม่ถือเป็นข้อยกเว้นการปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย และประกาศจังหวัดอุดรธานี และผิดเงื่อนไขในการออกใบอนุญาตของนายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ และยังถือเป็นการดำเนินธุรกิจลักษณะมุ่งหาประโยชน์ให้แก่ตนโดยมิได้คำนึงถึงผลกระทบต่อสวัสดิภาพตลอดจนพัฒนาการที่เหมาะสมและความประพฤติของเด็กรวมทั้งความสงบเรียบร้อยของสังคม และน่าจะทำให้เด็กมีความประพฤติเลวต่อการกระทำผิดแล้ว

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เมื่อวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๕๑ เวลา ๑๒.๐๐ นาฬิกา พันตำรวจตรี ก. กับพวกได้ออกตรวจที่ร้าน อ. อินเทอร์เน็ต จังหวัดอุดรธานี ซึ่งเป็นร้านของผู้ต้องหา พบเยาวชนอายุไม่ถึง ๑๘ ปี รวม ๖ คน นั่งเล่นเกมอยู่ในร้าน จึงจับกุมตัวและแจ้งข้อกล่าวหา ชักจูง ยุยง ส่งเสริม หรือยินยอมให้เด็กประพฤติตนไม่สมควรแก่ผู้ต้องหา

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานชักจูง ส่งเสริม หรือยินยอมให้เด็กประพฤติตนไม่สมควรหรือน่าจะทำให้เด็กมีความประพฤติเลวต่อการกระทำผิดหรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ปัจจุบันได้มีผู้ประกอบการเปิดร้านอินเทอร์เน็ตให้บริการเครื่องเล่นเกมสอินเทอร์เน็ตและเล่นเกมออนไลน์แก่ลูกค้าโดยเฉพาะลูกค้าที่เป็นเด็กมีอายุต่ำกว่า ๑๘ ปีบริบูรณ์ ไปในทางที่กระทบกระเทือนต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน และไม่เหมาะสมกับสภาพสังคมปัจจุบัน รัฐจึงจำเป็นต้องออกกฎหมายและกฎระเบียบควบคุมสถานประกอบการดังกล่าว โดยกำหนดมาตรการต่างๆ เพื่อใช้บังคับกับสถานประกอบการและกำหนดหน้าที่ให้ผู้ประกอบการและผู้ใช้งานประกอบการต้องถือปฏิบัติโดยเคร่งครัด เพื่อให้สถานประกอบการไม่เป็นแหล่งมั่วสุมเป็นสถานที่ปลอดจากการกระทำความผิดและปลอดภัยของผู้ใช้บริการ รวมทั้งกำหนดขั้นตอนและวิธีการปฏิบัติต่อเด็กเพื่อให้เด็กมีพัฒนาการที่เหมาะสม และป้องกันมิให้เด็กตกเป็นเครื่องมือในการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ สำหรับคดีนี้ได้ความว่านาย บ. ผู้ต้องหาเป็นผู้ได้รับใบอนุญาตให้ขายหรือให้บริการซึ่งเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ ได้ประกอบกิจการเปิดร้านอินเทอร์เน็ตให้บริการเครื่องเล่นเกมสอินเทอร์เน็ตและเกมออนไลน์แก่ลูกค้าในเขตอำเภอเมืองอุดรธานี จังหวัดอุดรธานี ผู้ต้องหาจึงมีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยแนวทางปฏิบัติในการกำหนดเงื่อนไขในการออกใบอนุญาตของนายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ในการควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๔๙ ลงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๔๙ ประกาศจังหวัดอุดรธานี เรื่อง การกำหนดเงื่อนไขการให้บริการเกมสอินเทอร์เน็ตฯ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ และประกาศจังหวัดอุดรธานี เรื่อง การกำหนดเงื่อนไขการให้บริการเกมสออนไลน์ฯ ลงวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๕๑ ซึ่งกำหนดเงื่อนไขการให้บริการและข้อห้ามเพื่อให้ผู้ประกอบการร้านเกมสอินเทอร์เน็ตและเกมออนไลน์ปฏิบัติโดยห้ามเด็กอายุต่ำกว่า ๑๘ ปีเข้าไปใช้บริการในช่วงเวลา ก่อน ๑๔.๐๐ นาฬิกา ของวันจันทร์ถึงศุกร์ ยกเว้นวันหยุดราชการซึ่งผู้ต้องหาที่ทราบดีอยู่แล้ว การที่ผู้ต้องหายินยอมให้เด็กชาย ๘. กับพวกรวม ๖ คน ซึ่งเป็นเด็กอายุต่ำกว่า ๑๘ ปี เข้าไปเล่นเกมสอินเทอร์เน็ตและเกมออนไลน์ในร้านของผู้ต้องหาในวันเกิดเหตุ ซึ่งมีใช้วันหยุดราชการตั้งแต่เวลา ๑๒.๐๐ นาฬิกา ซึ่งเป็นเวลาก่อนเวลาที่ทางราชการกำหนดไว้ ๒ ชั่วโมง โดยเก็บเงินค่าใช้บริการชั่วโมงละ ๑๐ บาท แม้วันเกิดเหตุจะเป็นวันปิดภาคเรียนก็ไม่ถือเป็นข้อยกเว้นการปฏิบัติตามระเบียบดังกล่าว ทั้งไม่ปรากฏว่าการเล่นเกมสของเด็กชาย ๘. กับพวกได้อยู่ในความดูแลของผู้ปกครอง

อย่างใกล้ชิดแต่อย่างใด การกระทำของผู้ต้องหานอกจากเป็นการปฏิบัติที่ฝ่าฝืนระเบียบกระทรวงมหาดไทยและประกาศจังหวัดอุดรธานี และผิดเงื่อนไขในการออกใบอนุญาตของนายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ ซึ่งปัจจุบันผู้ต้องหาคงมีความรับผิดชอบทางปกครองโดยนายทะเบียนมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตหรือเพิกถอนใบอนุญาตของผู้ต้องหาได้ตามมาตรา ๕๙, ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ แล้วตามพฤติการณ์ของผู้ต้องหายังถือเป็นการดำเนินธุรกิจในลักษณะมุ่งหาประโยชน์ให้แก่ตนโดยมิได้คำนึงถึงผลกระทบต่อสวัสดิภาพตลอดจนพัฒนาการที่เหมาะสมและความประพฤติของเด็กรวมทั้งความสงบเรียบร้อยของสังคม อันมีลักษณะเป็นการชักจูง ส่งเสริม หรือยินยอมให้เด็กประพฤติตนไม่สมควร และน่าจะทำให้เด็กมีความประพฤติเสี่ยงต่อการกระทำผิดแล้วคดีมีพยานหลักฐานพอพ้อง ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาฐานชักจูง ส่งเสริม หรือยินยอมให้เด็กประพฤติตนไม่สมควรหรือน่าจะทำให้เด็กมีความประพฤติเสี่ยงต่อการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. ๒๕๔๖ มาตรา ๒๖ (๓), ๗๘

มีสิทธิขายของอย่างเป็นของตนเอง เมื่อไม่นำของมาคืน ไม่ผิดykkok

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๔๑๘/๒๕๕๒

ป.อาญา ยักยก (ม.๓๕๒)

รับของไปขายโดยมีข้อตกลงกันว่าถ้าไม่มีผู้ซื้อให้ผู้ต้องหาให้นำเครื่องประดับ
เหล่านั้นมาคืน และไม่ได้จำกัดว่าผู้ต้องหาจะต้องขายในราคาเท่าใด กรณีเป็นกรณีที่
ผู้เสียหายได้มอบทรัพย์สินแก่ผู้ต้องหาเพื่อนำไปขายโดยผู้ต้องหาจะกำหนดราคาขาย
มากน้อย หรือจะจัดการทรัพย์สินนั้นอย่างไรก็ได้ ผู้ต้องหาเพียงแต่มีหน้าที่ต้องนำเงิน
ตามราคาของผู้เสียหาย กำหนดไว้หรือนำทรัพย์สินมาคืนแก่ผู้เสียหายเท่านั้น เช่นนี้ ผู้ต้องหา
ย่อมมีสิทธิขายเครื่องประดับดังกล่าวอย่างเป็นของตนเอง ไม่ใช่เป็นตัวแทนไปขายใน
นามของผู้เสียหาย เมื่อผู้ต้องหาไม่ยอมคืนเครื่องประดับดังกล่าวหรือมอบเงินที่ขายได้
ให้แก่ผู้เสียหาย ก็เป็นเรื่องผิดสัญญาทางแพ่งไม่เป็นความผิดฐานykkok

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๒

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาได้ไปพบผู้เสียหายที่บ้านพักเนื่องจากทราบจากผู้เสียหาย
ต้องการขายเครื่องประดับเพชร ผู้เสียหายได้นำเครื่องประดับเพชรของผู้เสียหายออกมาให้
ผู้ต้องหาดู แล้วผู้ต้องหารับอาสาจะนำไปขายให้แก่เพื่อนซึ่งต้องการซื้อ ผู้เสียหายจึงมอบแหวน
เพชรจำนวน ๓ วง ราคาวงละ ๗,๕๐๐ บาท ๑๕,๐๐๐ บาท และ ๑๕,๐๐๐ บาท ให้ผู้ต้องหา
นำไปขาย โดยบอกว่าหากไม่มีผู้ใดซื้อให้นำมาคืน ต่อมาผู้ต้องหาไปหาผู้เสียหายที่บ้านพักอีกและสอบถาม
ผู้เสียหายว่าต้องการขายเพชรอีกหรือไม่ เนื่องจากเพื่อนอยากได้อีก ผู้เสียหายจึงได้นำแหวนเพชร
อีก ๓ วง ราคาวงละ ๙,๐๐๐ บาท ๑๒,๐๐๐ บาทและ ๑๓,๐๐๐ บาท และสร้อยทองเคดิตาสีพร้อม
จี้เพชร ๑ ชุดราคา ๑๕,๐๐๐ บาท มอบให้กับผู้ต้องหาเพื่อนำไปขายอีกโดยบอกว่า หากไม่มีผู้ใดซื้อ
ให้นำมาคืนด้วยโดยการมอบเครื่องประดับเพชรทั้งสองครั้งดังกล่าวไม่ได้ทำหลักฐานเป็นหนังสือ
ต่อมาผู้เสียหายได้โทรศัพท์ไปหาผู้ต้องหาที่ทำงานเพื่อสอบถามเรื่องเครื่องประดับเพชรดังกล่าว
ว่าขายได้หรือไม่ แต่ผู้ต้องหาไม่ไปทำงานและย้ายออกจากที่พักหลบหนีไป

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานลักขโมยหรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า การที่ผู้เสียหายมอบแหวนเพชร จำนวน ๓ วง และสร้อยคอทองคำเส้นพริ้วพร้อมจี้เพชร จำนวน ๑ ชุด รวมมูลค่า ๘๖,๕๐๐ บาท ให้ผู้ต้องหาไปขาย โดยมีข้อตกลงกันว่า ถ้าไม่มีผู้ซื้อให้ผู้ต้องหาให้นำเครื่องประดับเหล่านั้นมาคืน และไม่ได้จำกัดว่า ผู้ต้องหาจะต้องขายในราคาเท่าใด กรณีเป็นเรื่อง que ผู้เสียหายได้มอบทรัพย์สินแก่ผู้ต้องหาเพื่อให้ นำไปขายโดยผู้ต้องหาจะกำหนดราคาขายมากหรือน้อย หรือจะจัดการแกทรัพย์สินนั้นอย่างไรก็ได้ ผู้ต้องหาเพียงแต่มีหน้าที่ต้องนำเงินตามราคา que ผู้เสียหาย กำหนดไว้หรือนำทรัพย์สินมาคืน แก่ผู้เสียหายเท่านั้น เช่นนี้ ผู้ต้องหา ย่อมมีสิทธิขายเครื่องประดับดังกล่าวอย่างเป็นของตนเอง ไม่ใช่เป็นตัวแทนไปขายในนามของผู้เสียหาย เมื่อผู้ต้องหาไม่ยอมคืนเครื่องประดับดังกล่าว หรือมอบเงินที่ขายได้ให้แก่ผู้เสียหาย ก็เป็นเรื่องผิดสัญญาทางแพ่ง ไม่เป็นความผิดอาญา ฐานลักขโมย ซึ่งขาดไม่ฟ้อง ผู้ต้องหา ฐานลักขโมย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๒

เข้าไปในบ้านเพื่อทวงหนี้โดยเจ้าของไม่ได้ห้ามปรามหรือขอร้องให้ออกไปจากบ้าน เป็นการอนุญาตโดยปริยาย ไม่ผิดบุกรุก

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๔๑๙/๒๕๕๒

ป.อาญา บุกรุก (ม.๓๖๒, ๓๖๕)

การที่ผู้ต้องหาเข้าไปในบ้านของผู้เสียหายในเวลากลางวันเพื่อทวงหนี้จากพี่ชายของผู้เสียหาย ซึ่งผู้ต้องหาเข้าใจว่าพักอาศัยอยู่ในบ้านดังกล่าว โดยผู้เสียหายไม่ได้ห้ามปรามหรือขอร้องให้ผู้ต้องหากับพวกออกไปจากบ้านเป็นการแสดงว่าผู้เสียหายอนุญาตให้ผู้ต้องหาเข้าไปโดยปริยาย ไม่ผิดฐานบุกรุก

ข้อเท็จจริงได้ความว่าตามวันเวลาเกิดเหตุ ผู้ต้องหากับพวกเป็นผู้ชายไม่ทราบว่าเป็นใครอีก ๔ คน โดยชายคนหนึ่งมีกุญแจมือพกอยู่ที่เอวด้านหลังได้ร่วมกันเข้าไปในบ้านของผู้เสียหาย ซึ่งพักอาศัยอยู่กับครอบครัวและใช้เป็นที่ทำการของบริษัท เพื่อเข้าไปทวงหนี้ที่เกิดจากการพนันกับ นาย ว. พี่ชายของผู้เสียหาย วันเกิดเหตุผู้เสียหาย ภรรยาและบุตรผู้เสียหายอยู่ในบ้าน ส่วนนาย ว. ไม่อยู่ ผู้เสียหายได้โทรศัพท์สอบถาม นาย ว. พี่ชายแล้วรับว่าเป็นหนี้ผู้ต้องหาจริง แต่ไม่ยอมพูดสายกับผู้ต้องหาในที่สุดผู้เสียหายได้ส่งจ่ายเช็คธนาคารรวม ๑๐ ฉบับ ฉบับละ ๑๕,๐๐๐ บาท ส่งจ่ายทุกวันที่ ๑๐ ของเดือนรวมทั้งสิ้นเป็นจำนวนเงิน ๑๕๐,๐๐๐ บาทให้แก่ผู้ต้องหา ผู้ต้องหากับพวกจึงพากันขึ้นรถกลับไป ผู้เสียหายไปแจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจให้ลงบันทึกประจำวันระงับการส่งจ่ายเช็คไว้เป็นหลักฐานแล้วนำบันทึกประจำวันไประงับการจ่ายเงินที่ธนาคาร ต่อมาผู้เสียหายได้รับหมายเรียกพร้อมสำเนาคำฟ้องของศาลแขวงสมุทรปราการซึ่งผู้ต้องหาฟ้องผู้เสียหายเป็นคดีแพ่งเรียกเงินตามตัวเงินผู้เสียหายไปร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหากับพวกในฐานบุกรุก

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานบุกรุก หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า การที่ผู้ต้องหากับพวกเข้าไปในบ้านของผู้เสียหาย

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

ในเวลากลางวันเพื่อทวงหนี้จากพี่ชายของผู้เสียหายซึ่งผู้ต้องหาเข้าใจว่าพักอาศัยอยู่ในบ้านดังกล่าว โดยผู้เสียหายไม่ได้ห้ามปรามหรือขอร้องให้ผู้ต้องหากับพวกออกไปจากบ้าน เป็นการแสดงว่าผู้เสียหายอนุญาตให้ผู้ต้องหาเข้าไปโดยปริยาย แม้พวกของผู้ต้องหาคนหนึ่งมีกุญแจมือพกอยู่ที่เอวด้านหลัง แต่ไม่ปรากฏว่าผู้ต้องหากับพวกได้แสดงอาการข่มขู่หรือทำร้ายผู้เสียหายและบุคคลในครอบครัวแต่อย่างใด กรณียังฟังไม่ได้ว่าผู้ต้องหาเข้าไปในบ้านของผู้เสียหายโดยมีเจตนารบกว่นการครอบครองที่อยู่อาศัยของผู้เสียหาย การกระทำของผู้ต้องหา จึงไม่เป็นความผิดฐานบุกรุก ซ้ำขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหา ร่วมกันบุกรุก ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๖๒, ๓๖๕(๒), ๘๓

แจ้งความตามข้อเท็จจริงที่ปรากฏไม่ผิดแจ้งข้อความอันเป็นเท็จ

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๔๒๔/ ๒๕๕๒

ป.อาญา แจ้งข้อความอันเป็นเท็จฯ (ม.๑๓๒)

การที่ผู้ต้องหาเข้าแจ้งความต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับผู้เสียหาย มีข้อความอันเป็นสาระสำคัญว่า “ขณะที่ผู้ต้องหากำลังถ่ายภาพอยู่ ผู้เสียหายได้เดินเข้ามา กระชากกล้องของผู้ต้องหา จนกล้องตกลงพื้นแตกเสียหาย” เป็นการแจ้งข้อความตามข้อเท็จจริงที่ปรากฏขึ้นจริง ไม่มีความผิดฐานแจ้งข้อความอันเป็นเท็จเกี่ยวกับความผิดอาญาแก่พนักงานสอบสวน

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ตามวันเวลาเกิดเหตุ ขณะที่ผู้ต้องหาซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่เทศกิจ สำนักงานเขตบางรักกับพวกออกตรวจที่บริเวณซอยสีลม ๒/๑ ถนนสีลม เกิดโต้เถียงกับผู้เสียหาย เรื่องผู้ต้องหาจะถ่ายรูปผู้เสียหายและแนบคำซึ่งตั้งไม่เรียบร้อยแล้วเกิดการยื้อยุดฉุดกันขึ้นทำให้กล้องถ่ายรูปของผู้ต้องหาตกลงกระแทกพื้นได้รับความเสียหาย โดยผู้เสียหายได้ร้องเอะอะโวยวายจนผู้ต้องหาไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ หลังเกิดเหตุทั้งผู้เสียหายและผู้ต้องหาต่างไปแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจนครบาล บ. ให้ดำเนินคดีกับอีกฝ่ายหนึ่งโดยผู้เสียหายได้แจ้งความให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาในข้อหาทำร้ายร่างกายไม่ถึงกับเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายแก่กายและหน่วงเหนี่ยวกักขัง (สำนวนคดีอาญาที่ ๙๙๖/๒๕๕๐) ส่วนผู้ต้องหาได้แจ้งความให้ดำเนินคดีกับผู้เสียหายในข้อหาต่อสู้อย่างผิดกฎหมายซึ่งกระทำการตามหน้าที่และทำให้เสียทรัพย์ (สำนวนคดีอาญาที่ ๑๐๐๐/๒๕๕๐) ซึ่งทั้งสองคดีดังกล่าว พนักงานสอบสวนมีความเห็นควรสั่งไม่ฟ้องทั้งสองสำนวน โดยสำนวนคดีอาญาที่ ๑๐๐๐/๒๕๕๐ พนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้อง ต่อมาผู้เสียหายได้ไปแจ้งความร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาเป็นคดีนี้

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นการแจ้งข้อความอันเป็นเท็จ หรือไม่

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีมีนาย พ. นางสาว ช. นาย ป. ผู้ขายสินค้าบนทางเท้าบริเวณที่เกิดเหตุ ซึ่งไม่ปรากฏว่าเป็นผู้มีส่วนได้เสียกับคู่กรณีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด เป็นประจักษ์พยานคนกลางให้การรับฟังได้ว่า ขณะผู้ต้องหาซึ่งเป็นพนักงานเทคนิค ถือกล้องถ่ายรูปกำลังถ่ายภาพผู้เสียหาย และแผงค้าของผู้เสียหายบนทางเท้าที่เกิดเหตุ ผู้เสียหายได้ใช้มือเข้าปิดและยื่นแย่งกล้องถ่ายรูปเพื่อมิให้ผู้ต้องหากำลังถ่ายภาพผู้เสียหายและแผงค้าของผู้เสียหาย ส่วนผู้ต้องหาได้พยายามดึงกล้องถ่ายรูปไว้ เป็นเหตุให้กล้องของผู้ต้องหาตกลงพื้นได้รับความเสียหาย ซึ่งเมื่อได้พิจารณาหน้าที่ของผู้ต้องหาในฐานะพนักงานเทคนิคที่ได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบการจัดระเบียบหาบเร่-แผงลอย และการรักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อยทั่วไปบริเวณพื้นที่ที่เกิดเหตุ ตามคำสั่งสำนักงานเขตบางรัก ที่ ๒๘/๒๕๕๐ แล้ว การกระทำของผู้เสียหายดังกล่าว ย่อมเป็นเหตุให้ผู้ต้องหาเข้าใจได้ว่าผู้เสียหายมีเจตนาต่อสู้อย่างชัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ต้องหาและทำให้กล้องซึ่งเป็นทรัพย์สินของผู้ต้องหาได้รับความเสียหาย ดังนั้นการที่ผู้ต้องหาเข้าแจ้งความต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับผู้เสียหายตามรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดีของสถานีตำรวจนครบาลบางรักวันที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๕๐ ลำดับที่ ๖ ซึ่งมีข้อความอันเป็นสาระสำคัญว่า “ขณะที่ผู้ต้องหากำลังถ่ายภาพอยู่ ผู้เสียหายได้เดินเข้ามากระชากกล้องของผู้ต้องหา จนกล้องตกลงพื้นแตกเสียหาย” จึงเป็นการแจ้งข้อความตามข้อเท็จจริงที่ปรากฏขึ้นจริง ส่วนการกระทำของผู้เสียหายจะเป็นความผิดตามที่ผู้ต้องหาแจ้งหรือไม่ ไม่สำคัญ เพราะการแจ้งข้อความย่อมหมายถึงแจ้งข้อเท็จจริง ไม่เกี่ยวกับข้อกฎหมายแม้ต่อมาพนักงานอัยการจะมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้เสียหาย ก็ยังถือไม่ได้ว่าข้อความที่ผู้ต้องหาแจ้งนั้นเป็นความเท็จ (เทียบเคียงนัยคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๐๘/๒๕๒๔ และ ๑๑๓/๓/๒๕๓๙) ผู้ต้องหาจึงไม่มีความผิดฐานแจ้งข้อความอันเป็นเท็จเกี่ยวกับความผิดอาญาแก่พนักงานสอบสวน ซึ่งขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหา ฐานแจ้งข้อความอันเป็นเท็จเกี่ยวกับความผิดอาญาแก่พนักงานสอบสวน ซึ่งอาจทำให้ผู้อื่นเสียหาย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๓๒

เป็นเพียงตัวแทนขายสินค้า เมื่อขายสินค้าได้ไม่นำเงินมามอบให้เจ้าของสินค้า ผิดยกยก

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๔๓๙/๒๕๕๒

ป.อาญา ยักยกยก (ม.๓๕๒)

ผู้ต้องหาทั้งสองรับสินค้าเครื่องประดับของผู้เสียหายไปช่วยขาย จึงมีแต่เพียง
สิทธิครอบครองสินค้าหรือเงินที่ขายได้เท่านั้น เมื่อผู้ต้องหาทั้งสองได้นำเครื่องประดับ
ไปขายให้ผู้อื่นแล้วเบียดบังเอาเงินที่ขายได้รวมทั้งเบียดบังเอาเครื่องประดับที่เหลือ
ไปเป็นของตนโดยทุจริต ย่อมผิดฐานยักยกยก

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เมื่อประมาณปี พ.ศ.๒๕๔๖ ผู้เสียหาย ได้เปิดร้านค้าขาย
เครื่องประดับอยู่ที่ห้างสรรพสินค้า ระหว่างนั้นได้รู้จักกับผู้ต้องหาทั้งสองและคบหากันเรื่อยมา
จนกระทั่งปีพ.ศ.๒๕๔๙ ผู้เสียหายได้ปิดกิจการแต่ยังมีเครื่องประดับเหลืออยู่ส่วนหนึ่งจึงเก็บไว้
ที่บ้านพัก ผู้ต้องหาทั้งสองยังคงแวะไปมาหาสู่ผู้เสียหายเป็นประจำ ต่อมาผู้ต้องหาทั้งสองได้มา
ขอนำเครื่องประดับประเภทแหวน กำไล สร้อยคอ สร้อยข้อมือ และต่างหู จากผู้เสียหายไปช่วยขาย
ที่ต่างจังหวัด หากขายไม่ได้จะนำมาคืนให้ ผู้เสียหายเห็นว่ามีควมสนทสนมกับผู้ต้องหาทั้งสอง
มาเป็นเวลานานจึงมอบเครื่องประดับจำนวน ๔๙ รายการ รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๒๒๙,๖๒๐ บาท
ให้ผู้ต้องหาทั้งสองไปขายตามราคาที่คุณเสียหายได้กำหนดไว้ในแต่ละรายการ ซึ่งผู้ต้องหาทั้งสอง
จะนำเครื่องประดับดังกล่าวไปขายได้ราคามากกว่าหรือน้อยกว่าราคาที่กำหนดไว้หรือไม่นั้น
ผู้เสียหายไม่ทราบแต่ผู้ต้องหาทั้งสองจะต้องนำเงินตามราคาเครื่องประดับที่กำหนดไว้ในแต่ละรายการ
มาให้คุณเสียหาย และผู้เสียหายจะแบ่งเงินเปอร์เซ็นต์ที่ขายได้จากราคาที่กำหนดไว้ให้ผู้ต้องหาทั้งสองด้วย
แต่ถ้าผู้ต้องหาทั้งสองขายไม่ได้ให้นำเครื่องประดับมาคืนผู้เสียหาย หลังจากผู้ต้องหาทั้งสอง
นำเครื่องประดับดังกล่าวไปแล้ว ผู้ต้องหาทั้งสองไม่ยอมติดต่อผู้เสียหายอีก ผู้เสียหายพยายาม
โทรศัพท์ติดต่อผู้ต้องหาทั้งสองแล้วหลายครั้งแต่ผู้ต้องหาทั้งสองไม่ยอมรับโทรศัพท์และ
หลบหนีไป ผู้เสียหายจึงแจ้งความร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาทั้งสอง

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๒

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ เป็นความผิดฐานร่วมกันยักยอก หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ผู้เสียหายมอบเครื่องประดับให้ผู้ต้องหาทั้งสองนำไปขายโดยมีข้อตกลงว่า ผู้ต้องหาทั้งสองจะต้องขายตามราคาที่กำหนดและติดไว้ที่เครื่องประดับแต่ละชิ้น หากมีลูกค้าต่อรองราคาให้ผู้ต้องหาทั้งสองโทรศัพท์แจ้งให้ผู้เสียหายทราบก่อนเพื่อตัดสินใจว่าจะขายได้หรือไม่ และเมื่อขายได้แล้วต้องนำเงินมามอบให้ผู้เสียหาย แล้วผู้เสียหายจะแบ่งเงินให้ใช้โดยไม่ได้กำหนดจำนวนแน่นอนไว้และไม่ได้ตกลงให้เปอร์เซ็นต์จากการขายแก่ผู้ต้องหาทั้งสอง หากผู้ต้องหาทั้งสองขายไม่ได้ก็ให้นำเครื่องประดับมาคืนแก่ผู้เสียหาย ดังนั้นกรณีย่อมถือว่า ผู้ต้องหาทั้งสองเป็นเพียงตัวแทนขายเครื่องประดับให้แก่ผู้เสียหาย เนื่องจากผู้ต้องหาทั้งสองไม่มีสิทธิกำหนดราคาเครื่องประดับได้เอง หรือมีสิทธิขายเครื่องประดับอย่างเป็นทางการของตนเอง กรรมสิทธิ์ในเครื่องประดับยังเป็นของผู้เสียหาย ผู้ต้องหาทั้งสองมีแต่เพียงสิทธิครอบครองในสินค้าหรือเงินที่ขายได้เท่านั้น เมื่อผู้ต้องหาทั้งสองได้นำเครื่องประดับไปขายให้ผู้อื่นแล้วเปียดังเอาเงินที่ขายได้รวมทั้งเปียดังเอาเครื่องประดับที่เหลือไปเป็นของตนโดยทุจริต การกระทำของผู้ต้องหาทั้งสองจึงเป็นการยักยอกทรัพย์ของผู้เสียหาย ชี้ขาดให้ฟ้องและอนุญาตให้ฟ้อง ผู้ต้องหาที่ ๑ ฐานร่วมกันยักยอก ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๒, ๘๓ และชี้ขาดควรสั่งฟ้อง ผู้ต้องหาที่ ๒ ฐานร่วมกันยักยอก ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๒, ๘๓ แจ้งให้ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติจัดการให้ได้ตัวผู้ต้องหาที่ ๒ มาดำเนินคดีภายในอายุความ ๑๐ ปี และขอให้ศาลสั่งผู้ต้องหาทั้งสองร่วมกันคืนหรือใช้ราคาทรัพย์ที่ยังไม่ได้คืนจำนวน ๒๒๗,๖๒๐ บาท แก่ผู้เสียหาย

เป็นตัวแทนขายทอดตลาด ผิดykkอกได้

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๔๔๓/๒๕๕๒

ป.อาญา ยักยก (ม.๓๕๒)

บริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ ได้รับการว่าจ้างเป็นผู้ดำเนินการประมูลขายทอดตลาดรถยนต์ โดยมีข้อกำหนดในสัญญาให้บริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ ในฐานะผู้ทอดตลาดเป็นเพียง ตัวแทนขายรถยนต์ให้ผู้เสียหายและได้รับผลตอบแทนเฉพาะเป็นค่าจ้างตามสัญญา บริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ และที่ ๓ กรรมการผู้มีอำนาจ จึงมีสิทธิครอบครอง รถยนต์ หรือเงินที่ขายได้จากการประมูลขายทอดตลาด การที่ผู้ต้องหาที่ ๑-ที่ ๓ ไม่ส่งมอบเงินค่าขายทอดตลาดรถยนต์ และรถยนต์สองคันที่ยังไม่ได้ขายทอดตลาดคืน ให้บริษัทผู้เสียหายหลังจากครบอายุสัญญา กลับนำเงินที่ได้จากการขายรถกับรถยนต์ ดังกล่าวไปเป็นประโยชน์ส่วนตน จึงเป็นการเบียดบังเอาทรัพย์สินของบริษัทผู้เสียหาย ไปเป็นของตนเองโดยทุจริต อันเป็นความผิดฐานร่วมกันykkอก

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๒

ข้อเท็จจริงได้ความว่า บริษัทผู้เสียหายมอบรถยนต์จำนวน ๑๑ คัน ที่บริษัทผู้เสียหาย เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์และที่ยึดกลับคืนจากผู้ขาดชำระค่าเช่าซื้อกับบริษัทผู้เสียหาย ให้บริษัท ผู้ต้องหาที่ ๑ โดยผู้ต้องหาที่ ๒, ที่ ๓ กรรมการผู้มีอำนาจทำการแทนฯ ดำเนินการขายทอดตลาด ตามสัญญาว่าจ้างให้ดำเนินการประมูลขายทอดตลาด สัญญามีอายุ ๑ ปี นับแต่วันทำสัญญา บริษัทผู้เสียหายส่งมอบรถยนต์ทั้ง ๑๑ คัน ให้ผู้ต้องหาที่ ๑ แต่เมื่อครบอายุสัญญา ๑ ปี บริษัท ผู้ต้องหาที่ ๑ ส่งรถยนต์คืนให้บริษัทผู้เสียหายเพียง ๔ คัน ไม่ส่งรถยนต์คืนรวม ๓ คัน ได้แก่คัน ราคา ๑๒๐,๐๐๐ บาท, คันราคา ๑๕๐,๐๐๐ บาท และคันราคา ๘๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๓๕๐,๐๐๐ บาท ให้แก่บริษัทผู้เสียหาย บริษัทผู้เสียหายจึงส่งหนังสือขอให้บริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ ส่งเงินที่ได้จากการขายทอดตลาดรถทั้ง ๓ คันดังกล่าวคืนภายในเวลาที่กำหนด แต่บริษัท ผู้ต้องหาที่ ๑ ไม่ส่งเงินหรือรถทั้งสามคันดังกล่าวคืน ทำให้ได้รับความเสียหาย บริษัทผู้เสียหาย

จึงร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาทั้งสามในความผิดฐานร่วมกันยักยอก จากการสอบสวนได้ความว่า บริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ ขายทอดตลาดรถยนต์ได้ ๑ คัน ราคา ๑๑๓,๐๐๐ บาท ส่วนรถยนต์อีก ๒ คัน ราคา ๑๕๐,๐๐๐ บาท และราคา ๘๐,๐๐๐ บาท ไม่ปรากฏว่ามีการโอนทางทะเบียนให้แก่ผู้ใด

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ – ที่ ๓ มีความผิดฐานร่วมกันยักยอก หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า บริษัทผู้เสียหาย ได้ทำสัญญาว่าจ้างให้บริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ ซึ่งมีผู้ต้องหาที่ ๒ และผู้ต้องหาที่ ๓ เป็นกรรมการผู้มีอำนาจ เป็นผู้ดำเนินการประมูลขายทอดตลาดรถยนต์ จำนวน ๑๑ คัน ภายในกำหนดเวลา ๑ ปี นับแต่วันทำสัญญา โดยมีข้อกำหนดในสัญญาให้บริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ ในฐานะผู้ทอดตลาดเป็นเพียงตัวแทนขายรถยนต์ดังกล่าวให้ผู้เสียหายและได้รับผลตอบแทนเฉพาะเป็นค่าจ้างตามสัญญา ผู้ต้องหาที่ ๑-ที่ ๓ จึงมีสิทธิครอบครองรถยนต์ดังกล่าวทั้ง ๑๑ คัน หรือเงินที่ขายได้จากการประมูลขายทอดตลาด การที่ผู้ต้องหาที่ ๑-ที่ ๓ ไม่ส่งมอบเงินค่าขายทอดตลาดรถยนต์ จำนวน ๑๑๘,๐๐๐ บาท และไม่ส่งมอบรถยนต์สองคัน ราคา ๑๕๐,๐๐๐ บาท และราคา ๘๐,๐๐๐ บาท คืนให้บริษัทผู้เสียหายหลังจากครบอายุสัญญา แล้วนำเงินที่ได้จากการขายรถกับรถยนต์ดังกล่าวไปเป็นประโยชน์ส่วนตน จึงเป็นการเปิดเผยบังเออาทรัพย์สินของบริษัทผู้เสียหายไปเป็นของตนเองโดยทุจริต อันเป็นความผิดฐานร่วมกันยักยอก จึงชี้ขาดควรสั่งฟ้อง บริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ ผู้ต้องหาที่ ๒ และ ผู้ต้องหาที่ ๓ ฐานร่วมกันยักยอก ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๒, ๘๓ และขอให้ผู้ต้องหาทั้งสามร่วมกันคืนเงินค่าขายทอดตลาดรถยนต์ จำนวน ๑๑๘,๐๐๐ บาท กับคืนรถยนต์หรือใช้ราคารถทั้งสองคันจำนวน ๒๓๐,๐๐๐ บาท แก่ผู้เสียหายด้วย

ขุดหลายเชิงเขาลึกจากระดับพื้นดินเกินสามเมตร โดยไม่แจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่
เมื่อไม่ได้นำดินขึ้นจากพื้นดินหรือทำให้พื้นดินเป็นบ่อดิน ไม่ถือเป็นการขุดดิน

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๔๔๘/๒๕๕๒

พ.ร.บ. การขุดดินและถมดินฯ (ม. ๑๓)

พ.ร.บ. ส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติฯ (ม. ๙๙)

ที่ดินที่เกิดเหตุเป็นที่ดิน น.ส.๓ ก. ของนาย ด. ไม่ใช้ที่ดินของรัฐ ทั้งไม่ปรากฏว่า
เป็นเขตพื้นที่คุ้มครองสิ่งแวดล้อม เขตอนุรักษ์ เขตผังเมืองรวม เขตผังเมืองเฉพาะ
เขตควบคุมอาคาร เขตนิคมอุตสาหกรรม และเขตควบคุมมลพิษ รวมทั้งรัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และสิ่งแวดล้อม ไม่ได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา
กำหนดเขตพื้นที่ รายละเอียดเกี่ยวกับมาตรการคุ้มครองและกำหนดระยะเวลาที่จะใช้
มาตรการคุ้มครองในพื้นที่เกิดเหตุ การที่ผู้ต้องหาขุดตักดินเลาะเชิงเขาลงมาเกลี่ย
ทำทางเพื่อทำถนนเข้าไปในที่ดินดังกล่าว แม้บางจุดจะมีการขุดหลายเชิงเขาลงมาลึกจาก
ระดับพื้นดินเกินสามเมตรโดยไม่แจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ก็ตาม เมื่อได้ความว่า
ผู้ต้องหาไม่ได้นำดินขึ้นจากพื้นดินหรือทำให้พื้นดินเป็นบ่อดิน การกระทำของผู้ต้องหา
จึงไม่ถือเป็นการขุดดินและไม่เป็นการบุกรุกหรือครอบครองที่ดินของรัฐ

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๒

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ตามวันเวลาเกิดเหตุผู้กล่าวหาพร้อมด้วยปลัดองค์การบริหาร
ส่วนตำบล และปลัดอำเภอได้พากันไปที่เกิดเหตุเพื่อตรวจสอบเนื่องจากได้รับการร้องเรียน
จากประชาชน ว่ามีการขุดตักดินทำถนนบริเวณทุ่งสงวนเลี้ยงสัตว์เขาขาด บ้านบ่อแร่ เมื่อไปถึง
พบผู้ต้องหาซึ่งเป็นลูกจ้างของห้างหุ้นส่วนจำกัด พ. กำลังใช้รถแบ็คโฮไถดินตักดิน
ทำถนนเข้าไปในที่ดินบริเวณทุ่งสงวนเลี้ยงสัตว์เขาขาด จากการตรวจสอบได้ความว่าที่ดิน
ที่เกิดเหตุเป็นที่ดินของ นาย ด. ที่ได้ว่าจ้างให้ห้างหุ้นส่วนจำกัด พ. เข้าไปทำการขุดดินทำถนน
เป็นระยะทางประมาณ ๘๐ เมตร ความกว้างถนนประมาณ ๓ เมตร ในการขุดตักดิน
ห้างหุ้นส่วนจำกัด พ. ไม่ได้ขออนุญาตขุดตักดิน

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐาน กระทำการ ขุดดินโดยไม่ได้รับอนุญาต บุกรุกหรือครอบครองที่ดินของรัฐโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือ เข้าไปกระทำความด้วยประการใด ๆ อันเป็นการทำลาย ทำให้สูญหายหรือเสียหายแก่ ทรัพยากรธรรมชาติอันควรแก่การอนุรักษ์หรือก่อให้เกิดมลพิษอันมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ในเขตพื้นที่คุ้มครองสิ่งแวดล้อมที่กำหนด หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีมีพยานหลักฐานฟังได้ว่าที่ดินที่เกิดเหตุเป็นที่ดิน น.ส.๓ ก. ของนาย ด. ไม่ใช่ที่ดินของรัฐ ทั้งไม่ปรากฏว่ารัฐมนตรีว่าการกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม ได้ออกกฎกระทรวงกำหนดให้พื้นที่เกิดเหตุ เป็นเขตพื้นที่คุ้มครอง สิ่งแวดล้อม และพื้นที่เกิดเหตุไม่ได้ถูกกำหนดให้เป็นเขตอนุรักษ์ เขตผังเมืองรวม เขตผังเมืองเฉพาะ เขตควบคุมอาคาร เขตนิคมอุตสาหกรรม และเขตควบคุมมลพิษ รวมทั้งรัฐมนตรีว่าการ กระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และสิ่งแวดล้อม ไม่ได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษากำหนด เขตพื้นที่ รายละเอียดเกี่ยวกับมาตรการคุ้มครองและกำหนดระยะเวลาที่จะใช้มาตรการ คุ้มครองในพื้นที่เกิดเหตุ ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๓๕ มาตรา ๔๓, ๔๔, ๔๕ การที่ผู้ต้องหาซึ่งเป็นลูกจ้างของห้างหุ้นส่วนจำกัด พ. ที่รับจ้างทำถนนส่วนบุคคลในที่ดินที่เกิดเหตุ ได้ใช้รถแบ็คโฮของกลางขุดตัดดินและเชิงเขา ลงมาเกลี่ยทำทางเพื่อทำถนนเข้าไปในที่ดินดังกล่าว แม้บางจุดจะมีการขุดทลายเชิงเขาลงมา ลึกจากระดับพื้นดินเกินสามเมตรโดยไม่แจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ก็ตาม เมื่อได้ความว่า ผู้ต้องหาไม่นำดินขึ้นจากพื้นดินหรือทำให้พื้นดินเป็นบ่อดิน การกระทำของผู้ต้องหาจึงไม่ถือ เป็นการขุดดินตามพระราชบัญญัติการขุดดินและการถมดิน พ.ศ.๒๕๔๓ และไม่เป็นการบุกรุก หรือครอบครองที่ดินของรัฐโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ฯลฯ ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและ รักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๓๕ คดีมีพยานหลักฐานไม่พอฟ้องผู้ต้องหาตาม ข้อกล่าวหา ชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหา ฐานทำการขุดดินโดยไม่ได้รับใบรับแจ้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น บุกรุกหรือครอบครองที่ดินของรัฐโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย หรือเข้าไปกระทำความด้วยประการใด ๆ อันเป็นการทำลาย ทำให้สูญหายหรือเสียหายแก่ทรัพยากรธรรมชาติอันควรแก่การอนุรักษ์ หรือก่อให้เกิดมลพิษอันมีผลกระทบต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อมในเขตพื้นที่คุ้มครองสิ่งแวดล้อมที่กำหนด ตามพระราชบัญญัติการขุดดินและถมดิน พ.ศ.๒๕๔๓ มาตรา ๔, ๖, ๑๗, ๓๕ พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๓๕ มาตรา ๙, ๑๑, ๔๓, ๔๔, ๔๕, ๙๙, ๑๐๐

อาวุธปืนมีรอยชุดลบเครื่องหมายทะเบียนและเลขหมาย ถือเป็นปืนเถื่อน

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๔๕๒/๒๕๕๒

พ.ร.บ. อาวุธปืนฯ (ม. ๓๗, ๔๗, ๓๒, ๓๒ ตรี)

ป.อาญา พ.อาวุธฯ (ม.๓๓/๑)

แม้อาวุธปืนของกลางไม่อาจใช้ยิงทำอันตรายแก่ชีวิตและวัตถุได้เนื่องจากชุดเครื่อง
ลั่นไกชำรุดก็ถือเป็นอาวุธปืนตามกฎหมายและเป็นอาวุธโดยสภาพ เมื่อผู้ต้องหาให้การ
รับว่าไม่ได้รับอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนของกลางจากนายทะเบียน ทั้งฟังไม่ได้ว่าการ
ที่ผู้ต้องหาพาอาวุธปืนของกลางติดตัวไป มีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่
พฤติการณ์ การกระทำของผู้ต้องหาจึงเป็นความผิดฐานมีและพาอาวุธปืน

อาวุธปืนของกลางมีรอยชุดลบเครื่องหมายทะเบียนและเลขหมายประจำปี
ไม่ได้หมายความว่า เป็นอาวุธปืนที่มีทะเบียนเพราะไม่อาจพิสูจน์ได้ว่า เจ้าพนักงาน
ประทับไว้แต่แรกหรือไม่ จึงยอมถือว่าอาวุธปืนของกลางเป็นอาวุธปืนไม่มีเครื่องหมาย
ทะเบียนและเลขหมายประจำปี เป็นทรัพย์สินที่มีไว้เป็นความผิด

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ตามวันเวลาเกิดเหตุขณะที่ผู้กล่าวหาอยู่กับพวก ร่วมกันตั้งจุดตรวจ
ค้นบุคคลและยานพาหนะตามอำนาจหน้าที่ พบผู้ต้องหาขับขี้อักรยานยนต์มาถึงจุดตรวจ
และสอบถามเส้นทาง ผู้กล่าวหาสังเกตเห็นมีสิ่งของลักษณะที่มีน้ำหนักอยู่ในกระเป๋าด้านหลัง
ของเสื้อแจ็คเก็ตยีนส์ที่ผู้ต้องหาสวมใส่อยู่ จึงขอทำการตรวจค้น พบอาวุธปืนพกสั้น แบบออโตแมติก
ตัวปืนเป็นโลหะสีเงิน ด้ามไม้ ขนาด .๓๘๐ (๙ มม.) จำนวน ๑ กระบอก มีกระสุนปืน ๒ นัด บรรจุอยู่ใน
ซองกระสุนปืนที่ใส่ไว้ในตัวปืน สอบถามแล้ว ผู้ต้องหาอ้างว่าได้สวมใส่เสื้อของผู้อื่นมาจากงานเลี้ยง
และจะไปเที่ยวกันต่อโดยผู้ต้องหาไม่ทราบว่าอาวุธปืนพร้อมกระสุนปืนอยู่ในกระเป๋าเสื้อ ผู้กล่าวหา
ตรวจสอบแล้วเป็นอาวุธปืนที่ไม่มีเครื่องหมายและหมายเลขทะเบียนปืน เชื่อว่าผู้ต้องหาครอบครอง
และพามาโดยไม่ได้รับอนุญาต จึงยึดเป็นของกลางและจับกุมผู้ต้องหา ส่งพนักงานสอบสวนดำเนินคดี

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในความครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต และพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัวและไม่มีเหตุสมควร หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ผู้กล่าวหาเกี่ยวกับพวกทำการตรวจค้นผู้ต้องหาขณะขับขี่รถจักรยานยนต์มาที่จุดตรวจและสอบถามเส้นทางจราจร พบอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนของกลางอยู่ในกระเป๋าเสื้อแจ็คเก็ตที่ยืนที่ผู้ต้องหาสวมใส่ การที่ผู้ต้องหาให้การปฏิเสธอ้างว่าเสื้อแจ็คเก็ตยีนส์ดังกล่าวเป็นเสื้อของเพื่อนที่เข้าใจว่าสวมไว้ในร้านคาราโอเกะที่จัดงานเลี้ยงวันเกิดก่อนหน้านี้ จึงนำมาสวมใส่เพื่อเอาไปคืนให้ และคิดว่าสิ่งของในกระเป๋าเสื้อดังกล่าวเป็นขวดสุราแบน โดยมีพี่ชายของผู้ต้องหา ให้การสนับสนุนในทำนองเดียวกันนั้น เป็นการถ่ายทอดการกล่าวอ้างเพื่อให้ผู้ต้องหาพ้นผิด เพราะขวดสุราแบนกับอาวุธปืนมีรูปทรงและน้ำหนักที่แตกต่างกันมาก ผู้ต้องหาสามารถตรวจสอบว่าเป็นวัตถุสิ่งของใดได้ไม่ยาก คำกล่าวอ้างของผู้ต้องหาและพี่ชายผู้ต้องหา จึงขาดเหตุผลให้รับฟัง ส่วนการสอบถามเส้นทางของผู้ต้องหา ก็เป็นเพียงการเบี่ยงเบนความสนใจของผู้กล่าวหาเกี่ยวกับพวกเพื่อมิให้ตรวจค้นผู้ต้องหามากกว่าเหตุอื่น พยานหลักฐานฟังได้ว่าเสื้อที่ผู้ต้องหาสวมใส่ในวันเกิดเหตุโดยมีอาวุธปืนของกลางอยู่ในกระเป๋าเป็นเสื้อของผู้ต้องหาเอง และถึงแม้อาวุธปืนของกลางไม่อาจใช้ยิงทำอันตรายแก่ชีวิตและวัตถุได้เนื่องจากชุดเครื่องเล่นโกซาร์ตก็ถือเป็นอาวุธปืนตามกฎหมายและเป็นอาวุธโดยสภาพ เมื่อผู้ต้องหาให้การรับว่าไม่ได้รับอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนของกลางจากนายทะเบียน ทั้งฟังไม่ได้ว่าการที่ผู้ต้องหาพาอาวุธปืนของกลางติดตัวไป มีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์ การกระทำของผู้ต้องหาจึงเป็นความผิดตามข้อกล่าวหา คดีมีพยานหลักฐานพอพ้อง สำหรับอาวุธปืนของกลาง แม้ตามรายงานการตรวจพิสูจน์จะตรวจพบรอยชุดเลขเครื่องหมายทะเบียนและเลขหมายประจำปีที่ปืนของกลาง แต่ไม่อาจยืนยันได้ว่าเครื่องหมายทะเบียนและเลขหมายประจำปืนเดิมเป็นเลขหมายใดก็ตาม ก็ได้ไม่ได้หมายความว่าอาวุธปืนของกลางเป็นปืนที่มีทะเบียนโดยถูกต้อง เพราะไม่อาจพิสูจน์ได้ว่าเครื่องหมายทะเบียนและเลขหมายประจำปืนของกลางที่ถูกชุดเลขนั้น เป็นเครื่องหมายทะเบียนและเลขหมายประจำปืนที่เจ้าพนักงานได้ประทับไว้มาแต่แรกหรือไม่ กรณีจึงย่อมถือว่าปืนของกลางเป็นอาวุธปืนไม่มีเครื่องหมายทะเบียนและเลขหมายประจำปืน อาวุธปืนของกลางจึงเป็นทรัพย์สินที่ผู้ต้องหาไม่ไว้

เป็นความผิด ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาฐานมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในความครอบครอง โดยไม่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่ พาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัวและโดยไม่มีเหตุสมควร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๗/๑, ๙๑, ๓๒ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔ พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๙๐ มาตรา ๔, ๗, ๘ ทวิ, ๗๒, ๗๒ ทวิ พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๐๑ มาตรา ๓ คำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ ๔๔ ลงวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๑๙ ข้อ ๓, ๖, ๗ และขอริบอาวุธปืนของกลาง

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

ปล่อยให้เด็กเล็กเล่นจนลื่นล้มไปโดนกระทะน้ำมันที่อยู่ใกล้ๆโดยไม่ห้ามปราม เป็นการกระทำโดยประมาท

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๔๕๓/๒๕๕๒

ป.อาญา ประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส (ม.๓๐๐)

ผู้ต้องหาทอกลูกขึ้นขายโดยมีกระทะทอดขนาดใหญ่ตั้งอยู่บนบนหัวเตาแก๊สที่ขาข้างหนึ่งมีก้นหินขนาดเล็กรองไว้ในลักษณะไม่มั่นคงแข็งแรงและไม่มีเครื่องป้องกันอันตรายตามวิสัยและพฤติการณ์เช่นนั้นผู้ต้องหาต้องห้ามปราม เด็กหญิง อ. ไม่ให้หมุนตัวเล่นใกล้กับแก๊สที่ผู้ต้องหานั่งเพราะอาจได้รับอันตรายจากความร้อนของน้ำมันในกระทะเมื่อเด็กหญิง อ. ลื่นล้มไปถูกแก๊สที่ผู้ต้องหานั่ง จนเป็นเหตุให้มีผู้ต้องหาไปโดนกระทะพลิกคว่ำน้ำมันหกราดถูกตัวเด็กหญิง อ. ได้รับอันตรายสาหัส ถือว่าผู้ต้องหางดเว้นการกระทำเพื่อป้องกันผลร้ายที่จะเกิดขึ้น เป็นการกระทำโดยประมาท

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาได้ตั้งโต๊ะเตาแก๊สตั้งหม้อกระทะทอดลูกขึ้นเพื่อขายอยู่ที่หน้าบ้านพักของผู้ต้องหา ต่อมาได้มีเด็กหญิง อ. อายุ ๖ ปี มาที่บ้านผู้ต้องหาเพื่อซื้อลูกขึ้นทอดขณะที่รอซื้อลูกขึ้นนั้น เด็กหญิง อ. ได้เล่นหมุนตัวไปมาบริเวณหน้าบ้านผู้ต้องหาโดยผู้ต้องหาไม่ได้ห้ามปราม และขณะที่เล่นหมุนตัวไปมาดังกล่าว เด็กหญิง อ. ได้ลื่นไปชนแก๊สที่ผู้ต้องหานั่งขายลูกขึ้นล้มลง แก๊สได้ไหลลื่น มีผู้ต้องหาปิดกระทะน้ำมันเป็นเหตุให้กระทะน้ำมันพลิกคว่ำลงที่พื้น น้ำมันได้หกราดถูกตัว เด็กหญิง อ. และถูกขาผู้ต้องหา ผู้ต้องหาตกใจและตกจากแก๊สทำให้ น้ำมันถูกบริเวณลำตัวผู้ต้องหา เด็กหญิง อ. ได้รับอันตรายสาหัสต้องรักษาแผลประมาณ ๓ เดือน ผู้ต้องหาได้รับอันตรายแก่กายต้องรักษาบาดแผลประมาณ ๒ สัปดาห์

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีมี เด็กหญิง อ. ให้การรับฟังได้ว่าก่อนเกิดเหตุ เด็กหญิง อ. หมุนตัวเล่นไปมาบริเวณหน้าประตูรั้วหน้าบ้านของผู้ต้องหา ซึ่งเป็นพื้นกระเบื้อง ที่ง่ายต่อการลื่นล้มทั้งยังเป็นทางที่ลาดลงไปยังบริเวณที่ผู้ต้องหา นั่งทอดลูกชิ้นขาย การที่เด็กหญิง อ. หมุนตัวเล่นแล้วลื่นล้มไปถูกเก้าอี้ที่ผู้ต้องหา นั่ง ย่อมแสดงว่าเด็กหญิง อ. หมุนตัวเล่นในระยะใกล้กับที่ผู้ต้องหา นั่ง ซึ่งเมื่อพิจารณาถึงขนาดของกระทะที่ผู้ต้องหา ใช้ทอดลูกชิ้นที่มีขนาดใหญ่ ตั้งวางอยู่บนหัวเตาแก๊สที่ขาข้างหนึ่งมีก้นหินขนาดเล็กกรองไว้ อันมีลักษณะไม่มั่นคงแข็งแรง และไม่มีเครื่องป้องกันอันตรายอันอาจเกิดจากความร้อนของ น้ำมันในกระทะที่ผู้ต้องหา ใช้ทอดลูกชิ้นแล้ว ในภาวะที่ผู้ต้องหากำลังใช้กระทะดังกล่าวทอดลูกชิ้นด้วยความร้อนเช่นนั้น ตามวิสัยและพฤติการณ์ ผู้ต้องหาควรใช้ความระมัดระวัง ด้วยการห้ามเด็กหญิง อ. มิให้หมุนตัวเล่นใกล้เก้าอี้ที่ผู้ต้องหา นั่ง เพราะหากลื่นล้ม เด็กหญิง อ. อาจได้รับอันตรายจากความร้อนของน้ำมันในกระทะที่ผู้ต้องหากำลังทอดลูกชิ้นดังกล่าวได้ ซึ่งผู้ต้องหาอาจใช้ความระมัดระวังเช่นนั้นได้ แต่ผู้ต้องหาหาได้ใช้ให้เพียงพอไม่ เนื่องจากผู้ต้องหา มิได้ห้ามปรามแต่กลับปล่อยให้เด็กหญิง อ. หมุนตัวเล่นต่อไปในระหว่างที่รอซื้อลูกชิ้นทอดจากผู้ต้องหา ถึงแม้ว่าเหตุที่เด็กหญิง อ. ได้รับอันตรายจะเกิดจากการหมุนตัวเล่นของเด็กหญิง อ. แล้วลื่นล้มเอง แต่เด็กหญิง อ. ซึ่งมีอายุเพียง ๖ ปี ตามวิสัยและพฤติการณ์ของเด็กที่มีอายุดังกล่าว ย่อมไม่อาจคาดหมายถึงอันตรายที่อาจเกิดขึ้นจากการหมุนตัวเล่นเช่นนั้นได้ แต่ผู้ต้องหาซึ่งเป็นผู้ใหญ่และเป็นผู้ตั้งวางกระทะทอดลูกชิ้นในลักษณะที่ไม่มั่นคงแข็งแรง ไม่มีเครื่องป้องกันอันตรายอันอาจเกิดจากความร้อนของน้ำมันในกระทะที่ใช้ทอดลูกชิ้น ไม่ห้ามปรามและปล่อยให้เด็กหญิง อ. หมุนตัวเล่นไปมาบนพื้นกระเบื้องที่ลื่นและลาดเอียงจนลื่นล้มไปถูกเก้าอี้ที่ผู้ต้องหา นั่งเป็นเหตุให้มือของผู้ต้องหาไปชนถูกกระทะที่ผู้ต้องหากำลังทอดลูกชิ้นพลิกคว่ำ และน้ำมันในกระทะหกราดถูกตัวเด็กหญิง อ. ได้รับอันตรายสาหัส จึงเป็นการงดเว้นการที่ผู้ต้องหาจักต้องกระทำเพื่อป้องกันผลร้ายที่จะเกิดขึ้นกับเด็กหญิง อ. นั้น ถือได้ว่าผู้ต้องหาได้กระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้เด็กหญิง อ. ได้รับอันตรายสาหัส คดีมีพยานหลักฐานเพียงพอ พิสูจน์ความผิดของผู้ต้องหาตามข้อกล่าวหาได้ ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๐๐

ไม่ได้เป็นตัวแทน ขายสินค้าแล้วไม่ส่งเงินเป็นผิดสัญญาทางแพ่งไม่ผิดยกยก

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๔๖๘/๒๕๕๒

ป.อาญา ยักยก (ม.๓๕๒)

ผู้ต้องหาไม่ได้เป็นตัวแทนบริษัท นำสินค้าของบริษัทไปขายและมีหน้าที่ต้องส่งเงินค่าสินค้าโดยได้ผลประโยชน์เป็นค่าคอมมิชชั่น เมื่อขายสินค้าแล้วไม่ส่งเงินแต่กลับนำไปใช้เสียเองเป็นเพียงผิดข้อตกลงกัน ซึ่งบริษัทผู้เสียหายจะต้องใช้สิทธิเรียกร้องแก่ผู้ต้องหาในทางแพ่งไม่มีความผิดฐานยกยก

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาเคยเป็นตัวแทนของบริษัทฯ ผู้เสียหาย ต่อมาผู้ต้องหาลาออกจากบริษัทฯ ผู้เสียหายเมื่อประมาณกลางปี ๒๕๕๐ เมื่อประมาณต้นปี ๒๕๕๑ ผู้ต้องหาไปที่บริษัทฯ ผู้เสียหายขอให้นำสินค้าของบริษัทฯ ผู้เสียหายประเภทเครื่องดูดฝุ่นไปขายให้แก่ลูกค้าในนามของบริษัทฯ โดยตกลงรับผลประโยชน์ตอบแทนเป็นค่าคอมมิชชั่นจำนวนร้อยละ ๑๕ ของราคาสินค้าและผู้ต้องหา มีหน้าที่นำเงินที่ขายสินค้าได้ส่งมอบให้แก่บริษัทฯ ผู้เสียหาย ต่อมาเมื่อประมาณเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๑ บริษัทฯ ผู้เสียหายตรวจพบว่า มีสินค้าบางรายการที่ผู้ต้องหานำไปขายแล้วยังไม่ได้นำเงินส่งให้แก่บริษัทฯ ผู้เสียหายเป็นจำนวนเงินทั้งสิ้น ๖๓,๐๖๐ บาท จึงสอบถามผู้ต้องหา ผู้ต้องหาแจ้งว่ายังไม่สามารถเก็บเงินจากลูกค้า บริษัทฯ ผู้เสียหายได้คาดคั้น ในที่สุดเมื่อวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๑ ผู้ต้องหารับว่าได้นำเงินจำนวนดังกล่าวที่รับมาจากลูกค้าไปใช้หมดแล้ว และผู้ต้องหาได้ทำหนังสือรับสภาพหนี้รับจะนำเงินจำนวนดังกล่าวคืนให้แก่บริษัทฯ ผู้เสียหายเป็นงวดๆ งวดแรกกำหนดส่งในวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๑ เป็นเงิน ๑๕,๐๐๐ บาท เมื่อถึงกำหนดนัด ผู้ต้องหาไม่ได้นำเงินไปส่ง บริษัทฯ ผู้เสียหายสอบถามผู้ต้องหาขอผ่อนผัน ในที่สุดบริษัทฯ ผู้เสียหายไม่สามารถติดต่อผู้ต้องหาได้ จึงร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน เมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๑ ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหา

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานยกยก หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ข้อเท็จจริงฟังได้ว่าบริษัทฯ ผู้เสียหาย ได้มอบเครื่องดูดฝุ่นให้ผู้ต้องหาไปขายโดยไม่ได้ทำหลักฐานในการรับเครื่องดูดฝุ่นไปขายไว้ เพียงแต่ผู้ต้องหาต้องนำเงินที่ขายเครื่องดูดฝุ่นมาชำระให้บริษัทผู้เสียหายตามที่ได้ตกลงกันและจะได้รับค่าตอบแทนเป็นเงินร้อยละ ๑๕ ของราคาสินค้าที่ขายได้ กรณีจึงมิใช่ผู้ต้องหาได้รับมอบหมายเครื่องดูดฝุ่นไว้ในฐานะตัวแทนบริษัทผู้เสียหาย แต่เป็นกรณีที่บริษัทผู้เสียหายให้นำไปขาย การที่ผู้ต้องหาไม่ยอมนำเงินค่าเครื่องดูดฝุ่นที่ขายได้ไปชำระให้บริษัทผู้เสียหายเป็นเพียงผิดข้อตกลงกัน ซึ่งบริษัทผู้เสียหายจะต้องใช้สิทธิเรียกร้องแก่ผู้ต้องหาในทางแพ่งต่อไป ไม่เป็นความผิดฐานยักยอก ซักขาดไม่พ้อง ผู้ต้องหาฐานยักยอก ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๒

พยานหลักฐานในสำนวนไม่สอดคล้องกับคำให้การของพยานในที่เกิดเหตุ ทำให้
คำให้การของพยานมีน้ำหนักน้อยไม่เพียงพอพิสูจน์ความผิดของผู้ต้องหา

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๔๙๓/๒๕๕๒

ป.อาญา พยายาม (ม.๘๐)

ตัวการ (ม.๘๓)

ห่วงวงเหี่ยว กักขัง (ม.๓๑๐)

กรรโชก (ม.๓๓๓)

ป.วิ.อาญา พยานหลักฐาน (ม.๒๒๖)

คดีมีพยานรู้เห็นเหตุการณ์ในขณะเกิดเหตุคือ ผู้เสียหายที่ ๑ ผู้เสียหายที่ ๒ และนางสาว ว. แต่เมื่อผู้เสียหายทั้งสองและนางสาว ว. ไปดูภาพถ่ายคนร้าย ผู้เสียหายที่ ๑ ชี้ภาพถ่ายคนร้าย ๒ คนคือ ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ และนางสาว ว. ชี้ภาพถ่ายคนร้ายเพียงคนเดียวคือผู้ต้องหาที่ ๑ ส่วนผู้เสียหายที่ ๒ ไม่ยอมชี้ภาพถ่ายคนร้ายโดยอ้างว่าจำคนร้ายไม่ได้ ต่อมาพนักงานสอบสวนนำภาพถ่ายคนร้ายจำนวน ๖-๘ ภาพซึ่งมีภาพถ่ายของผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ รวมอยู่ด้วยมาให้ผู้เสียหายที่ ๑ และนางสาว ว. ตรวจอีกครั้ง ปรากฏว่าผู้เสียหายที่ ๑ ไม่ชี้ยืนยันภาพถ่ายคนร้าย ส่วนนางสาว ว. ชี้ยืนยันภาพถ่ายคนร้าย ๒ คนคือผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ พนักงานสอบสวนจึงจัดให้นางสาว ว. ทำการชี้ตัวผู้ต้องหาที่ ๒ แต่นางสาว ว. กลับไม่ชี้ตัวโดยอ้างว่าจำผู้ต้องหาที่ ๒ ไม่ได้ การชี้ยืนยันภาพถ่ายคนร้ายของผู้เสียหายที่ ๑ และนางสาว ว. จึงมีความสับสนและไม่สอดคล้องต้องกันแสดงให้เห็นว่าการเห็นและการจดจำคนร้ายของพยานทั้งสองไม่มีความแน่นอนรับฟังเป็นอย่างหนึ่งอย่างใดไม่ได้ ประกอบกับพนักงานสอบสวนไม่ได้ถ่ายภาพขณะนางสาว ว. ชี้ยืนยันภาพถ่ายของผู้ต้องหาที่ ๑ และไม่สามารถส่งภาพถ่ายของผู้ต้องหาที่ ๑ ที่นางสาว ว. ชี้ว่าเป็นคนร้ายมาเปรียบเทียบกับภาพถ่ายของผู้ต้องหาที่ ๑ ที่ผู้บังคับบัญชาผู้ต้องหาที่ ๑ รับรองไว้ว่าเป็นภาพของบุคคลเดียวกันหรือไม่

แม้คำให้การของผู้เสียหายที่ ๑ และที่ ๒ กับนางสาว ว. จะมีรายละเอียดลำดับเหตุการณ์และขั้นตอนในการกระทำผิดของคนร้ายโดยละเอียดก็ตาม แต่เมื่อพยานหลักฐานที่ปรากฏในสำนวนไม่สอดคล้องกับคำให้การของพยานทั้งสามซึ่งอยู่ในที่เกิดเหตุ จึงทำให้คำให้การของพยานทั้งสามมีน้ำหนักน้อยไม่เพียงพอพิสูจน์ความผิดของผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ในคืนเกิดเหตุได้มีชายวัยรุ่นติดต่อบุคคลชื่อ ย่า แก้ว ใจ ยี่ห่อนอดัส (ยาเสพติดให้โทษประเภท ๓) จำนวน ๓ ลัง เป็นเงิน ๕๒,๘๐๐ บาท จากผู้เสียหายที่ ๑ หลังจากนั้นผู้เสียหายที่ ๑ และผู้เสียหายที่ ๒ ได้นำยาแก้ไอดังกล่าวส่งมอบให้ชายวัยรุ่นดังกล่าวที่บริเวณใต้สะพานข้ามแยกคลองตัน เมื่อรับมอบเงินที่ซื้อยาแก้ไอแล้ว ขณะที่ผู้เสียหายที่ ๑ นั่งนับเงินอยู่ที่นั่งตอนหลังของรถขณะนั้นรถจอดอยู่ ส่วนผู้เสียหายที่ ๒ นั่งอยู่ที่นั่งด้านคนขับ ได้มีคนร้าย ๔ คนเดินมาที่รถของผู้เสียหายที่ ๒ แล้วบังคับให้ผู้เสียหายที่ ๒ ไปนั่งรวมกับผู้เสียหายที่ ๑ ที่นั่งตอนหลังของรถ โดยคนร้าย ๒ คนนั่งประกบอยู่ จากนั้นคนร้าย ๑ คนขึ้นไปนั่งขับรถโดยอีกคนหนึ่งนั่งอยู่เบาะหน้าแล้วขับรถออกไปจากที่เกิดเหตุไปที่ปั้มน้ำมันข้างห้างโลตัสใกล้ทางด่วนรามอินทรา-เอกมัย แล้วชายที่ขับรถได้บังคับให้ผู้เสียหายที่ ๑ โทรศัพท์ติดต่อนางสาว ว. คนรักของผู้เสียหายที่ ๒ ให้โอนเงินมาไถ่ตัวผู้เสียหายทั้งสองเป็นเงิน ๓๐,๐๐๐ บาท หลังจากนั้นคนร้ายได้เปลี่ยนรถโดยคนร้ายได้นำผู้เสียหายทั้งสองมานั่งรถของคนร้าย ต่อมาขณะที่นางสาว ว. นาย จ. พี่ชายผู้เสียหายที่ ๒ กับเพื่อนอีกคนหนึ่งซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจไปยังจุดนัดหมายเพื่อไถ่ตัวผู้เสียหายทั้งสองจากคนร้าย เมื่อถึงจุดนัดหมาย นางสาว ว. ได้ลงจากรถเดินตรงไปยังรถของคนร้าย โดยคนร้ายได้เปิดกระจกรถและกวักมือเรียกให้ไปหา เมื่อนางสาว ว. เดินไปถึงรถ คนร้ายไถ่ตัวได้ขับรถหลบหนี แต่เพื่อนของนาย จ. ขับรถขวางหน้าไว้ ได้มีการเจรจากันโดยคนร้ายอ้างว่าเป็นตำรวจกองปราบปราม ในที่สุดคนร้ายยอมปล่อยผู้เสียหายทั้งสองแล้วคนร้ายทั้งหมดได้ขับรถจากไปโดยไม่ได้เงินค่าไถ่ หลังจากนั้นผู้เสียหายทั้งสองและนางสาว ว. ไปดูภาพถ่ายคนร้ายที่กองบังคับการตำรวจปราบปราม ผู้เสียหายที่ ๑ และนางสาว ว. ถ่ายภาพคนร้ายได้ถูกต้อง ๒ คน คือผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ส่วนผู้เสียหายที่ ๒ จำคนร้ายไม่ได้ ต่อมาพนักงานสอบสวนได้

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

นำภาพถ่ายคนร้าย ๘ ภาพ มีภาพของผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ รวมอยู่ด้วย ปรากฏว่านางสาว ว. ยืนยันยืนยันชี้ภาพคนร้ายคือผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ได้ถูกต้อง ส่วนผู้เสียหายที่ ๑ ไม่ยืนยันชี้ตัวคนร้าย พนักงานสอบสวนจึงจัดให้นางสาว ว. ทำการชี้ตัวผู้ต้องหาที่ ๒ แต่นางสาว ว. กลับไม่ชี้ตัวโดยอ้างว่าจำผู้ต้องหาที่ ๒ ไม่ได้

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ มีความผิดฐานร่วมกันหน่วงเหนี่ยว หรือกักขัง หรือกระทำความผิดด้วยประการใดให้ผู้อื่นปราศจากเสรีภาพในร่างกาย และพยายามกระทำความผิดหรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีมีพยานรู้เห็นเหตุการณ์ในขณะเกิดเหตุคือ ผู้เสียหายที่ ๑ ผู้เสียหายที่ ๒ และนางสาว ว. โดยผู้เสียหายที่ ๑ และที่ ๒ ให้การว่าขณะที่พยานทั้งสองกำลังนั่งนับเงินที่ได้จากการขายยาแก้ไอ ยี่ห้อฮอนดัส (ยาเสพติดให้โทษประเภท ๓) อยู่ภายในรถ ได้มีคนร้าย ๔ คน เดินมาที่รถบังคับให้พยานทั้งสองไปนั่งที่เบาะหลังของรถ จากนั้นคนร้ายทั้งสองได้นั่งประกบพยานทั้งสองและขับรถออกไปจากที่เกิดเหตุ และบังคับให้ผู้เสียหายที่ ๑ โทรศัพท์ติดต่อนางสาว ว. ซึ่งเป็นคนรักของผู้เสียหายที่ ๒ ให้นำเงินจำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท มาไถ่ตัวพยานทั้งสอง เมื่อนางสาว ว. กับพวกนำเงินมาไถ่ตัวพยานทั้งสอง ยังจุดนัดหมาย ระหว่างที่นางสาว ว. เดินไปถึงรถปรากฏว่าคนร้ายได้ไหว่ตัวขับรถหลบหนี แต่พวกของนางสาว ว. ขับรถขวางไว้และมีการเจรจากัน โดยคนร้ายอ้างว่าเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปราม ในที่สุดคนร้ายยอมปล่อยตัวพยานทั้งสองโดยไม่ได้เงินค่าไถ่ แต่เมื่อผู้เสียหายทั้งสองและนางสาว ว. ไปดูภาพถ่ายคนร้ายที่กองบังคับการตำรวจกองปราบปราม ผู้เสียหายที่ ๑ ชี้ภาพถ่ายคนร้าย ๒ คน คือผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ และนางสาว ว. ชี้ภาพถ่ายคนร้ายเพียงคนเดียวคือ ผู้ต้องหาที่ ๑ ส่วนผู้เสียหายที่ ๒ ไม่ยอมชี้ภาพถ่ายคนร้ายโดยอ้างว่าจำคนร้ายไม่ได้ ต่อมาพนักงานสอบสวนนำภาพถ่ายคนร้ายจำนวน ๖-๘ ภาพ ซึ่งมีภาพของผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ รวมอยู่ด้วยมาให้ผู้เสียหายที่ ๑ และนางสาว ว. ตรวจอีกครั้ง ปรากฏว่าผู้เสียหายที่ ๑ ไม่ยืนยันภาพถ่ายคนร้าย ส่วนนางสาว ว. ยืนยันภาพถ่ายคน ๒ คน คือผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ พนักงานสอบสวนจึงจัดให้นางสาว ว. ทำการชี้ตัวผู้ต้องหาที่ ๒ แต่นางสาว ว. กลับไม่ชี้ตัว โดยอ้างว่าจำผู้ต้องหาที่ ๒ ไม่ได้ การยืนยันภาพถ่ายคนร้ายของ

ผู้ต้องหาที่ ๑ และนางสาว ว. จึงมีความสับสนและไม่สอดคล้องต้องกันแสดงให้เห็นว่าการเห็น และการจดจำคนร้ายของพยานทั้งสองไม่มีความแน่นอนรับฟังเป็นอย่างหนึ่งอย่างใดไม่ได้ ประกอบกับพนักงานสอบสวนไม่ได้ถ่ายภาพขณะนางสาว ว. ซ้ำยืนยันภาพถ่ายของผู้ต้องหาที่ ๑ และไม่สามารถส่งภาพถ่ายของผู้ต้องหาที่ ๑ ที่นางสาว ว. ว่าเป็นคนร้ายมาเปรียบเทียบกับ ภาพถ่ายของผู้ต้องหาที่ ๑ ที่ผู้บังคับบัญชาผู้ต้องหาที่ ๑ รับรองไว้ว่าเป็นภาพของบุคคล เดียวกันหรือไม่ แม้คำให้การของผู้เสียหายที่ ๑ และที่ ๒ กับนางสาว ว. จะมีรายละเอียดลำดับ เหตุการณ์และขั้นตอนในการกระทำผิดของคนร้ายโดยละเอียดก็ตาม แต่เมื่อพยานหลักฐานที่ ปรากฏในสำนวนไม่สอดคล้องกับคำให้การของพยานทั้งสามซึ่งอยู่ในที่เกิดเหตุ จึงทำให้ คำให้การของพยานทั้งสามมีน้ำหนักน้อยไม่เพียงพอพิสูจน์ความผิดของผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ คดีมีพยานหลักฐานไม่พอพ้อง จึงชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ฐานร่วมกัน หน่วงเหนี่ยวหรือกักขัง หรือกระทำความผิดด้วยการใดให้ผู้อื่นปราศจากเสรีภาพในร่างกาย และ พยายามกรรโชก ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๑๐, ๓๓๓, ๘๐, ๘๓

ยืนอยู่ตรงพื้นทางขึ้นบันได ยังไม่ผิบบุกรุก

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๕๐๑/๒๕๕๒

ป.อาญา บุกรุก (ม.๓๖๒, ๓๖๔, ๓๖๕(๒), ๘๓)

ผู้ต้องหาที่ ๑ เกิดความโมโหวิ่งเข้าไปในอาคารตรงบริเวณทางเข้าอาคารเพื่อหาเรื่องชนวิวาทและทำร้ายผู้เสียหายในเคสสถานของผู้เสียหาย จะถือว่าเป็นการรบกวนการครอบครองอสังหาริมทรัพย์ของผู้เสียหายโดยปกติสุขยังไม่ได้ ทั้งบริเวณที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ยืนได้เถียงกับผู้เสียหายเป็นพื้นทางขึ้นบันไดหน้าร้านค้าซึ่งให้บุคคลทั่วไปเข้าไปซื้อสินค้าถือว่าเป็นสาธารณสถาน ซึ่งประชาชนทั่วไปรวมทั้งผู้ต้องหาที่ ๑ มีความชอบธรรมจะเข้าไปได้ จึงไม่ผิบบุกรุก

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ก่อนเกิดเหตุคดีนี้ผู้เสียหายกับผู้ต้องหาที่ ๑ มีเรื่องโกรธเคืองกันเกี่ยวกับเรื่องที่คุณผู้เสียหายก่อสร้างอาคารสูง ๗ ชั้น ในที่ดินตรงข้ามบ้านผู้ต้องหาที่ ๑ ทำให้มีเศษวัสดุตกหล่นลงในบริเวณบ้านของผู้ต้องหาที่ ๑ และจอดรถขวางทางเข้าออกบ้านผู้ต้องหาที่ ๑ จนมีเรื่องร้องเรียนและโต้เถียงกันอยู่เป็นประจำ วันก่อนเกิดเหตุผู้เสียหายขับรถออกจากอาคารผ่านผู้ต้องหาที่ ๑ ที่กำลังรดน้ำต้นไม้อยู่หน้าบ้าน ผู้ต้องหาที่ ๑ อ้างว่าผู้เสียหายไซ้กระजरถลงแล้วด่าผู้ต้องหาที่ ๑ ว่า “ไอ้สัตว์” แล้วขับรถหนีไป ซึ่งผู้เสียหายให้การรับว่าในวันดังกล่าวขับรถผ่านผู้ต้องหาที่ ๑ จริงแต่เพียงจ้องหน้ากัน ไม่ได้ด่าหรือโต้เถียงกัน ต่อมาตามวันเวลาเกิดเหตุผู้ต้องหาที่ ๑ เห็นผู้เสียหายยืนอยู่บริเวณหน้าอาคาร จึงไปสอบถามเรื่องที่ถูกรบกวนแล้วเกิดการโต้เถียงกันอีก นาง ส. ภรรยาของผู้ต้องหาที่ ๑ จึงเดินตามมาเพื่อพาผู้ต้องหาที่ ๑ กลับไปผู้เสียหายและนาง ล. คนทำความสะอาดอาคาร ยืนยันว่าผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ซึ่งมีบ้านอยู่ตรงกันข้ามเข้ามาด่าว่าผู้เสียหายและแย้งไม่กวาดจากมีนาง ล. แต่นาง ล. ไม่ยอมปลงยอมเนื่องจากเกรงว่าจะใช้ทำร้ายผู้เสียหาย ผู้ต้องหาที่ ๑ จึงด่านาง ล. แล้วผู้ต้องหาทั้งสองวิ่งกรูกันเข้าไปภายในอาคาร แต่นาง ล. กับคนอื่นๆ ที่อาศัยอยู่ในอาคารเข้าขัดขวาง ผู้ต้องหาทั้งสองไม่สามารถทำร้ายผู้เสียหายได้จึงพากันกลับไป ลักครุผู้ต้องหาที่ ๑ นำกล้องมาถ่ายรูปบริเวณที่เกิดเหตุแล้วยังด่าว่าอีก

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาทั้งสองมีความผิดฐานร่วมกันบุกรุก
เคหสถาน หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ก่อนที่ผู้ต้องหาที่ ๑ และนาง ส. ภรรยาของผู้ต้องหาที่ ๑ จะเข้าไปในอาคารของผู้เสียหาย ผู้ต้องหาที่ ๑ และนาง ส. ได้มาที่หน้าอาคารของผู้เสียหายเพื่อสอบถามเรื่องผู้ต้องหาที่ ๑ ถูกผู้เสียหายด่าเมื่อวันก่อนและเกิดการโต้เถียงกันขึ้นผู้ต้องหาที่ ๑ เกิดความโมโหจึงวิ่งเข้าไปในอาคารบริเวณพื้นทางขึ้นอาคารเพื่อทำร้ายผู้เสียหายซึ่งยืนอยู่บนบันไดทางขึ้นอาคารชั้นที่สอง โดยนาง ส. ได้ตามเข้าไปเพื่อกันไม่ให้ผู้ต้องหาที่ ๑ ทำร้ายผู้เสียหาย หลังจากโต้เถียงกันสักครู่ผู้ต้องหาที่ ๑ และนาง ส. ก็พากันเดินกลับไป การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑ จึงเป็นการหาเรื่องชวนวิวาทและจะทำร้ายผู้เสียหายในเคหสถานที่อยู่อาศัยของผู้เสียหายเท่านั้น จะถือว่าเป็นการรบกวนการครอบครองอสังหาริมทรัพย์ของผู้เสียหายโดยปกติสุขยังไม่ได้ ไม่เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๖๒ แต่การที่ผู้ต้องหาที่ ๑ จะเข้าไปทำร้ายผู้เสียหายในเคหสถานของผู้เสียหาย แม้เป็นเหตุหนึ่งที่แสดงถึงความไม่มีเหตุอันสมควรที่จะเข้าไปในเคหสถานของผู้เสียหายก็ตาม แต่เนื่องจากปรากฏข้อเท็จจริงว่าบริเวณที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ยืนโต้เถียงกับผู้เสียหายเป็นพื้นทางขึ้นบันไดหน้าร้านค้าซึ่งอยู่ใต้อาคารสำหรับให้บุคคลทั่วไปเข้าไปซื้อสินค้า ถือได้ว่าเป็นสาธารณสถานซึ่งประชาชนรวมทั้งผู้ต้องหาที่ ๑ มีความชอบธรรมที่จะเข้าไปได้ การที่ผู้ต้องหาที่ ๑ เข้าไปในอาคารในส่วนดังกล่าวขณะที่ร้านค้ายังเปิดขายสินค้าอยู่ จึงไม่มีความผิดฐานบุกรุกเคหสถาน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๖๔ ส่วนผู้ต้องหาที่ ๒ ได้ให้การปฏิเสธโดยมีหลักฐานมาแสดงสนับสนุนว่าเชื่อว่าจะไม่ได้มีส่วนรู้เห็นเกี่ยวข้องกับการกระทำผิดตามที่ถูกกล่าวหา ประกอบกับได้ความในชั้นสอบสวนเพิ่มเติมโดยผู้เสียหายกับพยานที่รู้เห็นเหตุการณ์ต่างชี้ตัวยืนยันว่านาง ส. เป็นผู้เข้าไปในอาคารของผู้เสียหายร่วมกับผู้ต้องหาที่ ๑ ไม่ใช่ผู้ต้องหาที่ ๒ ดังที่ให้การต่อพนักงานสอบสวนไว้ในครั้งแรก คดีมีพยานหลักฐานไม่พอฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ตามข้อกล่าวหา ชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ฐานร่วมกันบุกรุกเคหสถานตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๖๒, ๓๖๔, ๓๖๕ (๒), ๔๓

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

เรียกรับเงินไปเลี้ยงลูกน้อง ไม่ใช่เป็นการตอบแทนในการจงใจเจ้าพนักงาน ไม่ผิด

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๕๐๒/๒๕๕๒

ป.อาญา เรียกทรัพย์สิน ในการจงใจเจ้าพนักงาน (ม.๑๔๓)

ผู้ต้องหาเป็นลูกจ้างประจำตำแหน่งพนักงานเทศกิจ มิใช่เจ้าพนักงานตามกฎหมายเรียกรับเงินจากผู้เสียหายโดยแต่งกายชุดเครื่องแบบเทศกิจ ย่อมทำให้ผู้เสียหายเข้าใจว่าผู้ต้องหาเป็นเจ้าพนักงานซึ่งอาจจับกุมผู้เสียหายกรณีตั้งสิ่งของกีดขวางทางสาธารณะ เมื่อผู้ต้องหาเรียกรับเงินจากผู้เสียหายเป็นค่าตั้งตู้ปลาบนทางเท้า ค่าติดตั้งเสาแดงเสริมมงคลบนทางเท้า และค่าใช้จ่ายในการติดตั้งป้ายชื่อร้าน เป็นค่าตอบแทนในการจงใจเจ้าพนักงานให้กระทำการหรือไม่กระทำการในหน้าที่อันเป็นคุณหรือเป็นโทษแก่ผู้เสียหายย่อมเป็นความผิด แต่เรียกรับเงินไปเลี้ยงลูกน้อง ไม่ใช่เป็นการตอบแทนในการจงใจเจ้าพนักงาน ไม่ผิด

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ขณะเกิดเหตุผู้เสียหายเปิดกิจการร้านอาหารได้มีผู้ต้องหาซึ่งเป็นลูกจ้างประจำของสำนักงานเขตบางรัก ตำแหน่งพนักงานเทศกิจ เรียกรับเงินจากผู้เสียหายรวม ๕ ครั้ง กล่าวคือ ครั้งที่ ๑ ผู้ต้องหาได้เรียกและรับเงินจากมารดาของผู้เสียหายจำนวน ๒,๐๐๐ บาท โดยอ้างว่าเป็นค่าตั้งตู้ปลาบนทางเท้ารายเดือน ครั้งที่ ๒ ผู้ต้องหาได้เรียกและรับเงินจากมารดาของผู้เสียหาย จำนวน ๑๐,๐๐๐ บาท โดยอ้างว่าเป็นค่าตั้งเสาแดงบนทางเท้าข้างร้านซึ่งผู้เสียหายได้ตั้งเพื่อเป็นสิริมงคล ครั้งที่ ๓ ผู้ต้องหาได้เรียกและรับเงินจากผู้เสียหายจำนวน ๔,๔๐๐ บาท โดยขอว่าจะนำไปเลี้ยงลูกน้อง ครั้งที่ ๔ ผู้ต้องหาได้มาเรียกและรับเงินจากผู้เสียหาย จำนวน ๒,๐๐๐ บาท อ้างว่าเป็นค่าตั้งตู้ปลาบนทางเท้ารายเดือน ครั้งที่ ๕ ผู้ต้องหาได้มาเรียกและรับเงินจากผู้เสียหายจำนวน ๔๐,๐๐๐ บาท อ้างว่าเป็นค่าใช้จ่ายในการติดตั้งป้ายชื่อร้าน ซึ่งครั้งนี้ผู้เสียหายได้นำเรื่องดังกล่าวปรึกษากับเจ้าหน้าที่ตำรวจและได้ร่วมกันวางแผนจับกุมผู้ต้องหา โดยเตรียมธนบัตร จำนวน ๔๐,๐๐๐ บาทที่จะจ่ายให้กับผู้ต้องหาไปถ่ายสำเนาแล้วลงบันทึกประจำวันไว้เป็นหลักฐานแล้วผู้เสียหาย

ได้โทรศัพท์นัดหมายผู้ต้องหาให้มารับเงินที่ร้านของผู้เสียหายโดยได้บันทึกการสนทนาในโทรศัพท์ดังกล่าวไว้จนกระทั่งเวลาประมาณ ๒๑.๐๐ น. ของวันเดียวกันผู้ต้องหาได้เดินทางมาที่ร้านของผู้เสียหาย และเจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งซุ่มสังเกตการณ์อยู่จึงร่วมกันจับกุมผู้ต้องหาพร้อมยึดเงินจำนวน ๘๐,๐๐๐ บาท ดังกล่าวเป็นของกลาง และผู้เสียหายมอบเทปบันทึกการสนทนาพร้อมหลักฐานใบรายการถอนเงินจากตู้ถอนเงินอัตโนมัติธนาคารกรุงศรีอยุธยา จำกัด (มหาชน) เป็นของกลางนำส่งพนักงานสอบสวน

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐาน เรียก รับ หรือยอมจะรับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดสำหรับตนเองหรือผู้อื่น เป็นการตอบแทนในการที่จะจูงใจหรือได้จูงใจเจ้าพนักงานโดยทุจริตหรือผิดกฎหมายหรือโดยอิทธิพลของตนให้กระทำการหรือไม่กระทำการในหน้าที่อันเป็นคุณหรือเป็นโทษแก่บุคคลใด หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ขณะเกิดเหตุผู้ต้องหาเป็นเพียงลูกจ้างประจำของสำนักงานเขตบางรัก ตำแหน่งพนักงานเทคนิค ไม่ใช่ข้าราชการกรุงเทพมหานครหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครมีคำสั่งแต่งตั้งตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๘ และพระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. ๒๕๓๕ ผู้ต้องหาจึงหาใช่เจ้าพนักงานตามกฎหมายไม่ การที่ผู้เสียหาย ได้ซื้อร้านอาหารจากผู้อื่นและเปิดกิจการเป็นของตนโดยเปลี่ยนชื่อใหม่แล้วผู้ต้องหาได้เรียกร้องเอาเงินจากผู้เสียหายและมารดาของผู้เสียหาย รวม ๕ ครั้ง ครั้งที่ ๑ เมื่อวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๔๘ จำนวน ๒,๐๐๐ บาท โดยอ้างว่าเป็นค่าตั้งตู้ปลาบนทางเท้า ครั้งที่ ๒ เมื่อประมาณกลางเดือนมิถุนายน ๒๕๔๘ จำนวน ๑๐,๐๐๐ บาท โดยอ้างว่าจะนำไปให้ผู้ใหญ่เป็นค่าติดตั้งเสาแดงเพื่อเสริมสิริมงคลบนทางเท้าข้างร้าน ครั้งที่ ๓ เมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๔๘ จำนวน ๔,๔๐๐ บาท โดยอ้างว่าจะนำไปเลี้ยงลูกน้อง ครั้งที่ ๔ เมื่อวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๔๘ จำนวน ๒,๐๐๐ บาท เป็นค่าตั้งตู้ปลาบนทางเท้าเป็นรายเดือน และครั้งที่ ๕ เมื่อวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๔๘ จำนวน ๘๐,๐๐๐ บาท โดยอ้างว่าจะนำไปให้ฝ่ายโยธา ๕๐,๐๐๐ บาท และให้ฝ่ายเทคนิค ๓๐,๐๐๐ บาท เป็นค่าใช้จ่ายในการติดตั้งป้ายชื่อร้าน เมื่อได้ความว่าในการเรียกร้องเงินดังกล่าวผู้ต้องหาได้แต่งกายชุดเครื่องแบบเทคนิค

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

ตามพฤติการณ์ย่อมทำให้ผู้เสียหายและมารดาเข้าใจได้ว่าผู้ต้องหาเป็นเจ้าพนักงานผู้มีตำแหน่งหน้าที่รับผิดชอบในเรื่องดังกล่าวของสำนักงานเขตบางรัก ซึ่งอาจจับกุมผู้เสียหายดำเนินคดีกรณีตั้งสิ่งของบนทางเท้ากีดขวางทางสาธารณะและอาจไม่อนุญาตให้ผู้เสียหายติดตั้งป้ายชื่อร้านใหม่ ผู้เสียหายและมารดา จึงยินยอมจ่ายเงินให้แก่ผู้ต้องหาไปเพื่อเป็นการตอบแทนในการที่ผู้ต้องหาจะแจ้งเจ้าพนักงานให้กระทำการหรือไม่กระทำการในหน้าที่อันเป็นคุณหรือเป็นโทษแก่ผู้เสียหาย แม้ในการเรียกรับเงิน ครั้งที่ ๕ ที่ผู้ต้องหาอ้างว่าจะนำไปให้เจ้าพนักงานเพื่อช่วยเหลือให้ผู้เสียหายสามารถติดตั้งป้ายชื่อร้านใหม่ได้ ผู้เสียหายจะไม่หลงเชื่อคำกล่าวอ้างของผู้ต้องหาและไม่มีเจตนาจะมอบเงินให้แก่ผู้ต้องหาโดยได้ไปแจ้งความแล้วนำเงินที่จะมอบให้มาหลอกให้ผู้ต้องหารับไว้เป็นหลักฐานในการจับกุมก็ตาม การกระทำของผู้ต้องหาในส่วนของการเรียกรับเงินการตั้งตู้ปลาเมื่อวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๔๘ และวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๔๘ การตั้งเสาแดงเมื่อประมาณกลางเดือนมิถุนายน ๒๕๔๘ และการติดตั้งป้ายชื่อร้านเมื่อวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๔๘ ก็ครบองค์ประกอบความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๓ แล้วและเป็นการกระทำความผิดต่างกรรมต่างวาระกัน ส่วนกรณีการเรียกรับเงินเมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๔๘ เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่าผู้ต้องหาจะนำเงินที่ได้จากผู้เสียหายไปเลี้ยงลูกน้อง ไม่ได้นำไปแจ้งเจ้าพนักงานให้กระทำการหรือไม่กระทำการในหน้าที่อันเป็นคุณหรือเป็นโทษแก่ผู้เสียหาย การกระทำของผู้ต้องหาจึงขาดองค์ประกอบความผิด ไม่เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๓ ซึ่งขาดให้ฟ้องผู้ต้องหา ฐาน เรียก รับหรือยอมจะรับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดสำหรับตนเองหรือผู้อื่น เป็นการตอบแทนในการที่จะแจ้งหรือได้แจ้งเจ้าพนักงานโดยวิธีอันทุจริตหรือผิดกฎหมายหรือโดยอิทธิพลของตนให้กระทำการหรือไม่กระทำการในหน้าที่อันเป็นคุณหรือเป็นโทษแก่บุคคลใด (สำหรับการกระทำเมื่อวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๔๘, เมื่อประมาณกลางเดือนมิถุนายน ๒๕๔๘, เมื่อวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๔๘ และเมื่อวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๔๘ รวม ๔ กรรม) ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๓, ๙๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔ และชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาตามฐานความผิดดังกล่าว (สำหรับการกระทำเมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๔๘) ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๓ ธนบัตรของกลางผู้เสียหายรับคืนไปแล้ว ส่วนเทพคาสเซียและใบบันทึกรายการถอนเงินของกลางให้แจ้งพนักงานสอบสวนจัดการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๘๕

ซื้อรถของกลางไว้โดยสุจริตโดยไม่รู้ว่าเป็นรถที่ถูกนำเข้ามาในราชอาณาจักร โดยหลีกเลี่ยงภาษีศุลกากร หลักฐานไม่พอฟ้อง

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๕๑๑/๒๕๕๒

พ.ร.บ. ศุลกากรฯ (ม.๒๗/ทวี)

แม้ขณะเกิดเหตุรถของกลางจะอยู่ในความครอบครองของผู้ต้องหา พบมีการเปลี่ยนสีรถจากสีเดิมเป็นสีเหลือง มีการตัดชิ้นส่วนตัวถังรถเดิมออกแล้วนำชิ้นส่วนตัวถังรถคันอื่นมาเชื่อมต่อแทน มีการเปลี่ยนเลขหมายประจำเครื่องยนต์ และไม่ได้รับอนุญาตให้นำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งจากการตรวจสอบและพิสูจน์ยืนยันได้ว่ารถของกลางเป็นรถที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงภาษีศุลกากรก็ตาม แต่ผู้ต้องหาได้ซื้อรถของกลางมาในราคาท้องตลาด มีการตรวจสภาพรถและโอนกรรมสิทธิ์ต่อนายทะเบียนการขนส่งทางบกโดยถูกต้อง ผู้ต้องหาใช้รถของกลางขับไปตามปกติและโดยเปิดเผย ไม่ได้ซุกซ่อนหรือนำหลบหนีไปไหน เมื่อเจ้าพนักงานตำรวจขอตรวจสอบหลักฐานการใช้รถผู้ต้องหาไม่ได้หลบหนีและนำเอกสารมาแสดงให้ตรวจสอบโดยดี อีกทั้งคดีไม่ปรากฏพยานหลักฐานใดให้ฟังได้ว่าผู้ต้องหามีส่วนเกี่ยวข้องในการเปลี่ยนแปลงแก้ไขสีรถ ชิ้นส่วนตัวถังรถและเลขหมายประจำเครื่องยนต์ หรือรู้เห็นในการนำรถของกลางเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงภาษี รูปคดีจึงมีเหตุอันควรน่าเชื่อว่าผู้ต้องหาได้ซื้อรถของกลางไว้โดยสุจริต ไม่รู้ว่าเป็นรถที่ถูกนำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงภาษีศุลกากร

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๒

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ก่อนเกิดเหตุร้อยตำรวจเอก อ. ผู้กล่าวหา ได้รับแจ้งจากสายลับว่า มีผู้นำรถยนต์ที่มีแหล่งกำเนิดจากต่างประเทศมาจอดไว้บริเวณที่เกิดเหตุ ผู้กล่าวหาไปกับพวกจึงเดินทางไปที่เกิดเหตุพบรถยนต์ยี่ห้อปอร์เช่ ซึ่งเป็นรถที่หลบหนีภาษีศุลกากรจอดที่บริเวณริมถนนสาธุประดิษฐ์ ๓๔ ผู้กล่าวหาได้แสดงตัวเป็นเจ้าพนักงานขอทำการตรวจสอบรถยนต์

คันดังกล่าวโดยมีผู้ต้องหาแสดงตนเป็นเจ้าของรถ จากการตรวจสอบปรากฏว่าเป็นรถยนต์ยี่ห้อ
ปอร์เช่ รุ่น ๙๑๑ สีเหลืองติดแผ่นป้ายทะเบียน ๗ฐ-๙๑๑๑ กรุงเทพมหานคร หมายเลข
ประจำตัวถังรถ ๓๐๕๔๙๒ หมายเลขเครื่องยนต์ ๙๑๒๐๓/๑ เป็นรถยนต์แหล่งกำเนิดจาก
ต่างประเทศ ผู้กล่าวหา จึงขอตรวจสอบหลักฐานการซื้อขาย การนำเข้าหลักฐานการชำระภาษี
อากร ผู้ต้องหาได้นำหลักฐานการจดทะเบียนรถมาแสดง แต่จากการตรวจสอบเบื้องต้นพบว่า
มีการติดต่อแก้ไขเปลี่ยนแปลงหมายเลขตัวถังรถ มิใช่รถยนต์คันเดียวกันกับรถที่จดทะเบียนไว้
กับกรมการขนส่งทางบก ผู้กล่าวหาจึงนำรถยนต์คันดังกล่าวไปตรวจที่กองพิสูจน์หลักฐาน
ผลการตรวจพิสูจน์พบการชุดลบแก้ไขที่บริเวณเลขหมายประจำตัวถังของรถยนต์ โดยตรวจ
พบว่า ได้มีการตัดชิ้นส่วนตัวรถส่วนที่มีเลขหมายประจำตัวถังเดิมออกแล้วนำชิ้นส่วนตัวถังรถ
คันอื่น ซึ่งมีเลขหมายประจำตัวถังที่ปรากฏมาเชื่อมต่อแทนจึงไม่อาจตรวจพิสูจน์ได้ว่าเลขหมายเดิม
เป็นเลขอะไร และเลขหมาย ๓๐๕๔๙๒ ที่ปรากฏไม่ใช่เลขหมายประจำตัวถังเดิมของ
รถยนต์ของกลางคันนี้ ผู้กล่าวหาจึงร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนกล่าวหาว่าผู้ต้องหากระทำผิด
ตามข้อกล่าวหา

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานซื้อ หรือรับไว้ด้วยประการ
ใด ๆ ซึ่งของอันตนรู้ว่านำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงอากร ข้อห้าม ข้อจำกัด หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า พยานหลักฐานรับฟังได้ว่ารถยนต์ปอร์เช่ของกลาง
จดทะเบียนครั้งแรกเมื่อวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๐๙ ได้รับหมายเลขทะเบียน ๑ก-๒๙๒๒
กรุงเทพมหานคร เลขหมายประจำตัวถัง ๓๐๕๔๙๒ เลขหมายประจำเครื่องยนต์ ๙๐๙๓/๔๐
มีนาย บ. เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ หลังจากนั้นได้มีการโอนกรรมสิทธิ์รถของกลางไปยังบุคคลอื่น
อีกหลายทอด จนกระทั่งวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๔๕ ผู้ต้องหาได้ซื้อรถของกลางจากนาย พ. ใน
ราคา ๘๐๐,๐๐๐ บาท โดยขณะนั้นรถของกลางได้มีการเปลี่ยนสีรถจากเดิมสีแดงเป็นสีเหลือง
เปลี่ยนหมายเลขทะเบียนรถเป็นหมายเลขทะเบียน ๗ฐ-๙๑๑๑ กรุงเทพมหานคร และเปลี่ยน
เลขหมายประจำเครื่องยนต์เป็นหมายเลข ๙๑๒๐๓/๑ ต่อมาตามวันเวลาเกิดเหตุเจ้าหน้าที่
ตำรวจได้รับแจ้งจากสายลับว่ามีผู้ขับรถของกลางซึ่งหลีกเลี่ยงภาษีศุลกากรไปจอดไว้ริมถนนที่
เกิดเหตุ จึงเดินทางไปตรวจสอบพบผู้ต้องหาแสดงตัวเป็นเจ้าของรถ จากการตรวจสอบและ

ตรวจพิสูจน์ในเวลาต่อมาพบว่ารถของกลางมีการตัดชิ้นส่วนตัวถังรถที่มีเลขหมายประจำตัวถังเดิมออกแล้วนำชิ้นส่วนตัวถังของรถคันอื่นที่มีเลขหมายประจำตัวถัง ๓๐๕๔๙๒ มาเชื่อมต่อแทนและไม่สามารถตรวจสอบได้ว่าเลขหมายประจำตัวถังรถของกลางที่แท้จริงเป็นเลขหมายใด แต่ไม่ใช่เลขหมาย ๓๐๕๔๙๒ พบรถของกลางมีการเปลี่ยนแปลงสีรถใหม่เป็นสีเหลือง และรถของกลางไม่ได้รับอนุญาตให้นำเข้ามาในราชอาณาจักร กรณีมีเหตุน่าเชื่อว่ารถของกลางเป็นรถที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงภาษีศุลกากร เห็นว่า แม้ขณะเกิดเหตุรถของกลางจะอยู่ในความครอบครองของผู้ต้องหา พบมีการเปลี่ยนสีรถจากสีเดิมเป็นสีเหลือง มีการตัดชิ้นส่วนตัวถังรถเดิมออกแล้วนำชิ้นส่วนตัวถังรถคันอื่นมาเชื่อมต่อแทน มีการเปลี่ยนเลขหมายประจำเครื่องยนต์และไม่ได้รับอนุญาตให้นำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งจากการตรวจสอบและพิสูจน์ยืนยันได้ว่ารถของกลางเป็นรถที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงภาษีศุลกากรก็ตาม แต่ผู้ต้องหาได้ซื้อรถของกลางมาในราคาท้องตลาดมีการตรวจสอบสภาพรถและโอนกรรมสิทธิ์ต่อนายทะเบียนการขนส่งทางบกโดยถูกต้อง ผู้ต้องหาใช้รถของกลางขับไปตามปกติและโดยเปิดเผย ไม่ได้ซุกซ่อนหรือนำหลบหนีไปไหน เมื่อเจ้าพนักงานตำรวจขอตรวจสอบหลักฐานการใช้รถผู้ต้องหาไม่ได้หลบหนีและนำเอกสารมาแสดงให้ตรวจสอบโดยดีอีกทั้งคดีไม่ปรากฏพยานหลักฐานใดให้ฟังได้ว่าผู้ต้องหามีส่วนเกี่ยวข้องในการเปลี่ยนแปลงแก้ไขสีรถ ชิ้นส่วนตัวถังรถและเลขหมายประจำเครื่องยนต์หรือรู้เห็นในการนำรถของกลางเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงภาษี รูปคดีจึงมีเหตุอันควรน่าเชื่อว่าผู้ต้องหาได้ซื้อรถของกลางไว้โดยสุจริต ไม่รู้ว่าเป็นรถที่ถูกนำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงภาษีศุลกากร ประกอบกับผู้ต้องหาให้การปฏิเสธมาโดยตลอด คดีมีพยานหลักฐานไม่พอฟ้อง ชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหา ฐานซื้อหรือรับไว้โดยประการใดซึ่งของอันตนรู้ว่าเป็นของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงอากรข้อห้ามหรือข้อจำกัด ตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. ๒๕๖๙ มาตรา ๒๓/ ทวิ พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๓) พ.ศ. ๒๕๖๙ มาตรา ๔

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

ทำให้เสียทรัพย์โดยเล็งเห็นผล

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๕๒๕/๒๕๕๒

ป.อาญา เจตนาโดยเล็งเห็นผล (ม.๕๙)

ร่วมกันทำให้เสียทรัพย์ (ม.๓๕๘, ๘๓)

บริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ ทราบดีว่า เสากำแพงรั้วของผู้เสียหายบางส่วนได้ล้ำเข้ามาในที่ดินของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ การที่บริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นผู้ใช้และสั่งให้ทุบกำแพงรั้วในโครงการของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ ซึ่งอยู่ในที่ดินเกิดเหตุ บริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ ย่อมเล็งเห็นผลได้ว่าอาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่เสากำแพงรั้วของผู้เสียหายได้ การกระทำของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ซึ่งเป็นกรรมการผู้มีอำนาจ จึงเป็นการกระทำโดยพลการ มิได้ใช้สิทธิให้ถูกต้องตามกฎหมาย อันเป็นความผิดฐานร่วมกันทำให้เสียทรัพย์

ข้อเท็จจริงได้ความว่า บริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ มีผู้ต้องหาที่ ๒ เป็นกรรมการผู้มีอำนาจ ก่อนเกิดเหตุบริษัท ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ว่าจ้างบริษัท พ. จำกัด เป็นผู้ก่อสร้าง อาคารชุด และว่าจ้างบริษัท บ. จำกัด เป็นวิศวกรควบคุมการก่อสร้าง ในการก่อสร้างจะต้องทำกำแพงรั้วรอบโครงการแทนกำแพงรั้วเดิมที่ชำรุดทรุดโทรมโดยจะต้องมีการทุบกำแพงรั้วเก่าเพื่อก่อสร้างใหม่ แต่เนื่องจากแนวเขตที่ดินและกำแพงรั้วด้านทิศเหนือของโครงการมีเขตเชื่อมต่อกับแนวเขตที่ดินและกำแพงรั้วของผู้เสียหายโดยเสากำแพงรั้วบางส่วนของผู้เสียหายได้ล้ำเข้าไปในเขตที่ดินของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ และมีหลักหมุดแสดงแนวเขตทับซ้อนกัน บริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ ได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้เสียหายทราบแล้วว่าจะทุบกำแพงรั้วเก่าและจะก่อสร้างใหม่ตามแบบแปลนที่ส่งมาพร้อมหนังสือ ขณะที่คนงานของบริษัท พ. ทำการชิงสายเอ็นเพื่อวางแนวกำแพงรั้วที่จะทุบด้านทิศเหนือของโครงการ พบเสากำแพงรั้วของผู้เสียหายล้ำเข้ามาในเขตที่ดินของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ จึงทุบสกัดเสากำแพงรั้วของผู้เสียหายเพื่อชิงสายเอ็นดังกล่าวเป็นเหตุให้เสากำแพงรั้วของผู้เสียหายได้รับความเสียหาย

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาทั้งสองมีความผิดฐานร่วมกันทำให้เสียทรัพย์หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า การที่บริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ มีหนังสือแจ้งให้ผู้เสียหายทราบเรื่องจะทำกำแพงรั้วรอบโครงการใหม่แทนกำแพงรั้วเดิมซึ่งจะต้องมีการทุบกำแพงรั้วเก่าเพื่อก่อสร้างขึ้นใหม่ ก็เนื่องจากบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ ทราบดีว่าแนวเขตที่ดินและกำแพงรั้วด้านทิศเหนือของโครงการมีเขตเชื่อมต่อกับแนวเขตที่ดินและกำแพงรั้วของผู้เสียหาย และเสากำแพงรั้วของผู้เสียหายบางส่วนได้ล้ำเข้ามาในที่ดินของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ เมื่อได้ความว่าบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นผู้ใช้และสั่งให้บริษัท บ. และ บริษัท พ. ดำเนินการทุบกำแพงรั้วของโครงการในบริเวณที่เกิดเหตุ บริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ ย่อมเล็งเห็นผลได้ว่าอาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่เสากำแพงรั้วของผู้เสียหายได้ เมื่อคนงานของบริษัท พ. ได้ทุบสกัดกำแพงรั้วของผู้เสียหายจนได้รับความเสียหายเพื่อชิงสายเอ็นวางแนวกำแพงรั้วของโครงการที่จะทุบโดยไม่ได้รับความยินยอมจากผู้เสียหาย การกระทำของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ซึ่งเป็นการกระทำความผิดฐานร่วมกันทำให้เสียทรัพย์ มิได้ใช้สิทธิให้ถูกต้องตามกฎหมาย อันเป็นความผิดฐานร่วมกันทำให้เสียทรัพย์ ชี้ขาดให้ฟ้องบริษัท ผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ฐานร่วมกันทำให้เสียทรัพย์ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๘, ๘๓

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๒

พนักงานขายของในห้างเอาทรัพย์สินไป ผิดลักทรัพย์นายจ้างไม่ใช่ยกยอก

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๕๓๑/๒๕๕๒

ป.อาญา ลักทรัพย์ที่เป็นของนายจ้าง (ม.๓๓๕ (๑๑))

ผู้ต้องหาเป็นลูกจ้างของผู้เสียหายทำหน้าที่ขายรองเท้าในร้านซึ่งเปิดอยู่ในห้างสรรพสินค้า โดยผู้เสียหายจะเก็บสินค้าไว้ที่ห้องเก็บสินค้าของห้าง การที่ผู้ต้องหาเป็นผู้ถือกุญแจห้องเก็บสินค้าของห้าง เป็นเพียงการยึดถือดูแลทรัพย์สินเพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติงานเท่านั้น อำนาจในการควบคุมดูแลทรัพย์สินโดยแท้จริงยังเป็นของผู้เสียหาย เมื่อผู้ต้องหาเอารองเท้าไปโดยทุจริต จึงเป็นความผิดฐานลักทรัพย์ที่เป็นของนายจ้าง ไม่ใช่ยกยอก

ข้อเท็จจริงได้ความว่า บริษัทผู้เสียหายได้รับผู้ต้องหาเข้าทำงานเป็นลูกจ้างของผู้เสียหาย โดยให้ทำงานในตำแหน่งพนักงานขายสินค้าประเภทรองเท้าแฟชั่นภายในร้านซึ่งตั้งอยู่ภายในห้างสรรพสินค้าเอ็มโพเรียม มีหน้าที่ดูแลสินค้าภายในร้านและเป็นพนักงานขายภายในร้าน มีผู้ต้องหาทำงานเพียงคนเดียวและห้องที่เก็บสินค้านั้น มีผู้ต้องหาเพียงคนเดียวที่ถือกุญแจ ต่อมาผู้เสียหายตรวจเช็คสินค้ารองเท้าภายในที่เก็บสินค้าของทางร้านซึ่งอยู่ในห้างสรรพสินค้า ปรากฏว่ารองเท้าหายไป ๓๑ คู่ ราคารวม ๘๕,๙๕๐ บาท จากการสอบถามผู้ต้องหา ผู้ต้องหาได้ทำหนังสือยินยอมรับผิดใช้ค่าเสียหายให้ผู้เสียหายเป็นรายเดือน ๆ ละ ๒,๕๐๐ บาท และได้มีการไปลงบันทึกไว้ในรายงานประจำวันรับแจ้งเป็นหลักฐานว่าผู้ต้องหาจะชำระค่าเสียหายจำนวน ๘๕,๙๕๐ บาท ให้แก่ผู้เสียหาย แต่หลังจากนั้นผู้ต้องหาไม่ติดต่อและไม่ชำระค่าเสียหายให้กับผู้เสียหาย ผู้กล่าวหาจึงรับมอบอำนาจจากผู้เสียหายและร้องทุกข์ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาในความผิดฐานลักทรัพย์ที่เป็นของนายจ้าง

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานลักทรัพย์ที่เป็นของนายจ้าง หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ผู้ต้องหาเป็นลูกจ้างของบริษัทผู้เสียหาย มีหน้าที่ดูแลและขายสินค้าประเภทรองเท้าแฟชั่นของบริษัทผู้เสียหายซึ่งเปิดร้านค้าอยู่ภายในห้างสรรพสินค้า ในการขายสินค้านี้ดังกล่าวบริษัทผู้เสียหายจะเป็นผู้จัดส่งสินค้าให้ทางร้าน โดยนำไปเก็บไว้ที่ห้องเก็บสินค้าของห้างฯ และมีผู้ต้องหาเป็นผู้ถือกุญแจห้องเก็บสินค้านี้ดังกล่าว เมื่อมีลูกค้ามาซื้อสินค้า ผู้ต้องหาจะลงบัญชีว่าขายสินค้าชิ้นใดไปแล้วนำสินค้าที่ขายพร้อมเงินค่าสินค้าไปชำระที่แคชเชียร์ของห้างฯ หากในร้านไม่มีสินค้าผู้ต้องหาจึงจะไปเอาจากห้องเก็บสินค้ามาขาย โดยปกติบริษัทผู้เสียหายจะส่งพนักงานสตรีไปตรวจเช็คสต็อกสินค้าตามร้านประมาณ ๒-๓ เดือนต่อครั้ง และมีการควบคุมตรวจสอบการทำงานของพนักงานขายตามร้านโดยส่งพนักงานของบริษัทไปตรวจเยี่ยมสัปดาห์ละหนึ่งครั้งเป็นอย่างน้อย ดังนี้ รองเท้าซึ่งเป็นทรัพย์สินของบริษัทผู้เสียหายยังอยู่ในความครอบครองของบริษัทผู้เสียหาย ผู้ต้องหาเพียงยึดถือดูแลทรัพย์สินดังกล่าวเพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติงานในหน้าที่เท่านั้น อำนาจในการควบคุมดูแลทรัพย์สินดังกล่าวโดยแท้จริงยังคงเป็นของบริษัทผู้เสียหายอยู่ เมื่อผู้ต้องหาเอารองเท้าจำนวน ๓๑ คู่ ราคา ๘๕,๙๕๐ บาท ของบริษัทผู้เสียหายไปโดยทุจริต การกระทำของผู้ต้องหาจึงเป็นความผิดฐานลักทรัพย์ที่เป็นของนายจ้าง มิใช่ยกยอกชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหา ฐานลักทรัพย์ที่เป็นของนายจ้าง ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๓๕ (๑) พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๒๕ มาตรา ๑๑ และขอให้ผู้ต้องหาคืนหรือใช้ราคาทรัพย์สินที่ยังไม่ได้คืนจำนวน ๘๕,๙๕๐ บาท แก่ผู้เสียหายด้วย

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

รับผู้เสียหายจากสนามบินไปส่งให้กับพวกโดยรู้อยู่แล้วว่าเป็นการนำพาไป
เพื่อให้ค่าประเวณีและได้รับเงินค่านำพาจำนวนมาก พฤติการณ์ฟังได้ว่า
สมคบกับพวกกระทำความผิดโดยแบ่งหน้าที่กันทำ

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๕๔๖/๒๕๕๒

พ.ร.บ. ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีฯ (ม.๔, ๙)

พ.ร.บ. มาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็กฯ (ม.๕, ๓)

พ.ร.บ. ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ฯ (ม.๔, ๖ (๑), ๙, ๕๓)

ป.อาญา ตัวการ (ม.๘๓)

เป็นธุระจัดหา (ม.๒๘๓)

พาหรือส่งคนออกไปนอกราชอาณาจักร (ม.๓๒๐)

แม้จะไม่ปรากฏพยานหลักฐานว่าผู้ต้องหาที่ ๓ ได้ร่วมกับผู้ต้องหาที่ ๑ ใช้อุบาย
หลอกลวงผู้เสียหายกับนางสาว น. ในประเทศไทยให้ไปทำการค้าประเวณีในประเทศ
อิตาลีแต่การที่ผู้ต้องหาที่ ๓ ซึ่งเคยทำการค้าประเวณีมาก่อนและมีภูมิลำเนาในประเทศไทย
อยู่และได้ไปรับผู้เสียหายและนางสาว น. ที่สนามบินใน
ประเทศฝรั่งเศสแล้วร่วมกับชายชาวต่างชาตินำพาผู้เสียหายและนางสาว น. ไปส่งให้
ผู้ต้องหาที่ ๒ ในประเทศอิตาลีโดยผู้ต้องหาที่ ๓ รู้อยู่แล้วว่าเป็นการนำพาไปเพื่อให้
ค่าประเวณี และได้รับเงินค่านำพาเป็นจำนวนมากถึงคนละ ๕๐,๐๐๐ บาท เป็นพฤติการณ์
ที่ฟังได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๓ สมคบกับผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ กระทำความผิดด้วยการแบ่ง
หน้าที่กันทำ

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เมื่อประมาณเดือนพฤษภาคม ๒๕๔๙ ผู้ต้องหาที่ ๑ ซึ่งเป็น
เพื่อนบ้านพักอาศัยอยู่ที่หมู่บ้านหนองคูม ตำบลหนองหัวช้าง อำเภอกันทรารมย์ ชักชวน
ผู้เสียหายไปทำงานที่ร้านอาหารของผู้ต้องหาที่ ๒ ซึ่งเป็นบุตรสาวของผู้ต้องหาที่ ๑ ที่ประเทศอิตาลี

โดยผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายในการเดินทางให้ก่อนแล้วจะหักเอาจากเงินค่าแรง หลังจากได้ทำงานแล้ว หากไม่สามารถทำงานดังกล่าวได้ก็ให้ไปทำงานเก็บผลไม้ ผู้เสียหายจึงได้หลงเชื่อตกลงเดินทางไปตามที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ชักชวน โดยผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นผู้นำหนังสือเดินทางของผู้เสียหายไปทำวีซ่าและซื้อตั๋วเครื่องบินและเป็นธุระให้ผู้เสียหายได้เดินทางไปประเทศอิตาลี ก่อนเดินทางไปกรุงเทพฯ ผู้เสียหายได้พบกับนางสาว น. (ผู้เสียหายอีกสำนวนหนึ่ง) ซึ่งถูกผู้ต้องหาที่ ๑ หลอกลวงให้ไปทำงานที่ประเทศอิตาลีเช่นกันที่บ้านพักของผู้ต้องหาที่ ๑ แล้วผู้ต้องหาที่ ๑ ได้พาผู้เสียหายและนางสาว น. โดยสารรถไฟจากสถานีรถไฟกันทรารมย์ จังหวัดศรีสะเกษ เดินทางเข้ามากรุงเทพมหานคร ครั้นวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๔๙ ผู้เสียหายและนางสาว น. ได้ขึ้นเครื่องบินเดินทางไปประเทศฝรั่งเศส เมื่อไปถึงได้มีผู้ต้องหาที่ ๓ และชายชาวต่างชาติ ๒ คน มารับที่สนามบินชาลเดอโกล ต่อจากนั้นผู้ต้องหาที่ ๓ กับพวกได้ขับรถพาผู้เสียหายและนางสาว น. เดินทางไปส่งที่ประเทศอิตาลีโดยพาไปพักยังที่พักเป็นอพาร์ทเมนต์ของผู้ต้องหาที่ ๒ ใช้เวลาเดินทางประมาณ ๙ ชั่วโมง เมื่อไปถึงแล้วผู้ต้องหาที่ ๒ ได้บอกผู้เสียหายว่าไม่มีงานอื่นให้ทำนอกจากงานค้าประเวณีและบอกว่าผู้เสียหายเป็นหนี้ผู้ต้องหาที่ ๒ จำนวน ๖๕๐,๐๐๐ บาท ซึ่งเป็นค่าใช้จ่ายในการเดินทางที่ได้มีการออกเงินแทนไป และเป็นหนี้ค่าจ้างคนไปรับที่สนามบินอีกคนละ ๕๐,๐๐๐ บาท โดยผู้ต้องหาที่ ๒ จะหักค่าแรงจากที่ผู้เสียหายให้บริการแขกหรือลูกค้าที่มาร่วมประเวณีในวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๔๙ ผู้เสียหายจึงทำงานให้บริการทางเพศแก่ลูกค้าจำนวน ๒ ราย ส่วนนางสาว น. ยังไม่เริ่มทำงานเนื่องจากเพิ่งคลอดลูกและบุตรเพิ่งหย่านม และยังมีประจำเดือน จนกระทั่งวันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๔๙ ได้มีเจ้าหน้าที่ตำรวจอิตาลีเข้าไปตรวจค้นที่อพาร์ทเมนต์และได้พบผู้เสียหายกับนางสาว น. จึงได้นำตัวไปส่งที่ศูนย์ช่วยเหลือของประเทศอิตาลี ในวันที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๔๙ ผู้เสียหายและนางสาว น. จึงถูกส่งตัวเดินทางกลับมาถึงประเทศไทยโดยมีเจ้าหน้าที่จากกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการเข้ามารับตัวและให้การช่วยเหลือ ต่อมาผู้เสียหายจึงได้ร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน กองบังคับการปราบปรามการกระทำผิดต่อเด็ก เยาวชน และสตรี ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาที่ ๑ ถึงที่ ๓

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๓ มีความผิดฐานร่วมกับผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ เพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือพาไปเพื่อการอนาจารซึ่งหญิง

โดยใช้อุบายหลอกลวง, ร่วมกันพาหรือส่งคนออกไปนอกราชอาณาจักรโดยใช้อุบายหลอกลวง, ร่วมกันเป็นธุระจัดหา ล่อไปหรือชักพาไป ซึ่งหญิงเพื่อให้ทำการค้าประเวณี โดยใช้อุบายหลอกลวง, สมคบกันตั้งแต่สองคนขึ้นไปเพื่อกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้าหญิง ชื่อ ชาย จำหน่าย พามาจากหรือส่งไปยังที่ใด รับ หน่วงเหนี่ยว หรือกักขังหญิงหรือจัดให้หญิงกระทำการหรือยอมรับการกระทำใด เพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น เพื่อการอนาจารหรือเพื่อแสวงหาประโยชน์อันมิควรได้โดยชอบสำหรับตนเองหรือผู้อื่น ไม่ว่าหญิงนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม และได้ลงมือกระทำความผิดตามที่ได้สมคบกัน หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีมีผู้เสียหาย และนางสาว น. ให้การในชั้นสอบสวนและเบิกความในศาลชั้นสืบพยานไว้ก่อนรับฟังได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ใช้อุบายหลอกลวงชักชวนผู้เสียหายและนางสาว น. ให้ไปทำงานในร้านอาหารของผู้ต้องหาที่ ๒ หรือทำงานเก็บผลไม้ในประเทศอิตาลีโดยผู้ต้องหาที่ ๑ จะออกค่าใช้จ่ายในการเดินทางให้ก่อน แต่เมื่อผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ส่งผู้เสียหายและนางสาว น. เดินทางไปถึงสนามบินประเทศฝรั่งเศส ผู้เสียหายและนางสาว น. ได้ถูกผู้ต้องหาที่ ๓ กับชายต่างชาติสองคน พาขึ้นรถยนต์ไปส่งที่พักของผู้ต้องหาที่ ๒ ในประเทศอิตาลี ซึ่งเป็นสถานที่ที่ผู้ต้องหาที่ ๒ ใช้ทำการค้าประเวณี แล้วผู้ต้องหาที่ ๒ ได้จัดให้ผู้เสียหายทำการค้าประเวณีในสถานที่ดังกล่าว ถึงแม้จะไม่ปรากฏพยานหลักฐานว่าผู้ต้องหาที่ ๓ ได้ร่วมกับผู้ต้องหาที่ ๑ ใช้อุบายหลอกลวงผู้เสียหายกับนางสาว น. ในประเทศไทยให้ไปทำการค้าประเวณีในประเทศอิตาลี แต่การที่ผู้ต้องหาที่ ๓ ซึ่งเคยทำการค้าประเวณีมาก่อนและมีภูมิลำเนาในประเทศไทยอยู่ในละแวกเดียวกับผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ไปรอรับผู้เสียหายและนางสาว น. ที่สนามบินในประเทศฝรั่งเศสแล้วร่วมกับชายต่างชาตินำพาผู้เสียหายและนางสาว น. ไปส่งให้ผู้ต้องหาที่ ๒ ในประเทศอิตาลีโดยผู้ต้องหาที่ ๓ รู้อยู่แล้วว่าเป็นการนำพาไปเพื่อให้ทำการค้าประเวณี และได้รับเงินค่านำพาเป็นจำนวนมากถึงคนละ ๕๐,๐๐๐ บาท เป็นพฤติการณ์ที่ฟังได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๓ สมคบกับผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ กระทำความผิดด้วยการแบ่งหน้าที่กันทำ คดีมีพยานหลักฐานเพียงพอพิสูจน์ความผิดของผู้ต้องหาที่ ๓ ได้ จึงชี้ขาดควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ ๓ ร่วมกันเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่นเป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือพาไปเพื่อการอนาจารซึ่งหญิงโดยใช้อุบายหลอกลวง, ร่วมกันพาหรือส่งคนออกไปนอกราชอาณาจักรโดยใช้อุบายหลอกลวง, ร่วมกันเป็นธุระจัดหา ล่อไปหรือชักพาไป

ซึ่งหญิงเพื่อให้ทำการค้าประเวณี โดยใช้อุบายหลอกลวง, สมคบกันตั้งแต่สองคนขึ้นไป เพื่อกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้าหญิง ซื่อ ชาย จำหน่าย พามาจาก หรือส่งไปยังที่ใด รับ หน่วงเหนี่ยว หรือกักขังหญิงหรือจัดให้หญิงกระทำการหรือยอมรับการกระทำใด เพื่อสนอง ความใคร่ของผู้อื่น เพื่อการอนาจารหรือเพื่อแสวงหาประโยชน์อันมิควรได้โดยชอบสำหรับตนเอง หรือผู้อื่น ไม่ว่าหญิงนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม และได้ลงมือกระทำความผิดตามที่ได้สมคบกัน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๖, ๗, ๒๘๓ วรรคแรก, ๓๒๐ วรรคแรก, ๔๓, ๙๑ พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๔, ๙ วรรคหนึ่ง, วรรคสี่ พระราชบัญญัติมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๕, ๗ วรรคหนึ่ง, วรรคสอง พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔, ๖ (๑), ๙ วรรคหนึ่ง, วรรคสอง, ๕๒ และแจ้งผู้บัญชาการตำรวจ แห่งชาติจัดการให้ได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๓ มาดำเนินคดีภายในอายุความ ๒๐ ปี

ขายสินค้าที่ถูกต้องตามกฎหมายร่วมกับสินค้าละเมิดลิขสิทธิ์เป็นชุดโดยมิได้ แยกกัน พฤติการณ์ขาดเจตนากระทำความผิดทางอาญา

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๕๕๔/๒๕๕๒

พ.ร.บ. ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ฯ (ม.๔, ๕๔, ๘๒, ๙๑)

เครื่องเล่นเกมส์ของกลางที่เป็นสินค้าถูกต้องตามกฎหมายมีตลับเกมส์ของกลาง ซึ่งเป็นวิดิทัศน์จำนวน ๑ ตลับ บรรจุรวมอยู่เป็นชุด เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ต้องหาได้จำหน่ายเครื่องเล่นเกมส์และตลับเกมส์ของกลางรวมเป็นชุด มิได้แยกจำหน่ายตลับเกมส์ของกลางเป็นการเฉพาะ กรณีจึงมีเหตุผลน่าเชื่อว่าผู้ต้องหาอาจเข้าใจได้ว่าตลับเกมส์ของกลางเป็นสินค้าที่ผลิตขึ้นโดยถูกต้องตามกฎหมายเช่นเดียวกับเครื่องเล่นเกมส์ของกลาง ผู้ต้องหาจึงไม่ได้ไปขออนุญาตจำหน่ายตลับเกมส์ของกลางจากนายทะเบียน การกระทำของผู้ต้องหาย่อมถือว่าเป็นมูลความผิดทางอาญารฐานประกอบกิจการจำหน่ายวิดิทัศน์โดยทำเป็นธุรกิจโดยไม่ได้รับอนุญาต

ข้อเท็จจริงได้ความว่า นาย ธ. ผู้รับมอบอำนาจช่วงจากนาย ร. ผู้รับมอบอำนาจจากบริษัท น. จำกัด ห้างหุ้นส่วนจำกัด ด. บริษัท ด. จำกัด ผู้เสียหาย พบว่าที่ร้านซึ่งอยู่ในตลาดบางใหญ่ในทพลาซ่า มีการขาย เสนอขายเครื่องเล่นเกมส์พร้อมตลับเกมส์ที่มีเกมส์และของเล่นที่ละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้เสียหาย จึงเข้าร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับผู้ประกอบการหรือผู้ดูแลร้านที่เกิดเหตุ นาย ธ. และจำเลยตำรวจ ส. พร้อมพวกได้เดินทางไปที่เกิดเหตุพบผู้ต้องหากำลังขายและเสนอขายสินค้าที่เป็นลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายโดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้เสียหาย จึงจับกุมผู้ต้องหาพร้อมยึดเครื่องเล่นเกมส์แฟมิลี่ จำนวน ๒ เครื่อง พร้อมตลับเกมส์แฟมิลี่ที่มีเกมส์ จำนวน ๒ ตลับ ที่ละเมิดลิขสิทธิ์ของบริษัท น. จำกัด ผู้เสียหาย กระเป๋าดินสอชื่องานเดอะการ์ตูน เน็ตเวิร์ค สไตส์เก้ด อินเตอร์เนชั่นแนล ๒๐๐๗ ที่เป็นตัวรูปการ์ตูนชื่อ เบนเท็นสัน,

โพธิ์อาร์ม, เฮทปัต รวมจำนวน ๗ ชิ้น ของเล่นสวมข้อมือเด็กชื่องาน เดอะการ์ตูนเน็ตเวิร์ค สไตส์โกด์ อินเตอร์เนชั่นแนล ๒๐๐๗ ที่เป็นรูปการ์ตูนชื่อ เบนเท็นสัน จำนวน ๗ ชิ้น ที่เป็นลิขสิทธิ์ของห้างหุ้นส่วนจำกัด ด. กระบอกน้ำเป็นรูปตัวการ์ตูนเจ้าหญิงปรีนเซส, อโรล่า, เบล, สโนว์ไวท์, ซินเดอเรลล่า จำนวน ๔ ชิ้น ที่เป็นลิขสิทธิ์ของบริษัท ด. จำกัด เป็นของกลางส่งพนักงานสอบสวนดำเนินคดี

คดีมีปัญหาคำพิพากษาให้อายัดการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายวัตถุวิทัศน์โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทนโดยไม่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน หรือไม่

อายัดการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ผู้ต้องหาเปิดร้านจำหน่ายสินค้าประเภทกิฟท์ช็อป (GIFT SHOP) มีสินค้าวางจำหน่ายหลายอย่างรวมถึงเครื่องเล่นเกมส์ของกลางยี่ห้อแอมลี จำนวน ๒ เครื่อง ซึ่งเป็นของเด็กเล่นด้วยโดยเครื่องเล่นเกมส์ของกลางแต่ละเครื่องซึ่งเป็นสินค้าที่ถูกต้องตามกฎหมายจะมีตลับเกมส์ของกลางซึ่งเป็นวัตถุวิทัศน์ จำนวน ๑ ตลับ บรรจุรวมอยู่เป็นชุด เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ต้องหาได้จำหน่ายเครื่องเล่นเกมส์และตลับเกมส์ของกลางรวมเป็นชุด มิได้แยกจำหน่ายตลับเกมส์ของกลางเป็นการเฉพาะ กรณีจึงมีเหตุผลน่าเชื่อว่าผู้ต้องหาอาจเข้าใจได้ว่าตลับเกมส์ของกลางเป็นสินค้าที่ผลิตขึ้นโดยถูกต้องตามกฎหมายเช่นเดียวกับเครื่องเล่นเกมส์ของกลาง ผู้ต้องหาจึงไม่ได้ไปขออนุญาตจำหน่ายตลับเกมส์ของกลางจากนายทะเบียน การกระทำของผู้ต้องหาย่อมถือว่าขาดเจตนาอันจะเป็นความผิดทางอาญาฐานประกอบกิจการจำหน่ายวัตถุวิทัศน์โดยทำเป็นธุรกิจโดยไม่ได้รับอนุญาต คดีมีพยานหลักฐานไม่พอฟ้อง จึงชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหา ฐานประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายวัตถุวิทัศน์โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทนโดยไม่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวัตถุวิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔, ๕๔ วรรคหนึ่ง, ๘๒, ๙๑

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อายัดการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

ขายสินค้ากำหนดราคาสองมาตรฐานเอาเปรียบผู้บริโภค เป็นความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยราคาสินค้าและบริการฯ

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๕๕๕/๒๕๕๒

พ.ร.บ. ว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ (ม. ๒๙ วรรคแรก, ๔๑, ๔๒)

ป.อาญา ด่วนการ (ม.๘๓)

ร่วมกันประกอบธุรกิจร้านอาหารซีฟู้ด กำหนดราคาจำหน่ายให้คนต่างชาติ สูงกว่าราคาจำหน่ายให้คนไทย และสูงกว่าเกณฑ์ปกติเป็นการเอาเปรียบผู้บริโภค หวังกำไรเกินควรเป็นความผิดฐานเป็นผู้ประกอบธุรกิจร่วมกันดำเนินการใด ๆ โดยจงใจที่จะทำให้ราคาสินค้าสูงเกินสมควร

ข้อเท็จจริงได้ความว่า บริษัท อ. ผู้ต้องหาที่ ๑ โดยนาย ส. กรรมการผู้มีอำนาจ และในฐานะส่วนตัวผู้ต้องหาที่ ๒ ร่วมกันเปิดภัตตาคารชื่อร้าน ส.ซีฟู้ด มีการกำหนดราคาจำหน่ายอาหารปรุงสำเร็จและเครื่องดื่มไว้ ๒ ราคา โดยราคาขายให้คนต่างชาติสูงกว่าราคาขายให้คนไทยมาก ต่อมาเมื่อผู้ร้องเรียนพฤติกรรมของผู้ต้องหาทั้งสองไปที่กรมการค้าภายใน ได้มอบหมายให้ น. ผู้กล่าวหาไปกับพวกไปตรวจสอบ ผู้กล่าวหาไปกับพวกแบ่งเจ้าหน้าที่เป็น ๒ ชุด เป็นชุดคนไทยและชุดคนต่างชาติ สั่งอาหารและเครื่องดื่มที่ร้านผู้ต้องหาทั้งสองเป็นอาหาร และเครื่องดื่มประเภทและชนิดเดียวกันมารับประทานเมื่อมีการคิดเงินค่าอาหาร และเครื่องดื่มพบว่าราคาอาหารและเครื่องดื่มทั้ง ๒ ชุดมีราคาต่างกันมากเช่นชุดคนไทยกุ้งก้ามกรามเผา (๑๓ ตัว) ราคา กิโลกรัมละ ๕๐๐ บาท น้ำดื่มสิงห์ขนาด ๕๐๐ ซีซี ราคาขวดละ ๒๐ บาท ฯลฯ แต่ชุดคนต่างชาติกุ้งก้ามกรามเผา (๑๖ ตัว) ราคา กิโลกรัมละ ๑,๕๐๐ บาท น้ำดื่มสิงห์ขนาด ๕๐๐ ซีซีขวดละ ๔๐ บาท ฯลฯ จึงได้มีการตรวจสอบราคาจากร้านค้าประเภทเดียวกัน และมีหนังสือสอบถามสำนักจัดระบบราคาและปริมาณสินค้า และสมาคมภัตตาคารไทยได้ ความว่าผู้ต้องหาทั้งสองคิดราคาอาหารและเครื่องดื่มโดยเฉพาะที่ขายให้คนต่างชาติ มีราคาสูงกว่าเกณฑ์ปกติเป็นการเอาเปรียบลูกค้าหวังผลกำไรเกินควรเป็นการทำลาย การท่องเที่ยวและชื่อเสียงของประเทศ จึงดำเนินคดีกับผู้ต้องหาทั้งสองเป็นคดีนี้

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาทั้งสองเป็นความผิดฐานเป็นผู้ประกอบธุรกิจร่วมกันดำเนินการใด ๆ โดยจงใจที่จะทำให้ราคาสินค้าสูงเกินสมควรหรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๒๙ วรรคแรก บัญญัติว่า “ห้ามมิให้ผู้ประกอบธุรกิจดำเนินการใด ๆ โดยจงใจที่จะทำให้ราคาต่ำเกินสมควรหรือสูงเกินสมควร หรือทำให้เกิดความปั่นป่วนซึ่งราคาของสินค้าหรือบริการใด” ซึ่งกรณีนี้จะถือว่าเป็นการฝ่าฝืน มาตรา ๒๙ วรรคแรก นั้น จะต้องเป็นการกระทำที่ผู้ประกอบธุรกิจกระทำโดยจงใจที่จะก่อให้เกิดผลกับราคาสินค้า ส่วนผลการแห่งการกระทำอย่างใดจึงจะถือเป็นการทำให้ราคาสินค้าตกต่ำเกินสมควรหรือสูงเกินสมควร หรือทำให้เกิดความปั่นป่วนซึ่งราคาสินค้า พระราชบัญญัตินี้มิได้ระบุหรือกำหนดหลักเกณฑ์ไว้ ประกอบกับปัจจุบันคณะกรรมการกลางว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ (กกร.) ยังไม่ได้มีการกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการที่ถือว่าเป็นการกระทำให้ราคาต่ำเกินสมควรหรือสูงเกินสมควรหรือทำให้ปั่นป่วนซึ่งราคาสินค้าหรือบริการตามมาตรา ๒๙ วรรคสองไว้ ดังนั้นผลแห่งการกระทำอย่างใดจะถือว่าเป็นกรณีราคาสินค้าต่ำเกินสมควรหรือสูงเกินสมควร หรือเกิดความปั่นป่วน ซึ่งราคาสินค้าตาม มาตรา ๒๙ จึงต้องพิจารณาเป็นกรณีไป และไม่อาจพิจารณาเพียงเฉพาะตัวของผู้ประกอบธุรกิจที่กระทำเท่านั้น แต่จะต้องพิจารณาเปรียบเทียบถึงราคาสินค้าในตลาดนั้นด้วย

สำหรับคดีนี้แม้ผู้ต้องหาทั้งสองจะเปิดร้านจำหน่ายอาหารมีรายการอาหารระบุทั้งราคาของคนไทยและคนต่างชาติไว้ซึ่งลูกค้าสามารถตรวจสอบดูได้ก่อนสั่งอาหารมิได้ปกปิดราคาหรือหลอกลวงหรือบังคับให้ลูกค้าต้องสั่งอาหารรับประทานก็ตาม แต่การที่ร้านค้าของผู้ต้องหาทั้งสองจำหน่ายอาหารและเครื่องดื่มมีราคาสูงกว่าร้านอาหารประเภทเดียวกันในท้องตลาด โดยเฉพาะกรณีจำหน่ายให้แก่คนต่างชาติจนกระทั่งมีการร้องเรียนนั้น จากการตรวจสอบของพนักงานเจ้าหน้าที่ภายหลังได้รับการร้องเรียนพบว่า ร้านค้าของผู้ต้องหาทั้งสองคิดเงินค่าอาหารชุดคนไทยราคา ๙๘๐ บาท คิดชุดคนต่างชาติราคา ๒,๗๐๗ บาท พร้อมกับ

ออกหลักฐานการจำหน่ายสินค้าชุดคนไทยเป็นเงินสด แต่ไม่มีซื้อร้านอาหารระบุแต่วันที่ และรายการอาหารพร้อมราคาจำหน่าย ส่วนชุดคนต่างชาติออกหลักฐานจำหน่ายเป็นเงินสดไม่มีซื้อร้านอาหารโดยระบุเพียงว่าเงินสดพร้อมรายการอาหารที่ซื้อเป็นภาษาอังกฤษ และราคาจำหน่ายรวมโดยไม่มีรายละเอียดใด ๆ จากการตรวจสอบโดยซื้ออาหารปรุงสำเร็จ และน้ำดื่มซึ่งเป็นชนิดประเภทและปริมาณใกล้เคียงกันจากสถานที่จำหน่ายแห่งอื่นปรากฏว่า ราคาถูกกว่าร้านผู้ต้องหาทั้งสองมาก จากการสอบถามสำนักจัดระบบราคาและปริมาณสินค้า และสมาคมภัตตาคารไทย ได้ความว่า เมื่อคำนวณต้นทุนต่อราคาขายแล้ว ราคาจะสูงกว่า เกณฑ์ปกติโดยเฉพาะกรณีจำหน่ายให้คนต่างชาติ และการกำหนดราคาสองมาตรฐานจำหน่าย ให้คนไทยกับคนต่างชาติในราคาต่างกันเป็นการเอาเปรียบลูกค้าคนต่างชาติโดยหวังผลกำไร เกินควร ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาทั้งสอง ฐานเป็นผู้ประกอบธุรกิจร่วมกันดำเนินการใดๆ โดยจงใจ ที่จะกระทำให้ราคาสูงเกินสมควร ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ พ.ศ. ๒๕๕๒ มาตรา ๒๙ วรรคแรก, ๔๑, ๔๒ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓

เก็บเงินค่าตั้งแผงขายของในที่สาธารณะ ผิดกรรโชก ช่องโจร

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๕๖๐/๒๕๕๒

พ.ร.บ. ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินฯ (ม.๓, ๕, ๗, ๖๐)

ป.อาญา ช่องโจร (ม.๒๑๐)

ข่มขืนใจ (ม.๓๐๙)

กรรโชก (ม.๓๓๗)

ที่เกิดเหตุอยู่ในซอยซึ่งเป็นที่สาธารณะ แม้พวกผู้ต้องหาเข้าครอบครองตั้งแผงขายของอยู่ก่อนก็ไม่ก่อให้เกิดสิทธิในการแสวงหาประโยชน์จากที่ดินที่เกิดเหตุ การที่พวกผู้ต้องหาบังคับข่มขู่ผู้เสียหาย เรียกเก็บเงินค่าตั้งแผงขายของ มิฉะนั้นจะรื้อแผงและให้เลิกค้าขาย เป็นความผิดฐานข่มขืนใจ กรรโชก และช่องโจร

เมื่อเงินที่พวกผู้ต้องหาได้มาจากการกระทำผิดเกี่ยวกับการกรรโชกโดยอ้างอำนาจช่องโจร ซึ่งเป็นความผิดมูลฐานตามพระราชบัญญัติฟอกเงินฯ แล้วได้นำไปซื้อบ้าน ที่ดิน รถยนต์ รถจักรยานยนต์ อันเป็นการกระทำการปกปิด อำพรางลักษณะที่แท้จริงการได้มาซึ่งทรัพย์สิน เปลี่ยนสภาพทรัพย์สิน จึงเป็นความผิดฐานฟอกเงิน

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๒

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ก่อนเกิดเหตุ ผู้กล่าวหาที่ ๑-ที่ ๖๐ และผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ เคยตั้งแผงค้าขายอยู่ริมถนนแต่มีปัญหากับการจราจรและความไม่เป็นระเบียบเรียบร้อย สำนักงานเขตจึงไม่อนุญาตให้ตั้งแผงจำหน่ายสินค้าในบริเวณดังกล่าว ผู้ต้องหาที่ ๑ จึงได้นำกลุ่มผู้ค้าไปประท้วงต่อผู้บริหารกรุงเทพมหานคร ทางผู้บริหารกรุงเทพมหานคร จึงผ่อนปรนให้กลุ่มผู้ค้าไปทำการค้าขายในซอยเป็นการชั่วคราว โดยมีข้อตกลงว่าหากทาง ก.ท.ม. จัดที่ขายให้ใหม่ผู้ค้ากลุ่มนี้ต้องย้ายออกไป ผู้ต้องหาที่ ๑และที่ ๒ จึงได้เข้าไปตั้งแผงจำหน่ายสินค้าจำนวน ๒ แผง และมีผู้ค้าอื่นรวมทั้งผู้กล่าวหาที่ ๑-ที่ ๖๐ เข้ามาตั้งแผงเพิ่มขึ้นเป็น ๗๐ กว่าราย

เมื่อมีการตั้งแพ่งคำในซอยแล้ว ต่อมาภายหลังผู้กล่าวหาที่ ๑-ที่ ๖๐ ได้แจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาที่ ๑-ที่ ๖ โดยกล่าวหาว่าในช่วงเกิดเหตุ ผู้ต้องหาที่ ๑-ที่ ๖ ได้ร่วมกันกระทำความผิดและร่วมกันข่มขืนใจให้กระทำการใด ไม่กระทำการใด โดยทำให้กลัวว่าจะเกิดอันตรายแก่ชีวิต ร่างกาย โดยได้ร่วมกันบังคับ ชูเชื้อ ข่มขืนใจให้ผู้กล่าวหาที่ ๑-ที่ ๖๐ จ่ายเงินให้แก่ผู้ต้องหาเป็นค่าเช่าพื้นที่หรือเงินค่ากินเปล่าค่าตั้งแพ่งคำ ค่ารับฝากสินค้า ค่าไฟฟ้า ค่าเก็บขยะและค่าปรับรายเดือนต่อ ๑ แพ่งคำ โดยชู้ว่า หากไม่จ่ายเงินก็จะไม่ให้ทำการค้า โดยแสดงสีหน้าซึ่งขงจริงจัง หรือทำท่าทางชู้จะทำร้ายโดยผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ เป็นสามีภริยากันและเป็นหัวหน้า ผู้ต้องหาที่ ๓, ที่ ๔ ทำหน้าที่เป็นผู้เก็บเงิน ผู้ต้องหาที่ ๕ เป็นผู้ติดตามให้ความช่วยเหลือ ส่วนผู้ต้องหาที่ ๖ เป็นผู้ตั้งแพ่งคำและควบคุมการปิดเปิดไฟฟ้าของแพ่งคำทั้งหมด โดยได้เรียกเก็บเงินจากผู้กล่าวหาทั้งหมดเป็นเงินทั้งสิ้น ๑๔,๖๓๘,๙๔๐ บาท แล้วต่อมาได้นำเงินจำนวนดังกล่าวไปซื้อรถยนต์ บ้าน ที่ดิน เพื่อพอกเงิน ส่วนผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ได้มีหนังสือร้องขอความเป็นธรรมว่าไม่ได้กระทำความผิดโดยผู้กล่าวหาทั้งหมดทราบดีว่าจะต้องเสียค่าใช้จ่ายในการเช่าพื้นที่ตั้งแพ่งคำและค่าบริการอื่นๆ เป็นรายเดือน จึงได้จ่ายโดยสมัครใจ

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๑-ที่ ๖ มีความผิดฐานสมคบกันตั้งแต่ห้าคนขึ้นไปเป็นช่องโหว่เพื่อกระทำความผิด ร่วมกันกระทำความผิด และร่วมกันข่มขืนใจผู้อื่นให้กระทำการใด ไม่กระทำการใด จำยอมต่อสิ่งใด โดยทำให้กลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกายหรือทรัพย์สินโดยอำนาจช่องโหว่หรือไม่ และผู้ต้องหาที่ ๑-ที่ ๓ มีความผิดฐานร่วมกันพอกเงิน หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ที่เกิดเหตุอยู่ในซอยซึ่งเป็นที่สาธารณะมิใช่ทรัพย์สินส่วนตัวของผู้ต้องหาคนใดคนหนึ่งที่จะอ้างสิทธินำออกแสวงหาประโยชน์สำหรับตนเองหรือแก่บุคคลอื่นใดได้ ถึงแม้ว่าผู้ต้องหาจะเข้าครอบครองแพ่งที่ผู้ค้าเดิมทิ้งร้างไปหรือรับช่วงการครอบครองต่อจากผู้ค้าเดิมก็ไม่ก่อให้เกิดสิทธิโดยชอบธรรมที่จะนำทรัพย์สินของทางราชการออกแสวงหาประโยชน์เช่นกัน คดีนี้ ผู้เสียหายที่ ๑ ถึง ๖๐ และพยานซึ่งเป็นผู้ค้าให้การรับฟัง

ได้ว่าผู้ต้องหาทั้งหกได้ร่วมกันแสวงหาประโยชน์จากที่ดินที่เกิดเหตุ โดยร่วมกันเรียกเก็บเงินจากผู้เสียหายและผู้ค้าที่ตั้งวางแผงค้าขายสินค้าในที่เกิดเหตุ มีทั้งเรียกเก็บเงินกินเปล่า (ค่าแป๊ะเจี๊ยะ) ค่าคุ้มครองไม่ให้เจ้าหน้าที่เทศกิจมาจับกุมผู้เสียหายและผู้ค้าที่ตั้งวางขายสินค้าบนที่เกิดเหตุที่เป็นทางสาธารณะ และเป็นค่าคุ้มครองไม่ให้มีอันธพาลมารบกวนในระหว่างทำการค้าขาย ทั้งยังบังคับให้ผู้เสียหายและผู้ค้าจ่ายเงินว่าจ้างพวกผู้ต้องหาตั้งวางแผงค้าซึ่งเป็นแผงเหล็กที่ใช้วางสินค้า ทั้งๆ ที่แผงค่านั้นเป็นของผู้เสียหายและผู้ค้า หากผู้เสียหายหรือผู้ค้าคนใดขัดขืนไม่จ่ายเงินให้ ก็จะถูกบังคับไม่ให้ตั้งวางแผงค้าและพวกผู้ต้องหาจะนำเสื้อผ้ามารวางเต็มแผงค้าไม่ให้ผู้เสียหายและผู้ค้านำสินค้าเข้าวางบนแผงค้าได้ หากฝ่าฝืนผู้ต้องหาทั้งหกจะเข้าล้อม ทำท่าทางเหมือนนักเลง ทำท่าทางจะทำร้ายและแสดงสีหน้าจริงจังและขมึงทึงในลักษณะพร้อมที่จะเข้าทำร้าย และบังคับข่มขู่ให้ผู้เสียหายและผู้ค้าให้หรือแผงค้าและให้เลิกค้าขายในที่เกิดเหตุ ซึ่งผู้เสียหายที่ ๑ ถึง ๖๐ และผู้ค้าต่างจำต้องจ่ายเงินให้พวกผู้ต้องหาโดยไม่เต็มใจ ทั้งพยานซึ่งเป็นผู้ค้ายังเคยถูกพวกผู้ต้องหายึดแผงค้า และถูกผู้ต้องหาที่ ๓ พุดข่มขู่หากเข้าขายจะเจ็บตัว ในขณะที่ผู้ต้องหาที่ ๒ ก็เดินพุดให้ผู้เสียหายและผู้ค้าในที่เกิดเหตุได้ยินทั่วกันว่า จะเชือดไก่ให้ลิงดู การกระทำของผู้ต้องหาทั้งหกดังกล่าวจึงเป็นการข่มขืนใจและขู่เชิญผู้เสียหายและผู้ค้าว่าจะทำอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สิน จนผู้เสียหายและผู้ค้าจำต้องยอมจ่ายเงินให้พวกผู้ต้องหาเป็นค่าเงินกินเปล่า (ค่าแป๊ะเจี๊ยะ) ค่าคุ้มครอง ค่าว่าจ้างให้พวกผู้ต้องหาตั้งวางแผงค้าให้ อันเป็นการกระทำความผิดต่อผู้ถูกข่มขืนใจและกระโชกแต่ละคนต่างกรรมกันฐานข่มขืนใจผู้อื่นให้กระทำการใด ไม่กระทำการใด หรือจ่ายยอมต่อสิ่งใด โดยทำให้กลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของผู้ถูกข่มขืนใจหรือของผู้อื่นโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันตั้งแต่ห้าคนขึ้นไป และร่วมกันกระโชก ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๐๙ วรรคหนึ่ง, วรรคสอง, ๓๓๓, ๔๓ สำหรับกรณีผู้เสียหายที่ ๒, ๓ ให้การรับฟังได้ว่าทุกๆ วัน เวลาประมาณ ๐๒.๐๐-๐๕.๐๐ นาฬิกา ผู้ต้องหาทั้งหกจะจับกลุ่มปรึกษารื้อและสังหารกันที่บริเวณปากซอยที่เกิดเหตุด้านถนนกรุงเกษม หน้าแผงที่ ๔-๕ แล้วแยกย้ายกันไปเรียกเก็บเงินจากผู้เสียหายและผู้ค้าในที่เกิดเหตุ เมื่อถึงเวลา ๐๖.๐๐ นาฬิกา ผู้ต้องหาที่ ๓, ๔ จะนำเงินที่เก็บได้ส่งให้กับผู้ต้องหาที่ ๑, ๒ นั้น ถึงแม้ผู้เสียหายทั้งสองจะไม่ทราบถึงข้อความที่ผู้ต้องหาทั้งหกปรึกษารื้อกัน แต่การที่ผู้ต้องหาทั้งหกได้แยกย้ายกันออกทำการข่มขืนใจเรียกเก็บเงิน

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

ผู้เสียหายและผู้ค้าในที่เกิดเหตุหลังจากที่ได้จับกลุ่มปรีกษาหรือกันแล้วนำเงินที่เรียกเก็บได้ดังกล่าวมามอบให้แก่ผู้ต้องหาที่ ๑, ๒ อีก เป็นพฤติการณ์ที่แสดงให้เห็นว่าผู้ต้องหาทั้งหกได้ประชุมนัดแนะและร่วมวางแผนในการออกเรียกเก็บเงินอันเป็นการแสดงออกถึงความตกลงจะกระทำความผิดร่วมกันในการข่มขืนใจผู้เสียหายและผู้ค้าในที่เกิดเหตุ ย่อมพึงได้ว่าผู้ต้องหาทั้งหกได้สมคบกันเพื่อกระทำความผิดฐานข่มขืนใจผู้อื่นให้กระทำการใด ไม่กระทำการใด หรือจำยอมต่อสิ่งใด โดยทำให้กลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สินของผู้อื่นให้มีการกระทำการใด ไม่กระทำการใด หรือจำยอมต่อสิ่งใด โดยทำให้กลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สินของผู้ถูกข่มขืนใจหรือของผู้อื่น โดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันตั้งแต่ห้าคนขึ้นไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๐๙ วรรคแรก, วรรคสอง และฐานกรรโชก ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๗ ซึ่งเป็นความผิดที่บัญญัติไว้ในภาค ๒ แห่งประมวลกฎหมายอาญา และมีกำหนดโทษจำคุกอย่างสูงตั้งแต่หนึ่งปีขึ้นไป ผู้ต้องหาทั้งหกจึงมีความผิดฐานเป็นช่องโจร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๑๐ (เทียบเคียงนัยคำพิพากษาฎีกาที่ ๔๙๘๖/๒๕๓๓, ๒๙๐๕/๒๕๔๓) และการที่ผู้ต้องหาทั้งหกปรีกษาหรือกันในที่เกิดเหตุซึ่งเป็นบริเวณที่ผู้เสียหายและผู้ค้าทำการค้ามองเห็นได้โดยทั่วกัน ยังเป็นการแสดงให้เห็นว่าผู้ต้องหาทั้งหกประสงค์ที่จะให้ผู้เสียหายและผู้ค้าทุกคนในที่เกิดเหตุได้เห็นถึงการรวมกลุ่มสมคบกันก่อนที่ผู้ต้องหาทั้งหกจะแยกย้ายกันไปข่มขืนใจเรียกเก็บเงินดังกล่าวจากผู้เสียหายและผู้ค้า ซึ่งบ่งชี้ให้เห็นถึงเจตนาของผู้ต้องหาทั้งหกในการแสดงออกถึงอำนาจในการเรียกเก็บเงินกับผู้เสียหายและผู้ค้า ดังนั้น การที่ผู้ต้องหาทั้งหกแยกย้ายกันออกข่มขืนใจเรียกเก็บเงินจากผู้เสียหายและผู้ค้าในที่เกิดเหตุหลังจากที่แสดงให้ผู้เสียหายและผู้ค้าเห็นการสมคบกันดังกล่าวแล้ว จึงเป็นการกระทำความผิดฐานข่มขืนใจผู้อื่นให้กระทำการใด ไม่กระทำการใด หรือจำยอมต่อสิ่งใด โดยทำให้กลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกายหรือทรัพย์สินของผู้ถูกข่มขืนใจหรือของผู้อื่นโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันตั้งแต่ห้าคนขึ้นไปและโดยอ้างอำนาจช่องโจร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๐๙ วรรคแรก, วรรคสอง, วรรคสาม ส่วนกรณีที่ผู้เสียหายบางคนให้การเพิ่มเติมว่าไม่เคยถูกข่มขู่ และไม่ประสงค์จะดำเนินคดีกับกลุ่มผู้ต้องหา แต่ก็ยังมีผู้เสียหายที่ ๑, ผู้เสียหายที่ ๑๑, ผู้เสียหายที่ ๑๓, ผู้เสียหายที่ ๒๐, ผู้เสียหายที่ ๓๓, ผู้เสียหายที่ ๓๔, ผู้เสียหายที่ ๔๕, ผู้เสียหายที่ ๔๘, ผู้เสียหายที่ ๕๖ และผู้เสียหายที่ ๕๙ ที่ให้การเพิ่มเติมยืนยันคำให้การเดิมที่เคยถูกกลุ่มผู้ต้องหาข่มขู่บังคับ อีกทั้งผู้เสียหายที่ ๑ ก็ยังคงประสงค์ให้พนักงานสอบสวนดำเนินคดีกับผู้ต้องหาทั้งหกต่อไป

สำหรับความผิดฐานร่วมกันฟอกเงิน นั้น ได้พิจารณาหนังสือขอความเป็นธรรมของผู้ต้องหาที่ ๑, ๒ ที่ยื่นต่อพนักงานอัยการซึ่งระบุว่าผู้ต้องหาที่ ๑, ๒ จัดให้ผู้ค้ารายอื่นเช่าแผงที่มีผู้ทิ้งร้างหรือแผงที่ได้รับสิทธิครอบครองต่อมาจากผู้อื่นเช่าขายของแทนเพื่อแบ่งเบาภาระค่าใช้จ่ายที่มีต่อพนักงานเขตและตำรวจที่มาอำนวยความสะดวกในการจัดตลาดโดยให้ผู้ต้องหาที่ ๓, ๔ นำเงินไปให้หัวหน้าฝ่ายเทคนิค สำนักงานเขตเดือนละ ๑๓๐,๐๐๐ บาท ให้นาย ช. เดือนละ ๒๐,๐๐๐ บาท ให้ตำรวจท้องที่เดือนละ ๑๔๐,๐๐๐ บาท โดยผู้ต้องหาที่ ๓, ๔ เป็นผู้นำไปจ่ายเป็นประจำทุกวันที่ ๙, ๑๐ ของทุกเดือน เมื่อพิจารณาประกอบคำให้การของผู้เสียหายที่ ๒ ที่ให้การว่าผู้ต้องหาที่ ๓, ๔ กับพวกเป็นผู้เก็บเงินแล้วนำส่งผู้ต้องหาที่ ๑, ๒ โดยผู้ต้องหาที่ ๓ บอกว่าเงินรายเดือนต่างๆ จะต้องจ่ายให้ตรงเวลาเพื่อผู้ต้องหาที่ ๑ จะได้รับนำไปเคลียร์กับนาย และผู้เสียหายที่ ๒ ยังได้ยืนยันอีกว่าได้เคยมีหัวหน้าเทคนิคบอกว่า หากไม่มีคุณ พ. พวกคุณก็จะไม่มีที่ค้าขาย ทำให้มีน้ำหนักให้รับฟังได้ว่าส่วนหนึ่งของเงินที่ผู้ต้องหาที่ ๑, ๒ ได้จากการกระทำความผิดและข่มขืนใจผู้เสียหาย ผู้ต้องหาที่ ๑, ๒ ได้ให้แก่เจ้าหน้าที่เทคนิคและตำรวจตามที่ผู้ต้องหาที่ ๑, ๒ ได้ระบุในหนังสือขอความเป็นธรรมและรับฟังได้ว่าการที่ผู้ต้องหาที่ ๑, ๒ ให้เงินดังกล่าวแก่เจ้าหน้าที่เทคนิคและตำรวจก็เพื่อให้เจ้าหน้าที่เทคนิคและตำรวจไม่จับกุมผู้เสียหายและผู้ค้าที่ตั้งวางแผงค้าบนทางสาธารณะ อันเป็นการสนับสนุนให้เจ้าพนักงานไม่กระทำการอย่างใดในตำแหน่งโดยมิชอบด้วยหน้าที่ และให้เจ้าพนักงานละเว้นการปฏิบัติการตามหน้าที่โดยทุจริตเป็นความผิดต่อตำแหน่งที่ราชการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๙, ๑๕๓ ซึ่งเป็นความผิดมูลฐาน ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.๒๕๔๒ มาตรา ๓(๕) ประกอบกับพยานหลักฐานฟังได้ว่าผู้ต้องหาทั้งหกได้กระทำความผิดเกี่ยวกับการกระทำความผิดโดยอ้อมอำนาจของโจร ซึ่งเป็นความผิดมูลฐาน ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.๒๕๔๒ มาตรา ๓ (๖) เมื่อคดีมีผู้ต้องหาที่ ๒ และที่ ๓๑ ให้การยืนยันว่า ผู้ต้องหาที่ ๑, ๒ มิได้มีอาชีพค้าขาย แต่มีแผงค้าไว้เพื่อเช่าต่อและมีรายได้จากการข่มขืนใจและการกระทำความผิดผู้เสียหายและผู้ค้าในที่เกิดเหตุ ทั้งไม่ปรากฏว่าผู้ต้องหาที่ ๑, ๒ ได้ประกอบอาชีพอื่นใดที่มีรายได้พอที่จะเช่าซื้อรถยนต์ถึง ๔ คัน ซื้อรถจักรยานยนต์อีก ๒ คัน ซื้อบ้านในเขตบางซื่อ กรุงเทพมหานคร ๑ หลัง ซื้อที่ดินในเขตบางบอน กรุงเทพมหานคร ๑ แปลง ซื้อที่ดินในอำเภอเลาขวัญ จังหวัดกาญจนบุรี ๔ แปลง และการที่ศาลแพ่งได้มีคำสั่งว่าทรัพย์สิน

ของผู้ต้องหาที่ ๑, ๒ ที่คณะกรรมการธุรกรรมของสำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินมีมติให้ยึดจำนวน ๑๒ รายการ ให้ตกเป็นของแผ่นดินเป็นพฤติกรรมที่แสดงให้เห็นว่าผู้ต้องหาที่ ๑, ๒ ได้กระทำการปกปิด อำพรางลักษณะที่แท้จริงการได้มาซึ่งทรัพย์สิน หรือโอน รับโอน เปลี่ยนสภาพทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดมูลฐาน ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ อันเป็นความผิดฐานร่วมกันฟอกเงิน ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๕ คดีจึงมีพยานหลักฐานพอฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑, ๒ ฐานร่วมกันฟอกเงิน ส่วนผู้ต้องหาที่ ๓ นั้น ไม่ปรากฏว่าได้มีทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดมูลฐานแล้วกระทำการใด ๆ เพื่อปกปิด อำพรางลักษณะที่แท้จริงแห่งการได้มาซึ่งทรัพย์สินนั้นหรือโอน รับโอน เปลี่ยนสภาพทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดเพื่อชุกซ่อนหรือปกปิดแหล่งที่มาของทรัพย์สินนั้น อันจะเป็นความผิดฐานร่วมกันฟอกเงิน คดีจึงมีพยานหลักฐานไม่พอฟ้องผู้ต้องหาที่ ๓ ฐานร่วมกันฟอกเงิน

ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ - ที่ ๔ ฐานเป็นช่องโจร ช่มชื่นใจผู้อื่นให้กระทำการใด ไม่กระทำการใด หรือจ่ายอมต่อสิ่งใด โดยทำให้กลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สินของผู้ถูกช่มชื่นใจหรือของผู้อื่นโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันตั้งแต่ห้าคนขึ้นไป โดยอ้างอำนาจ ช่องโจร และร่วมกันกรรโชก ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๑๐, ๓๐๙ วรรคแรก, วรรคสอง, วรรคสาม, ๓๓๓/, ๘๓, ๙๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔ และชี้ขาดควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ ๕ และที่ ๖ ฐานเป็นช่องโจร ช่มชื่นใจผู้อื่นให้กระทำการใด ไม่กระทำการใด หรือจ่ายอมต่อสิ่งใด โดยทำให้กลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สินของผู้ถูกช่มชื่นใจหรือของผู้อื่น โดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันตั้งแต่ห้าคนขึ้นไปโดยอ้างอำนาจช่องโจรและร่วมกันกรรโชก ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๑๐, ๓๐๙ วรรคแรก, วรรคสอง, วรรคสาม, ๓๓๓/, ๘๓, ๙๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔ ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ฐานร่วมกันฟอกเงิน ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓ (๕) (๖), ๕, ๗ (๑), ๖๐ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓, ๙๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔ ชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๓ ฐานร่วมกันฟอกเงิน ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓ (๕) (๖), ๕, ๗ (๑), ๖๐ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓

ไม่มีเจตนาจัดหางาน แต่หลอกว่าจะส่งไปทำงาน

ไม่ผิดจัดหางาน แต่ผิดฉ้อโกง

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๕๖๙/๒๕๕๒

พ.ร.บ. จัดหางานและคุ้มครองคนหางานฯ (ม.๔, ๓๐, ๘๒, ๙๑ ตี))

ป.อาญา ข้อโกงประชาชน (ม. ๓๔๓)

ผู้ต้องหาทั้งปวงไม่ได้มีเจตนาจะจัดหางานให้แก่พวกผู้เสียหาย เพียงแต่อ้างการจัดหางานเพื่อให้ได้เงินค่าบริการจากพวกผู้เสียหาย การกระทำของผู้ต้องหาทั้งปวงจึงไม่เป็นความผิดฐานจัดหางานโดยไม่ได้รับอนุญาต แต่การที่ผู้ต้องหาทั้งปวงหลอกลวงพวกผู้เสียหายว่าสามารถจัดหางานในต่างประเทศให้ได้และเรียกเงินเป็นค่าตอบแทน เป็นความผิดฐานร่วมกันหลอกลวงผู้อื่นว่าสามารถหางานในต่างประเทศได้และร่วมกันฉ้อโกงประชาชน

ข้อเท็จจริงได้ความว่า สำนักงานจัดหางานกรุงเทพมหานครพื้นที่ ๘ ได้รับเรื่องร้องทุกข์จากคนหางานจำนวน ๓๑ คน ว่าถูกห้างหุ้นส่วนจำกัด ม. กับพวกหลอกลวงว่าจะส่งไปทำงานที่ประเทศญี่ปุ่นและเกาหลีใต้เสียค่าใช้จ่ายและค่าบริการคนละ ๑๓๕,๐๐๐-๔๕๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๙,๐๑๒,๕๐๐ บาท แต่พวกผู้ต้องหาทั้ง ๑๒ คน ซึ่งเป็นผู้ชักชวนพวกผู้เสียหายไม่สามารถส่งพวกผู้เสียหายไปทำงานได้ตามสัญญาและไม่ยอมคืนเงินให้สำนักงานจัดหางานฯ เขตพื้นที่ ๘ ตรวจสอบข้อมูลทางทะเบียนของ หจก. ม. แล้ว ปรากฏว่ามีได้เป็นผู้รับอนุญาตจัดหางาน ลูกจ้าง หรือตัวแทนของผู้รับอนุญาตจัดหางานแต่อย่างใด จึงมอบอำนาจให้นักวิชาการแรงงานพาผู้เสียหายทั้ง ๓๑ คน เข้าร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๑๑ มีความผิดฐานร่วมกันจัดหางานให้คนหางานเพื่อไปทำงานในต่างประเทศโดยไม่ได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนจัดหางานกลาง ร่วมกันหลอกลวงผู้อื่นว่าสามารถหางานหรือสามารถส่งไปฝึกงานในต่างประเทศได้และโดยการหลอกลวงนั้นได้ไปซึ่งเงินหรือทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดจากผู้ถูกหลอกลวง และร่วมกันฉ้อโกงประชาชน หรือไม่

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีมีพยานหลักฐานฟังได้ว่าห้างหุ้นส่วนจำกัด ม. ได้จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายและไม่ได้รับอนุญาตให้เป็นผู้จัดหางานหรือจัดส่งคนงานไปต่างประเทศ การที่ผู้ต้องหาที่ ๑๑ กับผู้ต้องหาที่ ๑-ที่ ๑๐ และที่ ๑๒ ร่วมกัน พุดจาหลอกลวงชักชวนผู้เสียหายทั้งสามสืบเอ็ดและประชาชนให้มาติดต่อสมัครงานกับห้างหุ้นส่วนจำกัด ม. เพื่อส่งไปทำงานที่ต่างประเทศโดยเรียกและรับค่าบริการ โดยผู้ต้องหาที่ ๑๑ กับพวกได้ร่วมกันหลอกลวงผู้เสียหายทั้งสามสืบเอ็ดด้วยการแสดงข้อความอันเป็นเท็จว่ามีงานให้ทำและผู้ต้องหาที่ ๑๑ กับพวกจะจัดให้ผู้เสียหายทั้งสามสืบเอ็ดทำงานที่ต่างประเทศ ซึ่งความจริงแล้วไม่มีงานให้ทำ ทั้งผู้ต้องหาที่ ๑๑ กับพวกไม่มีเจตนาและไม่สามารถที่จะส่งผู้เสียหายทั้งสามสืบเอ็ดไปทำงานที่ต่างประเทศได้ เพราะผู้ต้องหาที่ ๑๑ กับพวกก็มีได้รับอนุญาตให้จัดหางานเช่นกัน และผลจากการหลอกลวงดังกล่าวทำให้ผู้ต้องหาที่ ๑๑ กับพวกได้เงินไปจากผู้เสียหายทั้งสามสืบเอ็ดรวมทั้งสิ้น ๙,๐๑๒,๕๐๐ บาท ตามพฤติการณ์จึงแสดงว่าผู้ต้องหาที่ ๑๑ กับพวกมิได้มีเจตนาจะจัดหางานให้แก่ผู้เสียหายทั้งสามสืบเอ็ดแต่อย่างใด ผู้ต้องหาที่ ๑๑ กับพวกเพียงแต่อ้างการจัดหางานเพื่อให้ได้เงินค่าบริการจากผู้เสียหายทั้งสามสืบเอ็ดเท่านั้น การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑๑ กับพวกจึงไม่เป็นความผิดฐานจัดหางานโดยมิได้รับอนุญาตตามพระราชบัญญัติจัดหางานและคุ้มครองคนหางาน พ.ศ. ๒๕๒๔ มาตรา ๓๐, ๘๒ แต่การที่ผู้ต้องหาที่ ๑๑ กับพวกหลอกลวงผู้เสียหายที่ ๓๑ ว่าสามารถจัดหางานที่ประเทศญี่ปุ่นให้แก่ผู้เสียหายที่ ๓๑ ได้ โดยผู้ต้องหาที่ ๑๑ กับพวกเรียกเงินจากผู้เสียหายที่ ๓๑ จำนวน ๓๕๒,๕๐๐ บาท เป็นค่าตอบแทน และที่ผู้เสียหายที่ ๓๑ ให้เงินแก่ผู้ต้องหาที่ ๑๑ กับพวกไปก็เพราะเชื่อตามที่ผู้ต้องหาที่ ๑๑ กับพวกหลอกลวงนั่นเอง การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑๑ กับพวกจึงเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติจัดหางานและคุ้มครองคนหางาน พ.ศ. ๒๕๒๔ มาตรา ๙๑ ตรี ซึ่งเป็นกรรมเดียวกับความผิดฐานฉ้อโกงประชาชน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๓ วรรคแรก จึงชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑๑ และสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑-ที่ ๑๐ และที่ ๑๒ กลับคำสั่งฟ้องของพนักงานอัยการ ฐานร่วมกันจัดหางานให้คนหางานเพื่อไปทำงานในต่างประเทศโดยไม่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียนจัดหางานกลาง ตามพระราชบัญญัติจัดหางานและคุ้มครองคนหางาน พ.ศ.๒๕๒๔ มาตรา ๔, ๓๐, ๘๒ พระราชบัญญัติจัดหางานและคุ้มครองคนหางาน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๓๗ มาตรา ๓, ๓๑ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓

และชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑๑ ร่วมกันหลอกลวงผู้อื่นว่าสามารถหางานในต่างประเทศได้ และโดยการหลอกลวงดังว่านั้นได้ไปซึ่งเงินจากผู้ถูกหลอกลวง และร่วมกันฉ้อโกงประชาชน ตามพระราชบัญญัติจัดหางานและคุ้มครองคนหางาน พ.ศ. ๒๕๒๘ มาตรา ๔, ๙๑ ตีรพระราชบัญญัติจัดหางานและคุ้มครองคนหางาน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๓ มาตรา ๓, ๓๔ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๓ วรรคแรก, ๘๓, ๙๐ กับขอให้ผู้ต้องหาที่ ๑-ที่ ๑๒ ร่วมกันคืนหรือใช้เงินที่ยังไม่ได้คืน จำนวน ๙,๐๑๒,๕๐๐ บาท แก่ผู้เสียหายทั้งสามสิบเอ็ดคน

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

เดินลงมาจากชั้นบนของบ้านที่เกิดเหตุไม่ถือว่าอยู่ใน “วงการเล่น”

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๕๘๓/๒๕๕๒

พ.ร.บ. การพนันฯ (ม.๔, ๕, ๖, ๑๐, ๑๒)

ป.อาญา ตำรวจ (ม.๘๓)

มิได้พักอาศัยอยู่ในบ้านที่เกิดเหตุ ขณะเกิดเหตุอยู่ในบ้านเดินลงมาใต้ถุนบ้านที่มีการลักลอบเล่นการพนันมวยตู้และอยู่ห่างวงการเล่นประมาณ ๑๐ เมตร ไม่ถือว่าอยู่ในวงการเล่น ตามข้อสันนิษฐานของกฎหมาย

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ตามวันเวลาเกิดเหตุ เจ้าพนักงานตำรวจจับผู้ลักลอบเล่นการพนันมวยตู้ที่บริเวณใต้ถุนบ้านชั้นล่างบ้านที่เกิดเหตุได้ ๑๙ คน รวมทั้งผู้ต้องหาซึ่งเดินลงมาจากชั้นบนบ้านอยู่ใกล้กับบันไดห่างจากวงเล่นพนันประมาณ ๑๐ เมตร และยึดของกลางที่ใช้ในการกระทำผิดได้ในที่เกิดเหตุหลายรายการจึงดำเนินคดีกับผู้ต้องหาเป็นคดีนี้

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานร่วมกับพวกที่หลบหนีเล่นการพนันมวยทางทีวี (มวยตู้) พนันเอทรีพีย์สินกันโดยมิได้รับอนุญาต หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า พยานผู้จับกุมให้การว่าขณะจับกุมผู้ลักลอบเล่นการพนันมวยตู้ที่บริเวณใต้ถุนบ้านนาง พ. เห็นผู้ต้องหาเดินลงมาจากชั้นบนของบ้านอยู่ใกล้กับบันได ซึ่งอยู่ห่างจากวงการเล่นประมาณ ๑๐ เมตร ข้อเท็จจริงเพียงเท่านี้ยังไม่อาจรับฟังได้ว่าผู้ต้องหาอยู่ใน “วงการเล่น” ตามพระราชบัญญัติการพนัน พ.ศ. ๒๔๙๘ มาตรา ๖ แม้ผู้ต้องหาจะอยู่บริเวณอาคารหลังเดียวใกล้เคียงกันกับที่มีการเล่นการพนันก็ตาม เมื่อไม่ปรากฏว่าผู้ต้องหาได้อยู่ในวงหรือกลุ่มคนที่กำลังเล่นการพนันจะถือว่าผู้ต้องหา

อยู่ในวงการเล่นตามข้อสันนิษฐานของกฎหมายมาตราดังกล่าวไม่ได้ สำหรับบันทึกการจับกุมที่มีข้อความว่าผู้ต้องหาได้มาติดต่อเจ้าพนักงานตำรวจผู้จับกุม เพื่อขอเปลี่ยนตัวและพยายามขัดขึ้นการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานตำรวจผู้จับกุมก็ไม่ใช่ข้อบ่งชี้ว่าผู้ต้องหายอมรับว่าเป็นผู้กระทำผิดแต่อาจกระทำไปโดยเกรงกลัวว่าจะต้องได้รับโทษที่ไม่ได้กระทำผิดก็เป็นได้ ซึ่งชั้นจับกุมและสอบสวนผู้ต้องหาให้การปฏิเสธตลอดมาโดยอ้างว่าไปบ้านที่เกิดเหตุเพื่อปรึกษาเรื่องทำบุญครบรอบ ๗ วันให้สามีนาง พ. บณบ้านที่เกิดเหตุเมื่อปรึกษาเสร็จผู้ต้องหาเดินลงบันไดมาก็ถูกจับกุมโดยมีนาง พ. และพยานอีกหลายคนให้การยืนยันสอดคล้องกับคำกล่าวอ้างของผู้ต้องหาประกอบกับในชั้นสอบสวนพยานผู้จับกุมให้การว่าตามบันทึกจับกุมที่ระบุมีการขอเปลี่ยนตัว เนื่องจากผู้ต้องหาปฏิเสธว่าไม่ได้เล่นการพนันแต่มาทำธุระกับเจ้าของบ้าน หากจะให้รับว่าร่วมเล่นการพนันก็ให้เอาเจ้าของบ้านเป็นตัวแทน ข้อเท็จจริงจึงฟังไม่ได้ว่าผู้ต้องหาได้กระทำความผิดตามข้อกล่าวหา คดีมีพยานหลักฐานไม่พอฟ้องชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหา ฐานร่วมกันเล่นการพนัน (มวยตุ) พนันเอาทรัพย์สินกันโดยไม่ได้รับอนุญาตตามพระราชบัญญัติการพนัน พ.ศ. ๒๔๗๘ มาตรา ๔, ๕, ๖, ๑๐, ๑๒ พระราชบัญญัติการพนัน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๐๔ มาตรา ๓ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

คดีอุกฉกรรจ์มีโทษหนักถึงประหารชีวิต พยานหลักฐานที่จะพิสูจน์ว่าผู้ต้องหา
เป็นผู้กระทำความผิดตามข้อกล่าวหา นั้น จะต้องชัดแจ้งหนักแน่นมั่นคง
โดยไม่มีข้อตำหนิใด ๆ ให้เป็นที่ประจักษ์ได้

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๕๔๕/๒๕๕๒

พ.ร.บ. อาวุธปืนฯ (ม.๓๗, ๘ ทวิ, ๓๑๒, ๓๑๒ ทวิ)

ป.อาญา ตำรวจ (ม.๘๓)

ผู้ใช้ให้กระทำความผิด (ม.๘๔)

ฆ่า (ม.๒๔๙)

ปล้นทรัพย์ (ม.๓๔๐, ๓๔๐ ตร.)

รับของโจร (ม.๓๕๓)

พาอาวุธ (ม.๓๓/๑)

คดีอุกฉกรรจ์มีโทษหนักถึงประหารชีวิต พยานหลักฐานที่จะพิสูจน์ว่าผู้ต้องหา
เป็นผู้กระทำความผิดตามข้อกล่าวหา นั้น จะต้องชัดแจ้งหนักแน่นมั่นคงโดยไม่มี
ข้อตำหนิใด ๆ ให้เป็นที่ประจักษ์ได้ คดีนี้ไม่มีประจักษ์พยานรู้เห็นว่าผู้ต้องหาที่ ๕ และที่ ๖
เป็นผู้ใช้ จ้างวานให้ผู้ต้องหาที่ ๑ ถึงที่ ๔ ปล้นทรัพย์ผู้ตายทั้งห้า และร่วมกับผู้ต้องหาที่ ๑
ถึงที่ ๔ ฆ่าผู้ตายทั้งห้าโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ทั้งไม่มีพยานพฤติเหตุแวดล้อมกรณีอื่นใด
ที่จะปรากฏข้อเท็จจริงให้พอฟังได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๕ และที่ ๖ เป็นผู้กระทำความผิดตามที่
ถูกกล่าวหา คงมีเพียงคำให้การในชั้นสอบสวนของผู้ต้องหาที่ ๔ ซึ่งขัดทอดไปถึง
ผู้ต้องหาที่ ๕ ว่าเป็นผู้ใช้ จ้างวานให้กระทำความผิดเท่านั้น และผู้ต้องหาที่ ๔ ได้ชี้ภาพ
ผู้ต้องหาที่ ๕ ยืนยันว่าเป็นบุคคลที่ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ เรียกว่า “เสีย” แต่คำให้การ
ขัดทอดของผู้ต้องหาที่ ๔ เป็นพยานชั้นสองซึ่งมีน้ำหนักน้อยและเป็นคำขัดทอดระหว่าง
คนร้ายด้วยกัน และไม่สอดคล้องกับคำให้การชั้นสอบสวนของผู้ต้องหาที่ ๓ ซึ่งมีได้ให้การ
พาดพิงถึงผู้ต้องหาที่ ๕ กรณีจึงไม่อาจอาศัยคำให้การขัดทอดของผู้ต้องหาที่ ๔ ดังกล่าว
มาชี้ยันว่าผู้ต้องหาที่ ๕ เป็นผู้กระทำความผิด ส่วนที่พบสัญญาบัตรติดต่อกัน

ระหว่างผู้ต้องหาที่ ๑ ที่ ๕ และที่ ๖ ในช่วงระยะเวลาเกิดเหตุ ก็ไม่ปรากฏหลักฐานว่าผู้ต้องหาทั้งสามได้มีการพูดคุยกันในเรื่องอะไรและไม่มีรายละเอียดใด ๆ ที่เกี่ยวกับการร่วมกันกระทำความผิด ข้อพิรุธดังกล่าวจึงไม่อาจสันนิษฐานเป็นผลร้ายว่าผู้ต้องหาที่ ๕ และที่ ๖ ร่วมกระทำความผิดกับผู้ต้องหาที่ ๑ ถึงที่ ๔

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ขณะที่ร้อยตำรวจเอก ธ. พนักงานสอบสวนกำลังปฏิบัติหน้าที่ได้รับแจ้งว่ามีผู้พบศพอยู่ที่บ้านที่เกิดเหตุจึงไปตรวจที่เกิดเหตุพบว่าบ้านที่เกิดเหตุเป็นบ้านพักขนาดใหญ่มีรั้วสูงประมาณ ๕ เมตร พบศพชายหญิงนอนเสียชีวิตอยู่ภายในบ้านรวม ๕ ศพ สภาพเน่าเปื่อย ได้แก่ นาย ธ. เจ้าของบ้าน นอนเสียชีวิตอยู่ภายในห้องครัวชั้นล่าง มีรอยกระสุนปืนยิงเข้าบริเวณหน้าอก นาง ส. คนรับใช้ เสียชีวิตในห้องน้ำของห้องพักคนรับใช้ สภาพถูกรัดคอด้วยเชือกผ้ามา่น มีเลือดปากและเทปกาฬสีน้ำเงินปิดตาไว้ นาง ก. ภรรยา นาย ธ. เสียชีวิต อยู่ในห้องชั้นล่าง ไม่พบบาดแผล นางสาว ศ. บุตรสาว เสียชีวิตอยู่ที่หน้าห้องพักชั้นที่ ๒ มีรอยกระสุนปืนยิงด้านหลังด้านซ้าย ๑ นัด และนาย น. บุตรชาย เสียชีวิตอยู่ที่หน้าห้องน้ำภายในห้องพักชั้นที่ ๒ สภาพศพมีเทปกาฬสีน้ำเงินปิดตาไว้ เท้าทั้งสองข้างถูกมัดด้วยสายเข็มขัด ไม่พบบาดแผล จากการสอบสวนญาติผู้ตายได้ความว่าเมื่อวันที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๒ นาย ธ. ได้ขับรถยนต์ไปยังโรงงานเฟอร์นิเจอร์ซึ่งอยู่ใกล้บ้านที่เกิดเหตุและรับนาง ก. ภรรยากลับบ้าน ต่อมาวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๕๒ จึงพบว่านาย ธ. และครอบครัวรวมทั้งคนรับใช้เสียชีวิตดังกล่าว ญาติได้ตรวจสอบทรัพย์สินภายในบ้านพบว่าหายไปรวม ๑๐ รายการ ซึ่งรวมถึงรถยนต์โตโยต้า รุ่นอัลพาร์ท ที่ถูกนำไปจอดทิ้งไว้ที่หน้าวัดบ่อมแก้ว จังหวัดสมุทรสงคราม ต่อมาร้อยตำรวจเอก ก. ซึ่งร่วมสืบสวนคดีนี้ได้ติดตามสัญญาณโทรศัพท์มือถือของผู้ตายทุกคน พบว่าโทรศัพท์มือถือของนาง ก. ผู้ตายถูกนำไปใช้กับหมายเลขของนาย ว. จึงติดตามไปสอบถามได้ความว่าโทรศัพท์เครื่องดังกล่าวผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ได้นำมาขายให้แก่ภริยาของนาย ว. พนักงานสอบสวนจึงได้ขอศาลออกหมายจับและจับผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ได้ ชั้นสอบสวนผู้ต้องหาที่ ๑ ให้การปฏิเสธ ผู้ต้องหาที่ ๒ ให้การรับสารภาพและนำชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพ ต่อมาจากการขยายผลการสืบสวนของร้อยตำรวจเอก ก. โดยนำหมายเลขโทรศัพท์ของผู้ต้องหาที่ ๒ มาวิเคราะห์พบว่ามีการติดต่อกับหมายเลขโทรศัพท์ของนางสาว ว. ซึ่งเป็นภริยาของผู้ต้องหาที่ ๓ ซึ่งรับว่าหมายเลขโทรศัพท์ดังกล่าวผู้ต้องหาที่ ๓ เป็นผู้ใช้ พร้อมทั้งแจ้งด้วยว่า

ผู้ต้องหาที่ ๓ ได้เล่าให้ฟังว่าได้ร่วมไปกับผู้ต้องหาที่ ๑ และ ๒ ฆ่าคนตายรวม ๕ ศพ ในคดีนี้จริง โดยผู้ต้องหาที่ ๓ ได้ชวนผู้ต้องหาที่ ๔ ร่วมกระทำความผิดด้วย พนักงานสอบสวนจึงได้ขอศาลออกหมายจับและจับผู้ต้องหาที่ ๓ และ ๔ ได้ ชั่วจับกุมและสอบสวนผู้ต้องหาที่ ๓ และ ๔ ให้การรับสารภาพและนำชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพ ต่อมาพนักงานสอบสวนได้รับแจ้งจากร้อยตำรวจเอก ก. ว่าได้ตรวจสอบการใช้โทรศัพท์ของผู้ต้องหา พบว่ามีบุคคลเข้ามาเกี่ยวข้องกับนาง ก. และนาย ธ. ได้แก่ ผู้ต้องหาที่ ๖ ซึ่งมีข้อพิพาทกับนาง ก. ผู้ตายในเรื่องร่วมหุ้นในการประกอบธุรกิจโรงงานเครื่องสำอางสมุนไพรที่จังหวัดเชียงใหม่ และได้กู้ยืมเงินจากนาง ก. ผู้ตายจำนวน ๑๐ ล้านบาท และผู้ต้องหาที่ ๕ ซึ่งเป็นผู้จัดการโรงงาน ซึ่งมีคดีพิพาทเกี่ยวกับค่าแรงงาน โบนัสกับผู้ตาย และเมื่อนำภาพถ่ายของผู้ต้องหาที่ ๕ ผู้ต้องหาที่ ๖ ให้ผู้ต้องหาที่ ๓ และ ๔ ตรวจสอบปรากฏว่าผู้ต้องหาที่ ๔ ยืนยันว่าภาพของผู้ต้องหาที่ ๕ ว่า คือบุคคลที่ผู้ต้องหาที่ ๑ และ ๒ เรียกว่า “เลี้ย” และเป็นผู้ให้เงินแก่ผู้ต้องหาที่ ๔ จำนวน ๑,๐๐๐ บาท ในคืนวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๕๒ เพื่อเป็นค่ารถกลับบ้านในวันพามาดูบ้านที่เกิดเหตุในครั้งแรก จึงได้ยื่นคำร้องต่อศาลออกหมายจับผู้ต้องหาที่ ๕ และที่ ๖ ในข้อหาผู้จ้างวานผู้ต้องหาที่ ๑-ที่ ๔ ให้กระทำความผิด และสามารถจับกุมตัวได้ที่จังหวัดเชียงใหม่ ชั่วจับกุมและสอบสวนผู้ต้องหาที่ ๕ และที่ ๖ ให้การปฏิเสธ

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๕ และผู้ต้องหาที่ ๖ มีความผิดฐานร่วมกันก่อให้ผู้อื่นกระทำความผิดด้วยการใช้ จ้าง วานให้ผู้อื่นกระทำความผิดฐานร่วมกันปล้นทรัพย์โดยมีอาวุธปืนเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนและโดยทรมานหรือโดยกระทำทารุณโหดร้าย ร่วมกันมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่ ร่วมกันพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว และร่วมกันรับของโจร หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีอุกกรจมีโทษหนักถึงประหารชีวิต พยานหลักฐานที่จะพิสูจน์ว่าผู้ต้องหาเป็นผู้กระทำความผิดตามข้อกล่าวหา นั้น จะต้องชัดเจนหนักแน่นมั่นคง โดยไม่มีข้อสงสัยใด ๆ ให้เป็นที่ประจักษ์ได้ สำหรับคดีนี้ไม่มีประจักษ์พยานรู้เห็นกับผู้ต้องหาที่ ๕ และที่ ๖ เป็นผู้จ้างวานให้ผู้ต้องหาที่ ๑ ถึงที่ ๔ ปล้นทรัพย์ผู้ตายทั้งห้า และร่วมกับผู้ต้องหาที่ ๑

ถึงที่ ๔ ฆ่าผู้ตายทั้งห้าโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ทั้งไม่มีพยานพฤติเหตุแวดล้อมกรณีอื่นใดที่จะปรากฏข้อเท็จจริงให้พอฟังได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๕ และที่ ๖ เป็นผู้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหา คงมีเพียงคำให้การในชั้นสอบสวนของผู้ต้องหาที่ ๔ ซึ่งขัดทอดไปถึงผู้ต้องหาที่ ๕ ว่าเป็นผู้จ้างวานให้กระทำความผิดเท่านั้น โดยผู้ต้องหาที่ ๔ ให้การว่าเมื่อวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๕๒ ผู้ต้องหาที่ ๕ เป็นคนขับรถพาผู้ต้องหาที่ ๑ ถึงที่ ๔ ไปบ้านที่เกิดเหตุครั้งแรกเพื่อก่อเหตุตามที่ ได้เตรียมไว้ หลังจากทำงานไม่สำเร็จผู้ต้องหาที่ ๕ ได้ให้เงินผู้ต้องหาที่ ๔ จำนวน ๑,๐๐๐ บาท เป็นค่ารถกลับบ้าน และผู้ต้องหาที่ ๔ ได้ชี้ภาพผู้ต้องหาที่ ๕ ที่พนักงานสอบสวนนำมาให้ดูยืนยันว่าเป็นบุคคลที่ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ เรียกว่า “เสีย” แต่คำให้การขัดทอดของผู้ต้องหาที่ ๔ เป็นพยานชั้นสองซึ่งมีน้ำหนักน้อยและเป็นคำขัดทอดระหว่างคนร้ายด้วยกัน และไม่สอดคล้องกับคำให้การชั้นสอบสวนของผู้ต้องหาที่ ๓ ซึ่งมีได้ให้การพาดพิงถึงผู้ต้องหาที่ ๕ กรณีจึงไม่อาจอาศัยคำให้การขัดทอดของผู้ต้องหาที่ ๔ ดังกล่าวมาชี้ยืนยันว่าผู้ต้องหาที่ ๕ เป็นผู้กระทำความผิด ส่วนที่ร้อยตำรวจเอก ก. ได้ตรวจสอบพบสัญญาณโทรศัพท์ติดต่อกันระหว่างผู้ต้องหาที่ ๑ ที่ ๕ และที่ ๖ ในช่วงระยะเวลาเกิดเหตุ ก็ไม่ปรากฏหลักฐานว่าผู้ต้องหาทั้งสามได้มีการพูดคุยกันในเรื่องอะไรและไม่มีรายละเอียดใด ๆ ที่เกี่ยวกับการร่วมกันกระทำความผิด ข้อพิรุธดังกล่าวจึงไม่อาจสันนิษฐานเป็นผลร้ายว่าผู้ต้องหาที่ ๕ และที่ ๖ ร่วมกระทำความผิดกับผู้ต้องหาที่ ๑ ถึงที่ ๔ ส่วนประเด็นความขัดแย้งระหว่างนาง ก. ผู้ตายกับผู้ต้องหาที่ ๕ และที่ ๖ ในเรื่องที่ว่าผู้ต้องหาที่ ๖ มีข้อพิพาทกับผู้ตายในการร่วมหุ้นประกอบธุรกิจโรงงานเครื่องสำอางสมุนไพรที่จังหวัดเชียงใหม่และได้กู้ยืมเงินจาก ผู้ตาย จำนวน ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท และผู้ต้องหาที่ ๕ ซึ่งเป็นเพื่อนของผู้ต้องหาที่ ๖ และเป็นผู้จัดการโรงงานดังกล่าวมีคดีพิพาทกับผู้ตายเกี่ยวกับค่าแรงงานและโบนัสนั้น ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ต้องหาที่ ๕ เป็นฝ่ายยื่นฟ้องผู้ตายให้จ่ายเงินเดือนและโบนัสนั้น ตามกฎหมายแรงงาน ซึ่งศาลมีคำพิพากษาให้ผู้ต้องหาที่ ๕ เป็นฝ่ายชนะคดี ผู้ต้องหาที่ ๕ เป็นเจ้าหนี้ผู้ตายตามคำพิพากษาจึงไม่มีเหตุผลที่จะต้องกระทำความผิด ส่วนความขัดแย้งระหว่างผู้ต้องหาที่ ๖ กับผู้ตายในเรื่องการประกอบธุรกิจและการกู้ยืมเงินระหว่างกันก็ไม่พบว่าเหตุรุนแรงอันจะเป็นมูลเหตุให้ผู้ต้องหาที่ ๖ ต้องกระทำความผิดเช่นนี้ นอกจากนี้คดีไม่มีพยานหลักฐานอื่นมาประกอบแสดงให้เห็นว่าผู้ต้องหาที่ ๕ และที่ ๖ ได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหาอีก ประกอบกับผู้ต้องหาที่ ๕ และที่ ๖ ให้การปฏิเสธ พยานหลักฐานในคดีจึงมีน้ำหนักไม่มั่นคงเพียงพอให้รับฟังว่าผู้ต้องหาที่ ๕

และที่ ๖ เป็นคนร้ายที่กระทำความผิดตามข้อกล่าวหา จึงชี้ขาดไม่ฟ้อง ผู้ต้องหาที่ ๕ และผู้ต้องหาที่ ๖ ในฐานะร่วมกันก่อให้ผู้อื่นกระทำความผิดด้วยการใช้ จ้าง วานให้ผู้อื่นกระทำความผิดฐานร่วมกันปล้นทรัพย์โดยมีอาวุธปืนเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนและโดยทรมานหรือโดยกระทำทารุณโหดร้าย ร่วมกันมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่ ร่วมกันพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว และร่วมกันรับของโจร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๘๙ (๕), (๕), ๓๔๐, ๓๔๐ ตริ, ๓๕๓, ๔๓, ๔๔, ๙๑ พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๙๐ มาตรา ๓, ๔ ทวิ, ๓/๒, ๓/๒ ทวิ สำหรับความผิดฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓/๑ มีอายุความฟ้องคดีภายใน ๑ ปี นับแต่วันกระทำความผิด ปัจจุบันคดีขาดอายุความแล้ว จึงยุติการดำเนินคดีกับผู้ต้องหาที่ ๕ และที่ ๖ ตามฐานความผิดและบทกฎหมายดังกล่าวเพราะคดีขาดอายุความ

อ้างว่ามีคนนำรถมาให้ซ่อม แต่ชิ้นส่วนของรถอยู่กระจัดกระจายในลักษณะ ปกปิดซ่อนเร้น ผิดรับของโจร

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๖๑๑/๒๕๕๒

ป.อาญา รับของโจร (ม.๓๔๓/)

ผู้ต้องหาที่มีอาชีพรับซ่อมรถจักรยานยนต์ ได้รับรถจักรยานยนต์ของผู้เสียหายที่
ถูกคนร้ายลักไปไว้ซ่อม โดยรถไม่มีแผ่นป้ายทะเบียนและหลักฐานทะเบียนรถ ทั้งขณะ
เจ้าพนักงานเข้าตรวจค้น พบว่าชิ้นส่วนอุปกรณ์รถของผู้เสียหายวางกระจัดกระจาย
อยู่คนละแห่งในลักษณะซ่อนเร้น อันเป็นการส่อพิรุณ ตามพฤติการณ์ฟังได้ว่าผู้ต้องหา
รับรถจักรยานยนต์ของผู้เสียหายไว้โดยรู้ว่าเป็นทรัพย์สินที่ได้มาโดยการกระทำความผิด
ฐานลักทรัพย์ การกระทำของผู้ต้องหาจึงมีความผิดฐานรับของโจร

ข้อเท็จจริงได้ความว่า นาย ว. ได้ขับซื้อรถจักรยานยนต์ยี่ห้อฮอนด้า รุ่นโซนิค มีหมายเลขทะเบียน
ซึ่งเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้เสียหายซึ่งเป็นลูกของนาย ว. จากบ้านไปจอดไว้ที่บริเวณที่จอดรถตลาด
น้ำวัดหัวกระปือ กรุงเทพมหานคร จากนั้นได้เข้าไปพักค้างคืนที่บ้านภรรยาซึ่งอยู่ห่างจากบริเวณ
ที่จอดรถประมาณ ๒๐ เมตร เช้าวันรุ่งขึ้น นาย ว. ได้กลับมาที่จอดรถพบว่ารถจักรยานยนต์ของ
ผู้เสียหายที่จอดไว้หายไป สอบถามผู้อยู่บริเวณใกล้เคียงไม่มีใครได้พบเห็น จึงแจ้งเหตุให้
ผู้เสียหายทราบ และผู้เสียหายได้เข้าแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน ต่อมาเจ้าหน้าที่ตำรวจ
ได้นำหมายค้นของศาลเข้าตรวจค้นอยู่ซ่อมรถยนต์ของผู้ต้องหา และพบชิ้นส่วนอุปกรณ์และ
อะไหล่รถจักรยานยนต์หลายคันรวม ๑๖ รายการ ซึ่งผู้ต้องหาอ้างเป็นของผู้นำมาให้จัดซ่อม
เจ้าพนักงานตำรวจจึงได้ตรวจยึดเพื่อสืบหาเจ้าของ และติดต่อผู้เสียหายมาตรวจสอบชิ้นส่วน
อุปกรณ์และอะไหล่ดังกล่าว ผู้เสียหายได้ตรวจสอบแล้วพบว่าชิ้นส่วนอุปกรณ์รถจักรยานยนต์
จำนวน ๖ รายการ เป็นชิ้นส่วนอุปกรณ์ของรถจักรยานยนต์ของตนที่แจ้งหายไว้ จึงแจ้งความร้องทุกข์
ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหา

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานรับของโจร หรือไม่

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า การที่ผู้ต้องหาซึ่งมีอาชีพซ่อมรถจักรยานยนต์ได้รับรถจักรยานยนต์ของผู้เสียหาย ที่ถูกคนร้ายลักไปไว้ซ่อม โดยอ้างว่าลูกน้องของตนเป็นผู้นำรถดังกล่าวมาให้ซ่อมโดยบอกว่าเป็นรถของเพื่อนที่รู้จักกันนั้น เมื่อได้ความว่าขณะที่ผู้ต้องหาได้รับรถของผู้เสียหายไว้ซ่อมปรากฏว่ารถคันดังกล่าวไม่มีแผ่นป้ายทะเบียน หลักฐานทะเบียนรถและเป็นการซ่อมหลายรายการ แต่ผู้ต้องหากลับรับรถไว้ซ่อมโดยไม่รู้จักและไม่มีการตกลงราคาซ่อมรถกับผู้ที่ถูกอ้างว่าเป็นเจ้าของรถก่อนแต่อย่างใด จึงเป็นการผิดวิสัยที่คนทั่วไปจะทำกัน นอกจากนั้นในขณะที่เจ้าพนักงานตำรวจนำหมายศาลไปตรวจค้นตู้ซ่อมรถของผู้ต้องหาพบชิ้นส่วนอุปกรณ์รถของผู้เสียหายถูกวางกระจัดกระจายอยู่คนละแห่งในลักษณะปกปิดซ่อนเร้น อันเป็นการส่อพิรุธ ตามพฤติการณ์ฟังได้ว่า ผู้ต้องหาได้รับรถของผู้เสียหายไว้โดยรู้ว่าเป็นทรัพย์สินอันได้มาโดยการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ การกระทำของผู้ต้องหาจึงมีความผิดฐานรับของโจร ซึ่งขาดให้ฟ้องผู้ต้องหา ฐานรับของโจร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๗

แถลงบอกข้อเท็จจริงต่อเจ้าพนักงาน ไม่ผิดแจ้งความเท็จ แต่ผิดฐานแถลงบอกข้ออันเป็นเท็จ

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๖๑๕/๒๕๕๒

ป.อาญา แถลงบอกข้อเท็จ (ม.๓๖๗)

แจ้งความเท็จ (ม.๑๓๗, ๑๓๒)

การที่ผู้ต้องหาไม่แจ้งชื่อของตนเองแต่ได้แจ้งชื่อบุคคลอื่นต่อเจ้าพนักงาน ในการเก็บตัวอย่างปัสสาวะเพื่อส่งตรวจ เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๖๗ เมื่อไม่ปรากฏว่าผู้ต้องหาได้แจ้งข้อความอื่นใดอันเป็นเท็จแก่เจ้าพนักงาน การกระทำของผู้ต้องหาจึงไม่มีความผิด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๓๗, ๑๓๒

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ตามวันเวลาเกิดเหตุ ผู้กล่าวหาได้ขอตรวจในเขตพื้นที่รับผิดชอบพบผู้ต้องหาเดินผ่านมามีท่าทางพิรุธสงสัยว่าจะเสพยาเสพติดให้โทษ จึงได้เชิญผู้ต้องหาไปตรวจปัสสาวะ ผลการตรวจเบื้องต้นพบสารเสพติดในปัสสาวะจึงเก็บตัวอย่างไว้เพื่อให้พนักงานสอบสวนส่งไปตรวจพิสูจน์ ในวันดังกล่าวได้มีการถ่ายภาพและจัดทำประวัติไว้และขอตรวจบัตรประชาชน ปรากฏว่าผู้ต้องหาไม่ได้นำบัตรประชาชนมาด้วย และได้แจ้งชื่อว่าชื่อ นาย ด. อายุ ๒๕ ปี พร้อมกับแจ้งที่อยู่ จากนั้นผู้กล่าวหาได้ปล่อยตัวไป ต่อมาผลการตรวจพิสูจน์ตัวอย่างปัสสาวะของนาย ด. พบเมทแอมเฟตามีนในปัสสาวะ ผู้กล่าวหาได้แจ้งความให้ดำเนินคดีกับ นาย ด. พนักงานสอบสวนได้ออกหมายเรียกให้ นาย ด. ตามภูมิลำเนาที่ผู้ต้องหาได้แจ้งไว้ ปรากฏว่า พบตัว นาย ด. แต่ นาย ด. ยืนยันว่าไม่เคยเสพยาบ้าและไม่เคยไปให้ผู้กล่าวหาตรวจปัสสาวะแต่อย่างใด ผู้กล่าวหาได้นำภาพถ่ายของผู้ต้องหาไปให้ นาย ด. ตรวจดู นาย ด. แจ้งว่าผู้ต้องหาชื่อ นาย พ. อยู่ในหมู่บ้านเดียวกับ นาย ด. ผู้กล่าวหาได้เดินทางไปบ้านของผู้ต้องหาและพบกับผู้ต้องหา ผู้ต้องหารับว่าในวันเกิดเหตุกลัวว่าตำรวจจะส่งหมายเรียกไปที่บ้านแล้วจะทำให้มารดาของตนเองทราบเรื่อง จึงได้แจ้งว่าตนเองชื่อนาย ด.

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐาน

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

แจ้งข้อความอันเป็นเท็จแก่เจ้าพนักงาน ซึ่งอาจทำให้ผู้อื่นหรือประชาชนเสียหาย และแจ้งข้อความอันเป็นเท็จเกี่ยวกับความผิดอาญาแก่เจ้าพนักงานผู้มีอำนาจสืบสวนคดีอาญา ซึ่งอาจทำให้ผู้อื่นหรือประชาชนเสียหาย หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีมีสิบตำรวจเอก ป. และสิบตำรวจโท น. ให้การรับฟังได้ว่า ขณะเจ้าพนักงานเก็บตัวอย่างปัสสาวะของผู้ต้องหาเพื่อส่งตรวจพิสูจน์หาสารเสพติด ผู้ต้องหาได้ตอบคำถามของเจ้าพนักงานว่าผู้ต้องหาชื่อ นาย ด. พร้อมกับบอกที่อยู่ด้วย ซึ่งเป็นชื่อและที่อยู่อันเป็นเท็จ ความจริงแล้วผู้ต้องหาชื่อ นาย พ. อยู่คนละบ้านเลขที่ การกระทำของผู้ต้องหาจึงเป็นความผิดฐานแจ้งบอกชื่อหรือที่อยู่อันเป็นเท็จ เมื่อเจ้าพนักงานถามชื่อหรือที่อยู่เพื่อปฏิบัติการตามกฎหมาย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๖๓ อันเป็นบทกฎหมายเฉพาะแล้ว เมื่อไม่ปรากฏว่าผู้ต้องหาได้แจ้งข้อความอื่นใดอันเป็นเท็จแก่เจ้าพนักงาน การกระทำของผู้ต้องหาจึงไม่เป็นความผิดฐานแจ้งข้อความอันเป็นเท็จแก่เจ้าพนักงาน ซึ่งอาจทำให้ผู้อื่นหรือประชาชนเสียหาย และแจ้งข้อความอันเป็นเท็จเกี่ยวกับความผิดอาญาแก่เจ้าพนักงานผู้มีอำนาจสืบสวนคดีอาญา ซึ่งอาจทำให้ผู้อื่นหรือประชาชนเสียหาย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๓๓, ๑๓๒ ซึ่งขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหา ฐานแจ้งข้อความอันเป็นเท็จแก่เจ้าพนักงาน ซึ่งอาจทำให้ผู้อื่นหรือประชาชนเสียหาย และแจ้งข้อความอันเป็นเท็จเกี่ยวกับความผิดอาญาแก่เจ้าพนักงานผู้มีอำนาจสืบสวนคดีอาญา ซึ่งอาจทำให้ผู้อื่น หรือประชาชนเสียหาย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๓๓, ๑๓๒

สำนักงานอัยการสูงสุด